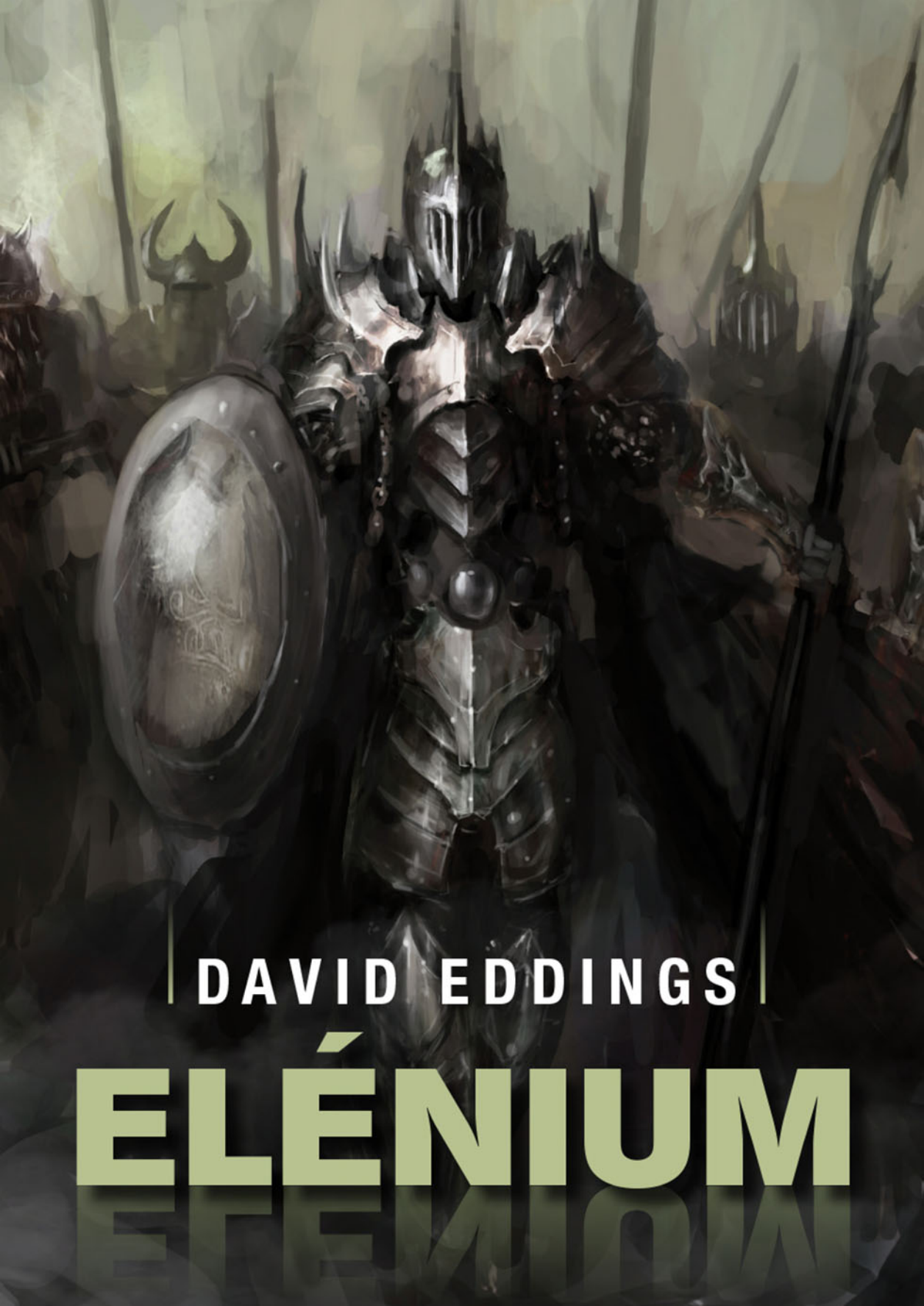

DAVID EDDINGS

ELÉNIUM

TRIFID

David Eddings
ELÉNIUM

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

The Elenium: The Diamond Throne, The Ruby Knight, The Saphire Rose
Originally published in three separate volumes in the United States by Del Rey Books,
An imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.,
as The Diamond Throne in 1989, The Ruby Knight in 1990, and The Sapphire Rose in 1991.

Copyright © David Eddings, 1989, 1990, 1991
Translation © Robert Tschorn, 2006, 2017
Illustrations and Initials © Milan Fibiger, 2006, 2017
Cover © Dusan Kostic | Dreamstime.com, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-7553-353-1 (pdf)

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

DAVID EDDINGS

ELÉNIUM

DAVID EDDINGS

ELÉNIUM

Stanislav Juhaňák – TRITON

DIAMANTOVÝ TRŮN

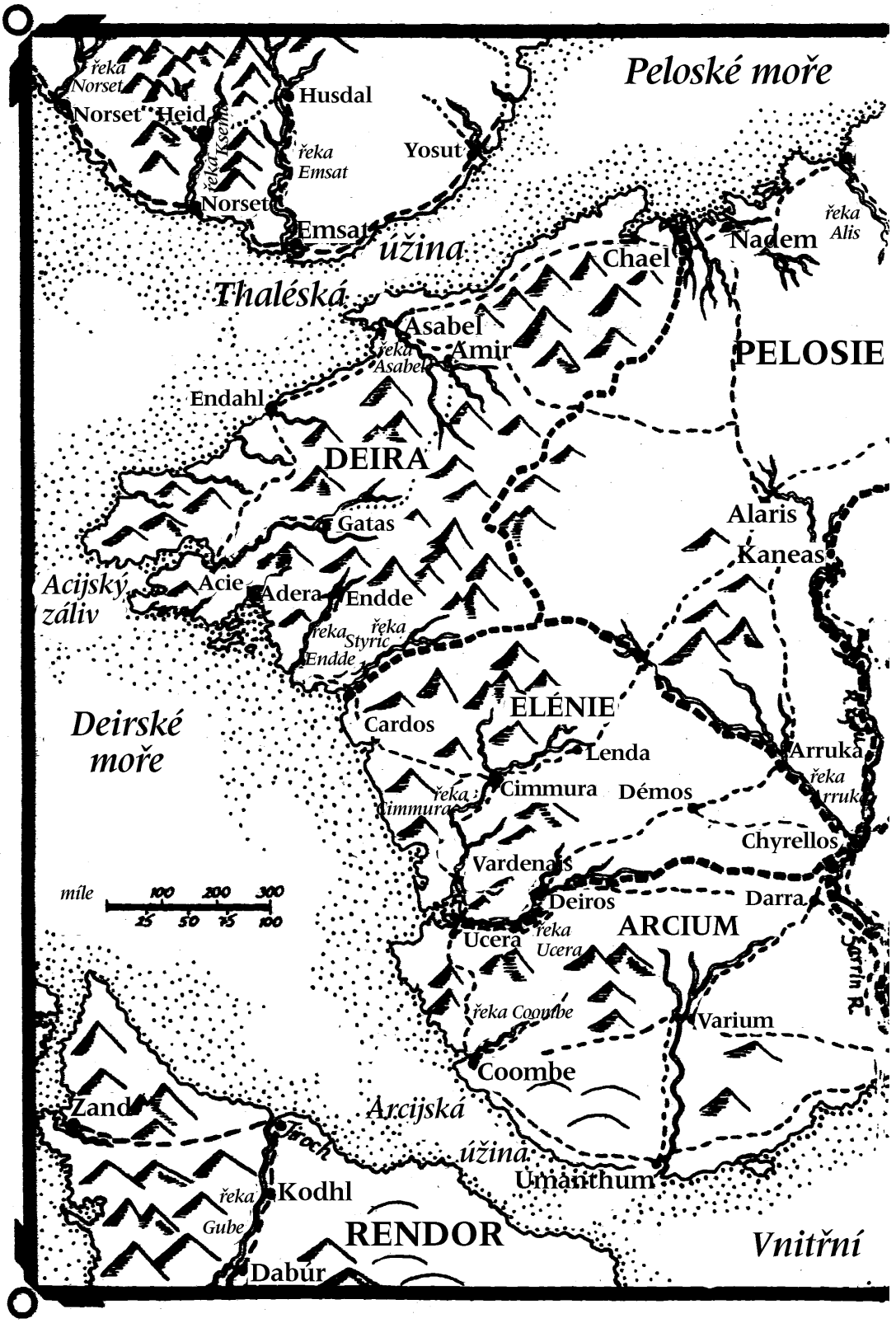
Peloské moře
řeka Norset
Norset
Heid
řeka Ksem
Husdal
řeka Emsat
Yosut
Norset
Emsat
úžina
Thaléská
Chael
Nadem
řeka Alis
Asabel
řeka Asabel
Amir
PELOSIE
Endahl
DEIRA
Gatas
Alaris
Kaneas
Acijský záliv
Acie
Adera
Endde
řeka Endde
řeka Styric
Deirské moře
ELÉNIE
Cardos
Lenda
Arruka
řeka Arruka
řeka Cimmura
Cimmura
Démos
Chyrellos
Vardenais
míle
100 200 300
25 50 75 100
Deiros
Darra
Ucera
řeka Ucera
ARCIUM
Sarrin R.
řeka Coombe
Varium
Coombe
Žand
Arcijská
úžina
Jarch
Umanthum
řeka Gube
Kodhl
RENDOR
Vnitřní
Dabúr

Pelos
Eósie
Zemošské moře
řeka
Merjuk
Merjul
Enota
Drocha
Aka
řeka
Aka
Venne
Vileta
Albak
řeka
Talis
Zemoch
Merjucký
zaliv
Ignak
Pater
Vraden
jez.
Randera
Randera
ZEMOCH
Gana
Dort
Lamorské
jez.
LAMORKAND
Belach
Lamorka
Sunch
Kadum
Ganda
Eblash
Kadach
Moderra
řeka
Ganda
Verra
Verra
jez.
Harga
Onad
jez.
Cammorské
Cammoria
Borrata
řeka
Cam
řeka Geras
řeka Lebros
CAMMORIA
Zenga
Madel
Muscum
Lebros
Randkus
Vnější
moře
Sarrinium
Zahar
moře
Cipprla

Prolog

Ghwerig a Bhelliom
– z Legend trollích bohů

a úsvitů věků, dávno předtím, než ze zemošských hor a hvozdů do rovin střední Eósie přibyli předkové Styriků, žil v hluboké jeskyni pod věčným sněhem severní Thalésie zakrslý a pokřivený troll jménem Ghwerig. Vinou šerednosti a velkého lakomství byl ostatními odvržen a v hlubinách země úplně sám ze všech sil hromadil v žárlivě střeženém pokladu zlato a drahé kamení. Jednoho dne se prokopal do přehluboké jeskyně daleko od věčně zmrzlé půdy povrchu a ve svitu louče uzřel na stěně v sevření hlušiny tmavě modrý drahokam, větší než jeho pěst. Vzrušením se roztřásl až do konečků pokroucených údů, přidřepl na podlahu a s touhou vzhlédl k velikému klenotu, věda, že jeho cena vysoce převyšuje celý poklad, jejž stovky let hromadil. Počal opatrně odsekávat hluchý kámen, kousek po kousku, by mohl převzácný úlovek vyjmout z matečného lože, kde spočíval od počátku světa. A čím více ho odkrýval, tím jasněji k němu hovořil jeho tvar. Když ho dokáže vyjmout neporušený, opatrným broušením a leštěním tvar podtrhne a cenu klenotu tak ztisícinásobí.

Když konečně vyňal kámen ze skály, odnesl ho rovnou do jeskyně, v níž měl dílnu a poklad. Bez lítosti rozbil diamant nevyčíslitelné ceny a z jeho střepů zrobil nástroje na opracování nalezeného drahokamu.

Čtyři desítky let pak Ghwerig za svitu čadivých loučí trpělivě brousil a leštil, při práci si bručel kouzla a zaklínadla, jež dají nedocenitelnému klenotu všechnu moc trollích bohů k dobrému i zlému. Když dílo dokonal, měl kámen podobu růže v modré barvě tmavého safíru. Pojmenoval ho Bhelliom, květný drahokam, a uvěřil, že jeho mocí dokáže cokoli.

Ač byl však Bhelliom pln síly trollích bohů, odmítal ji svému nevzhlednému majiteli vydat, a Ghwerig v hněvu tloukl pěstmi o kamennou podlahu jeskyně. Poradil se se svými bohy a obětoval jim tíživé zlato i třpytné stříbro; i zjevili mu

bohové, že moc Bhelliomu uvolní jen správný klíč, neboť jinak by jí mohl využít každý. Pak trollí bohové Ghwerigovi poradili, jak klenot ovládnout. Sesbíral úlomky kamene, jež při práci bez lítosti pouštěl do prachu, a ulil k nim dva prsteny. Z ryzího zlata je vyrobil a každý ozdobil úlomkem samého Bhelliomu. Když dílo dokonal, nasadil si oba prsteny, každý na jednu ruku, a pozvedl safírovou růži. Kameny vsazené do prstenů opustila sytá modř a vpila se do Bhelliomu; zlaté kroužky teď zdobily drahokamy čiré jako diamant. A drže květný kámen pocítil jeho moc, i zaradoval se nad nabytou vládou.

V bezpočtu staletí vykonal Ghwerig s Bhelliomem veliké divy. I do země trollů však nakonec přibyli Styrici. Když se o Bhelliomu dozvěděli starší bohové Styrika, každý po něm zatoužil pro jeho moc. Ghwerig však byl lstivý a uzavřel svoji jeskyni mocnými zaklínadly, aby ho o klenot nikdo nepřipravil.

Jednou se však mladší bohové Styrika sešli ku poradě, neboť je trápilo, jakou moc by kterýkoli bůh s Bhelliomem získal, i uradili se, že toho nelze dopustit. Rozhodli se kámen zbavit moci. Úkol svěřili křehké bohyni Aphrael. I vydala se Aphrael na sever a díky malé postavě se protáhla do Ghwerigovy jeskyně tak úzkou skulinou, že se ji troll neobtěžoval uzamknout. Vniknuvši do jeskyně, dala se Aphrael do zpěvu. Zpívala tak sladce, že Ghweriga svou písní zmámila a ošálila. Troll se nechal ukonejšit. Sotva v snách zavřel oči, sňala mu prsten s prstu a podstrčila mu jiný, osazený pouhým démantem. Ghwerig se probral, ale vida na ruce prsten, nechal se podruhé zmámit zpěvem bohyně. Jakmile spustil víčka, hbitá Aphrael mu vyměnila i prsten na levé ruce. Ghwerig poznovu vyskočil, leč padělek ho opět ukonejšil, neboť byl ve všech ohledech stejný jako šperk, jejž troll zhotovil ze střepů květného kamene. Aphrael mu dál zpívala, až nakonec upadl do hlubokého spánku. Pak se bohyně tichými krůčky odplížila i s prsteny, jež byly klíčem k moci Bhelliomu.

V jiný den a jiný čas vyzvedl Ghwerig Bhelliom z křišťálové schrány, v níž ho choval, by jeho mocí cosi provedl, leč Bhelliom ho neposlechl, neboť Ghwerig již nevlastnil klíče k jeho síle. Ghwerig se rozhněval nade všechno pomyšlení a po celé zemi hledal bohyni Aphrael, aby jí prsteny uzmul, však nenašel ji, byť pátral stovky let.

Tak to i zůstalo, dokud hory a roviny eósijské obývali Styrici. Ale všeho je do času, z východu přitáhli Eléni a usadili se na celém světadíle. Po staletích bezcílného potulování po zemi někteří dorazili i do severní Thalésie a vyhnali z ní Styriky i jejich bohy. A když se doslechli o Ghwerigovi a jeho Bhelliomu, počali po horách i údolích thaléských hledat vchod do jeskyně zakrslého trolla, chtiví pohádkového pokladu pro jeho nevyčíslitelnou cenu, neb o moci skryté v azurových plátcích ničeho nevěděli.

Hádanku nakonec rozluštil Adian z Thalésie, nejmocnější a nejúskočnější hrdina starých časů. Nehledě na duši obětoval trollím bohům, ti se ustrnuli a prozradili mu, že Ghwerig nadále začasté vyráží pátrat po styrické bohyni Aphrael, aby ji připravil o dva prsteny, jež mu byla ukradla, leč více mu o prstenech nevyjevili. Adian odcestoval na sever a každého rána po šest let čekal na Ghweriga.

Když se zakrslý troll objevil nad zemí, přistoupil k němu Adian v přestrojení a pověděl mu, že ví, kde se zdržuje bohyně Aphrael, leč prozradí to jen za helmici plnou žluťoučkého zlata. Ghwerig mu uvěřil a bez váhání reka zavedl k skrytému vchodu do jeskyně, kde jeho helmici naplnil žluťoučkým zlatem z pokladu. Vyšel a uzavřel za sebou skálu. I vydal Adianovi zlato, leč Adian ho znovu oklamal, neboť ho poslal za Aphrael do Horsetu na západním pobřeží Thalésie. Ghwerig hned pospíšil hledat bohyni. Adian znovu vsadil duši a požádal trollí bohy, ať sejmou z vchodu do jeskyně Ghwerigova kouzla. Rozmarní bohové mu vyhověli a zaklínadla zlomili.

Ranní červánky se sotva vzhlédly v severních ledových pláních, když Adian vyšel z Ghwerigovy jeskyně s Bhelliomem v rukou. Zamířil přímo do svého hlavního města Emsatu, zde si ukul korunu a Bhelliom na ni vsadil.

Ghwerig, navrátiv se s prázdnýma rukama do jeskyně a seznav, že přišel nejen o klíče k moci kamene, leč i o kámen sám, propadl strašlivému hněvu. Od těch dob po nocích číhal v polích a hvozdech u města Emsatu, čekaje na příležitost, leč Adianovi potomci klenot žárlivě střežili.

I stalo se, že Azaš, jeden ze starších styrických bohů, dlouho již posedlý touhou po Bhelliomu i prstenech, jež vládnou jeho moci, vyslal ze Zemochu svá vojska, by se kamenů zmocnila silou. Západní králové stanuli ve zbrani po boku církevních rytířů proti Othovi Zemošskému a jeho temnému styrickému pánu, bohu Azašovi. Král Sarak z Thalésie vsedl na loď a vyplul z Emsatu na jih, zanechav rozkazy, podle nichž ho mají hrabata následovat, až seberou brannou hotovost z celé Thalésie. Král Sarak však nedosáhl Lamorské planiny, neboť v potyčce u jezera Venne v Pelosii padl zemošským kopím. Věrný leník, byť sám smrtelně raněn, vzal pánovu korunu a doplazil se na bažinatý východní břeh jezera. Tam z posledních sil vrhl thaléskou korunu do kalných rašelinných vod. Ghwerig čin v hrůze sledoval ze skrýše v nedalekém močálu.

Zemošští, již zabili krále Saraka, počali bez prodlení prohledávat nečisté hlubiny, by korunu vítězně donesli Azašovi, avšak z práce je vytrhl voj Alcionských rytířů na cestě z Deiry do Lamorkandu. Alcionští na Zemochy vpadli a pobili je do jednoho. Věrný poddaný thaléského krále se dočkal důstojného pohřbu a Alcionští jeli dál, neznajíce osud thaléské koruny.

V Pelosii se však odčasu říká, že v bažinách stále straší stín nesmrtelného zakrslého trolla. Vinou pokroucených údů se Ghwerig neodvažuje sestoupit do hlubin, musí se tedy brodit bahnem. Chvíli toužebně volá Bhelliom, chvíli zas zoufale vyje, že mu neodpovídá.

Část první

Cimmura

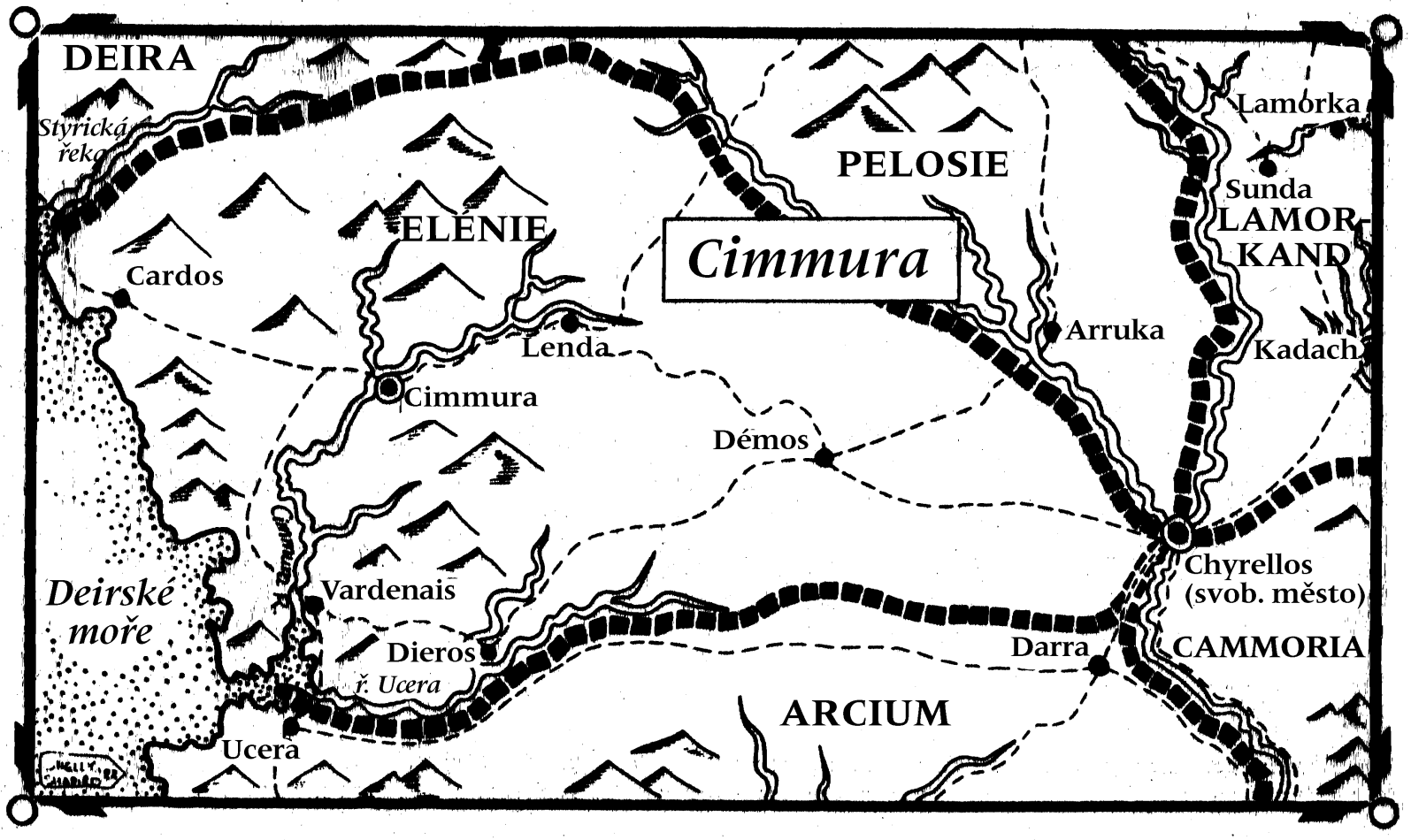
DEIRA
Styrická řeka
ELÉNIE
Cimmura
PELOSIE
Lamorka
Sunda
LAMOR KAND
Cardos
Lenda
Cimmura
Arruka
Kadach
Démos
Chyrellos (svob. město)
CAMMORIA
Deirské moře
Vardenais
Dieros
ř. Ucera
Darra
ARCIUM
Ucera

Kapitola první

Pršelo. Drobné kapky padaly z nočního nebe na podsadité strážní věže města Cimmury, syčely v ohni pochodní po obou stranách široké brány a leskly se na černé kamenné dlažbě. K městu se blížil osamělý jezdec na velikém huňatém grošákovi s dlouhým čumákem a zlomyslnýma očima. Pocestný byl také veliký, s mohutnou kostrou a pevnými svaly. Měl černé hrubé vlasy a špatně srostlý nos po dávné zlomenině. Zachumlaný do tmavého pláště seděl v sedle pohodlně, ale nezapřel ostražitost zkušeného bojovníka.

Jmenoval se Sparhawk, byl dobře o deset roků starší, než na kolik vypadal, a tíhu let nenesl ani tak na ošlehané tváři, jako na těle, poznamenaném mnoha bolístkami i několika velkými jizvami, jež se ohlásily při každém dešti. Dnes večer na něj ale padl věk a Sparhawk se už těšil do postele v nenápadném hostinci, kam mířil. Po deseti letech života pod jménem jiného se vracel domů z cizí země, kde skoro nikdy nepršelo, kde slunce jako perlík bušilo do vybělené kovadliny písku a kamene a vytvrzeného jílu, kde měly domy silné bílé zdi, aby odrazily nelítostné paprsky, a kde za stříbřitého úsvitu ženy v černých závojích ladně nosily na ramenou vodu v hliněných nádobách.

Veliký grošák se oklepal, setřásl trochu deště a zastavil v kruhu světla před strážnicí.

Ze dveří vyšel nejistým krokem strážný v helmě a prorezavělém kyrysu, přes rameno špinavý zelený plášť, a postavil se Sparhawkovi do cesty. „Budete se mi muset představit," zahuhlal dřevěným jazykem.

Sparhawk si ho důkladně změřil, pak odhrnul plášť a ukázal vojákovi nápadný stříbrný amulet, pověšený na řetízku na krku.

Přiopilý strážce vytřeštil oči a o krok ucouvl. „Aha. Promiňte, pane. Můžete jet."

Ze strážnice vystrčil hlavu další voják. „Kdo to je, Rafe?“

„Pandionský rytíř,“ odvětil strážný, celý nesvůj.

„Co chce v Cimmuře?“

„Pandiony nevyslýchám, Brale,“ odpověděl Raf a podlézavě se na Sparhawka zazubil. „Nováček,“ omluvil kolegu a ukázal na něj palcem. „Časem se naučí, můj pane. Můžeme vám být nějak prospěšní?“

„Ne,“ odtušil Sparhawk, „ale díky za snahu. Raději se schovej před deštěm, sousede. Tady se akorát nastydneš.“ Podal strážnému drobnou minci a vjel do města úzkou dlážděnou uličkou. Od stěn domů se ozvěnou vracel klapot grošákových okovaných kopyt.

Za branou ležela chudá čtvrť, neudržované domky se mačkaly jeden na druhý a patra se vykláněla do ulice. Na rezavých hácích vrzaly v nočním větru neumělé vývěsní štíty důkladně uzamčených krámů v přízemí. Po ulici se ploužil zmoklý vypelichaný pes, krysí ocas stažený mezi nohy, ale kromě něj nebylo nikoho vidět.

Na křižovatce s jinou uličkou prskala pochodeň. Hned pod ní stála jako bledý vyděšený duch neduživá mladá nevěstka. „Chtějí si užít, pane?“ zakňourala na něj. Měla veliké bojácné oči a pohublou úzkou tvář.

Zastavil koně, sehnul se ze sedla a upustil jí do umouněné dlaně pár drobných. „Běž domů, sestřičko,“ doporučil jí laskavě. „Je pozdě, prší, stejně se tu už nikoho nedočkáš.“ Narovnal se a jel dál; běhna na něj nevěřícně zírala. Zahnul do uličky tonoucí ve tmě a kdesi před sebou v dešti zaslechl rychlé kroky. Zachytil i krátký rozhovor šeptem kousek vlevo ve stínech.

Grošák odfrkl a stáhl uši.

„Jenom klid,“ mírnil ho Sparhawk. Mluvil potichoučku, skoro šeptem. Pak promluvil hlasitěji, aby oslovil dvojici berků schovaných ve tmě. „Rád bych se s vámi pobavil, sousedé, ale je pozdě a já nemám na hraní náladu. Nechcete raději přežít a okrást nějakého opilého hejska?“ Pro větší důraz odhrnul plášť a ukázal prostý široký meč v kožené pochvě.

Odpovědí bylo zaražené ticho a pak spěšné kroky útěku.

Veliký grošák pohrdavě odfrkl.

„Mluvíš mi z duše,“ přitakal Sparhawk a přitáhl si plášť k tělu. „Pojedeme dál?“

Ocitli se na rozlehlém náměstí, osvětleném pochodněmi, plném povětšinou zašněrovaných pestrých stánků ze silného plátna. Pár zoufalých idealistů ale mělo otevřeno a teď vřískali na každého, kdo se namanul, přestože se každý z chodců spěchal schovat před deštěm. Sparhawk uhnul tlupě nametených urozených hejsků, která se vyvalila ze špinavé hospody za pokřiku sprosťáren. Trpělivě počkal, až zmizí v postranní uličce, a pak se rozhlédl, spíš ze zvyku než z nutné opatrnosti.

Kdyby bylo na opuštěném náměstí jen o pár lidí víc, Sparhawkovi by nepomohl ani cvičený zrak a tento muž by jeho pozornosti unikl. Byl pomenší, špinavý a otrhaný. Měl zablácené boty a kaštanovou pláštěnku nedbale přehozenou přes ramena. Ploužil se přes náměstí, mokré vlasy neurčité barvy přilepené k lebce, vodnaté oči krátkozrace přimhouřené do deště. Sparhawk

sykl. Neviděl ho od oné noci v Cipprii, skoro před deseti lety – Krager od té doby znatelně zestárl; zesinal ve tváři, kůže se mu prověsila, ale o jeho totožnosti nebylo pochyb.

Rychlé pohyby jsou nápadné, Sparhawk si tedy dal pozor. Pomalu sesedl a odvedl hřebce k zelenému stánku s jídlem. Cestou se stále kryl za koněm. „Dobrý večer, sousede," pozdravil kramáře zlověstným polohlasem. „Musím si něco zařídit. Když mi pohlídáš koně, zaplatím ti."

Neholený stánkař zbystřil.

„Ať tě to ani nenapadne," varoval ho Sparhawk. „Kůň s tebou nepůjde, i kdyby ses postavil na hlavu, ale já si tě najdu, což se ti nebude líbit. Vezmi si peníze a zapomeň na neplechu."

Kramář se Sparhawkovi podíval do očí, polkl a nešikovně se pokusil uklonit. „Jak si přejete, pane," vychrlil o překot. „Slibuju, že u mě bude váš vznešený oř v bezpečí."

„Vznešený co?"

„Vznešený oř – váš kůň."

„Aha. To rád slyším."

„Mohu pro vás udělat ještě něco, můj pane?"

Sparhawk přes náměstí uviděl Kragerova záda. „Nemáš při ruce kus drátu, asi tolik?" Ukázal rukama tři stopy.

„Najde se, pane. Sudy na herynky se vážou drátem. Podívám se."

Sparhawk položil zkřížené ruce na sedlo a přes koňský hřbet nepřestal Kragera sledovat. Uplynulé roky, slunce jako perlík i ženy, nosící za stříbřitého úsvitu vodu, byly rázem zapomenuty. Sparhawk se ocitl v dobytčí ohradě u Cipprie, v nose vůni krve a mrvy, v ústech chuť strachu a zášti, v těle tolik ran, že ho bolest zbavovala síly, i když měl v zádech pronásledovatele s tasenými meči.

Zahnal vzpomínku a soustředil se na přítomnost. Doufal, že kramář něco najde. Drát je šikovný. Nedělá hluk ani nepořádek a když je dost času, dovede působit exoticky, jako by s ním pracoval Styrik nebo Pelosan. Krager za to zas tolik nemohl, říkal si Sparhawk, ale napětí se nezbavil. Krager byl jen natvrdlý a ubohý Martelův poskok, mluvicí nástroj, stejně jako druhý muž, Adus, nebyl víc než Martelova zbraň. Sparhawk chtěl Kragerovou smrtí zasáhnout Martela.

„Lepší tu nenajdu, můj pane," omluvil se trhovec v umaštěné zástěře, když vylezl zpod stánku se smotkem měkkého rezavého drátu. „Nezlobte se, není to nic moc."

„Úplně stačí," odtušil Sparhawk, vzal si drát a napjal ho rukama. „Přesně takový jsem chtěl." Otočil se ke koni. „Zůstaň, Farane."

Kůň na něj vycenil zuby. Sparhawk se zasmál a vykročil přes náměstí kus za Kragerem. Když krátkozrakého poskoka najdou v temném průchodu svázaného do kozelce s drátem kolem krku a kotníků, očima vyvalenýma a tváří zčernalou, nebo obličejem dolů v kaluži moči někde v slepé uličce, Martel se poleká, rozzlobí, možná i vyděsí. Třeba ho to i donutí vylézt na světlo, na což Sparhawk čekal mnoho let. Opatrně, ruce schované pod pláštěm, začal za chůze rozmotávat drát.

Na lovu se mu zbystřily smysly. Jasně slyšel prskání pochodní kolem celého náměstí a viděl odraz jejich světla na každé kočičí hlavě. Zrcadlení mu připadalo bůhvíproč krásné. Sparhawk měl asi nejlepší náladu za posledních deset let.

„Pane rytíři? Pane Sparhawku, jste to vy?“

Sparhawk se otočil na patě a tiše zaklel. Příchozí měl dlouhé, elegantně zvlněné plavé vlasy, oranžový kabátec, levandulové kalhoty, světlezelený plášť a zdravíčko na tvářích. Mokré hnědé boty končily dlouhou špičkou. Malý nepoužitelný mečík u pasu a klobouk s širokou krempou ukazovaly na dvořana, jednoho z drobných úředníků a příživníků, jimiž byl palác prolezlý.

„Co děláte v Cimmuře?“ vyzvídal floutek vyděšeným zženštilým hláskem. „Přece vás vyhnali.“

Sparhawk se rychle ohlédl za kořistí. Krager se blížil k postranní uličce a za chvíli zmizí z dohledu. Přesto ho ještě může dohnat. Vyfintěného hejska uspí jedinou tvrdou ranou a Krager nestačí zmizet. Sparhawk ale zakusil hořké zklamání, neboť na náměstí zrovna těžkým krokem napochodovala hlídka městské stráže. Nedokáže se parádníka zbavit, aniž by si toho vojáci všimli. Probodl navoněnce vzteklým pohledem.

Dvořan nervózně ucouvl a ohlédl se po hlídce. Vojáci kontrolovali, zda jsou stánky dostatečně zajištěné na noc. „Ihned mi řekněte, co tu děláte,“ pokusil se fešák o panovačný tón.

„Ihned? Tobě?“ Sparhawk neskrýval pohrdání.

Hejsek se znovu ohlédl po strážích a hrdě vypjal hruď. „Zatýkám vás, Sparhawku. Okamžitě mi odpovězte.“ Vzal Sparhawka za loket.

„Nesahej na mě!“ ucedil rytíř a srazil mu ruku.

„Uhodil jste mě!“ sykl dvořan a chytil se za bolavé zápěstí.

Sparhawk ho drapl za rameno a přitáhl si ho blíž. „Jestli na mě ještě sáhneš, vykuchám tě. Teď mi zmizni z cesty.“

„Zavolám stráže,“ pohrozil fintil.

„A jak dlouho potom vydržíš naživu?“

„Nevyhrožujte mi. Mám mocné přátele.“

„Ti tady nejsou, jak vidím – ale já ano.“ Sparhawk ho s nechutí odstrčil a pokračoval v cestě.

„Tahle povýšenost vám Pandionům už neprojde. V Elénii teď vládne zákon,“ pištěl za ním nastrojený floutek. „Jdu rovnou za baronem Harparinem. Řeknu mu, že jste se vrátil do Cimmury a jak jste mě uhodil a vyhrožoval mi.“

„Budiž,“ odtušil Sparhawk, aniž se otočil. „Běž.“ Šel dál, tak zklamaný a naštvaný, že musel zatnout zuby, aby nevybuchl. Pak ho něco napadlo. Bylo to dětinské a hloupé, ale případné. Zastavil se, narovnal záda a za doprovodu tichých styrických slov nakreslil rukama do vzduchu složité vzory. Na chvíli se odmlčel, když si vybavoval slovo furunkl. Nakonec se spokojil s nežidem a zaklínadlo dokončil. Otočil se a vypustil kouzlo. Pak s úsměvem pokračoval v cestě. Bylo to malicherné, ale malichernost nebyla Sparhawkovi cizí.

Zaplatil trhovci za hlídání Farana, vyhoupl se do sedla a za okamžik už jel přes náměstí veliký muž ve vlněném plášti na zlověstně vyhlížejícím grošákovi.

Mimo náměstí byla čtvrť zase neosvětlená a pochodně nesměle plály jen na křižovatkách temných uliček. Klapot kopyt se v tichu hlasitě rozléhal. Sparhawk si v sedle poposedl. Na zádech a vzadu na krku se mu zježily chloupky, jen maličko, ale přesto hned věděl, o co jde. Sleduje ho někdo, kdo má zlý úmysl. Sparhawk si znovu poposedl, nenápadně, aby se zdálo, že ho po dlouhé cestě tlačí sedlo. Ve skutečnosti ale pod pláštěm pravou rukou nahmátl jílec meče. Pocítil zlobu o něco silněji a v svitu ohně na další křižovatce uviděl postavu v kápi tak tmavé, že skoro splývala se stíny a mrholením.

Grošák napjal svaly a zastříhal ušima.

„Vím o něm, Farane," ujistil ho tichounce Sparhawk.

Jeli dál dlážděnou ulicí, minuli kaluž teplého světla a pokračovali do tmy. Sparhawk si na tmu už zvykl, ale postava v kápi zmizela buď do některé postranní uličky, nebo do úzkých dveří jednoho z domů. Přestal cítit, že ho někdo sleduje, a nebezpečí z uličky se vytratilo. Faran šel dál, podkovy hlasitě klapaly po kočičích hlavách.

Hostinec, do něhož Sparhawk mířil, stál v nenápadné postranní ulici. Do dvora se vjíždělo bytelnou dubovou branou. Zdi byly překvapivě vysoké a pevné, vedle omšelého dřevěného štítu, který žalostně povrzával ve větru, svítila jediná začazená lucerna. Sparhawk zajel k bráně, zaklonil se v sedle a pořádně mokré dubové fošny nakopl. Pak ještě několikrát, navíc v přesně daném rytmu.

Čekal.

Brána se se skřípotem otevřela do dvora a zpoza křídla vykoukl dveřník. Přikývl a otevřel víc, aby mohl Sparhawk s koněm projet. Na dvoře mohutný rytíř pomalu sesedl. Dveřník za ním zavřel a zasunul závoru, pak stáhl kapuci a odhalil ocelovou přílbu. Uklonil se Sparhawkovi: „Můj pane."

„Na zdvořilůstky je trochu pozdě, pane rytíři," odvětil Sparhawk rovněž s úklonou.

„Zdvořilost je duší vznešenost, pane Sparhawku," odtušil kousavě dveřník. „Snažím se v ní zdokonalovat za všech okolností."

„Jak myslíš." Sparhawk pokrčil rameny. „Postaráš se mi o koně?"

„Jistě. Je tu tvůj sluha Kurik."

Sparhawk přikývl a odvázal nadité sedlové brašny.

„Vezmu ti je, pane," nabídl se dveřník.

„Není třeba. Kde je Kurik?"

„První dveře nad schody. Povečeříš?"

Sparhawk zakroutil hlavou. „Stačí mi lázeň a teplá postel." Otočil se ke koni. Faran podřimoval s jednou zadní nohou postavenou na špičce kopyta. „Vstávat, Farane."

Grošák otevřel oči a věnoval pánovi nepřátelský pohled.

„Půjdeš s panem rytířem," oznámil mu Sparhawk. „Nezkoušej ho kousnout, kopnout nebo přimáčknout zadkem ke zdi. A opovaž se mu šlápnout na nohu."

Veliký hřebec stáhl uši a vzdychl.

Sparhawk se rozesmál. „Dej mu pár mrkví," požádal dveřníka.

„Jak můžeš takové zlomyslné zvíře snést, pane Sparhawku?"

„Skvěle se k sobě hodíme," odtušil Sparhawk a obrátil se na koně: „Byla to dobrá cesta, Farane. Díky, a dobře se vyspi."

Kůň se k němu otočil zády.

„Měj oči otevřené, pane rytíři," upozornil Sparhawk kolegu. „Cestou sem mě někdo sledoval a podle mne ho k tomu vedlo víc než pouhá zvědavost."

Dveřník nasadil odhodlaný výraz. „Postarám se o to, pane."

„Dobře." Sparhawk se otočil, přešel dlážděný dvůr, vešel do hostince a po schodech zamířil do patra.

O tajemství hostince vědělo v Cimmuře jen několik zasvěcených. Byť se navenek tvářil jako kterékoli jiné zařízení stejného druhu, vlastnili ho a provozovali Pandionští rytíři jako útočiště pro své bratry, kteří se z jakéhokoli důvodu zřekli pohostinnosti komendního dormitáře na východním předměstí Cimmury.

V patře Sparhawk zlehka zaťukal na první dveře. Za okamžik se otevřely. Na prahu stál podsaditý prošedivělý muž s krátkým ježatým plnovousem. Kalhoty a boty měl z černé kůže, stejně jakou dlouhou vestu. U pasu mu visela velká dýka, zápěstí měl chráněné ocelovými náramky, ale svalnaté paže byly až k ramenům odhalené. Nebyl pohledný a oči měl tvrdé jako kámen. „Jdete pozdě," prohlásil nevzrušeně.

„Cestou mě potkalo pár nehod," odtušil stručně Sparhawk a vstoupil do vytopeného pokoje zalitého světlem svíček. Menší muž za ním zavřel na závoru. Sparhawk na muže pohlédl. „Měl ses dobře, Kuriku?" Neviděli se deset let.

„Snesitelně. Svlékněte si ten mokrý kabát."

Sparhawk se usmál, pohodil sedlové brašny na podlahu a rozepnul přezku na kabátě. „Co Aslade a kluci?"

„Rostou," zabručel Kurik a převzal mokrý kabát. „Kluci do výšky a Aslade do šířky. Selský život jí svědčí."

„Baculky máš přece rád, Kuriku – proto sis ji vzal."

Kurik zase zabručel a kriticky si změřil pánovu pohublou postavu. „Vy jste nejedl, Sparhawku."

„Nepeskuj mě, Kuriku." Sparhawk se uvelebil v masivním dubovém křesle. Rozhlédl se. Pokoj měl kamennou podlahu i stěny. Nízký strop nesly silné černé trámy. V klenutém krbu praskal oheň, po místnosti tančily stíny. Na stole hořely dvě svíce a podél protějších stěn stála dvě lehátka. Sparhawk ale hned zalétl pohledem ke stojanu u jediného zataženého okna. Viselo na něm kompletní brnění, černě smaltované. Vedle stojanu byl o zeď opřený velký černý štít s rodinným znakem, jestřábem s kopím ve spárech, vyvedeným ve stříbře. Za ním stál v pochvě těžký široký meč se stříbrným jílcem.

„Když jste odjel, zapomněl jste ho naolejovat," vyčetl mu Kurik. „Týden jsem z něj odíral rez. Zvedněte nohu." Pomohl pánovi z jezdeckých bot. „Proč se musíte pořád cachtat v blátě?" zabručel a hodil holínky k ohni. „Vedle jsem vám připravil lázeň. Svlékněte se. Chtěl bych taky vidět ty vaše rány."

Sparhawk unaveně vzdychl a vstal. S panošovou překvapivě ohleduplnou pomocí se rychle svlékl.

„Jste promočený na kost," poznamenal Kurik, když položil mozolnatou ruku pánovi na mokrá záda.

„To už se v dešti stává."

„Byl jste s tím u doktora?" zeptal se panoš a zlehka Sparhawkovi položil prsty na široké jizvy na ramenou a levém boku.

„Viděl je ranhojič. Lékař nebyl při ruce, tak jsem je nechal zahojit přirozenou cestou."

Kurik pokýval hlavou. „Je to vidět. Vlezte do kádě. Přinesu vám něco k jídlu."

„Nemám hlad."

„To máte smůlu. Vypadáte jako kostlivec. Já vás vykrmím, ať chcete nebo nechcete."

„Proč mě buzeruješ, Kuriku?"

„Protože mám zlost. Vyděsil jste mě k smrti. Byl jste pryč deset let, nedostávali jsme o vás skoro žádné zprávy, a když, tak špatné." Nevrlý panoš se rozněžnil a chytil Sparhawka tak rázně kolem ramen, že by slabšího muže srazil na kolena. „Vítejte doma, pane," vypravil ze sebe staženým hrdlem.

Sparhawk mu objetí oplatil. Také měl knedlík v krku. „Díky, Kuriku. Jsem rád zase doma."

„Tak to bychom měli. Teď se běžte vykoupat. Smrdíte." Kurik se otočil a vyšel z pokoje.

Sparhawk s úsměvem přešel do vedlejší místnosti. Vlezl do kádě a slastně potopil tělo do horké vody. Tak dlouho byl někým jiným – mužem jménem Mahkra –, že falešnou identitu jedinou koupelí nespláchne, ale rád si pohověl a nechal horkou vodou a hrubozrnným mýdlem smývat prach vyprahlého pobřeží. Zasnil se a zatímco si drbal dlouhé zjizvené údy, vzpomínal na život, který vedl jako Mahkra v rendorském městě Jirochu. Vzpomínal na chladný krámek, kde jako neurozený kupec prodával měděné džbery, cukroví a exotické voňavky, zatímco se oslepující slunce odráželo od bílého domu naproti. Vzpomínal na nekonečné hovory ve vinárně na rohu, kde Mahkra upíjel kyselé, pryskyřičné rendorské víno a nenápadně vyzvídal informace pro dalšího Pandiona v řadě, sira Vorena. Předával zprávy o obrodě ešanditského hnutí v Rendoru, o tajných skrýších zbraní v poušti i o výzvědné činnosti zemošského císaře Othy. Vzpomínal na klidné temné noci, prosycené parfémem Mahkrovy urážlivé milenky Lilias, a na rána, kdy se z okna díval, jak ženy za stříbřitého úsvitu chodí k studni pro vodu. Povzdychl si. „A kdo jsi teď, Sparhawku? Už ne obchodník s nádobím, sušenými fíky a voňavkami, to jistě, ale jsi Pandionský rytíř? Kouzelník? Ochránce královny? Asi ne. Třeba nejsi víc než otlučený a vyčerpaný pocestný, na němž se podepsalo příliš mnoho let, potyček a šrámů."

„Nenapadlo vás nosit v Rendoru něco na hlavě?" zabručel ze dveří Kurik. Nesl pánovi župan a ručník. „Když si člověk začne povídat sám se sebou, je vidět, že byl moc dlouho na sluníčku."

„Jen přemýšlím, Kuriku. Dlouho jsem žil jinde a chvíli potrvá, než si zvyknu na domov."

„Možná nebudete mít ani tu chvíli. Poznal vás někdo, když jste přijel?"

Sparhawk si vzpomněl na nastrojeného hejska a přikývl. „Jeden floutek od Harparina mě poznal na náměstí u západní brány."

„Tak vidíte. Zítra se musíte ukázat u dvora, nebo dá Lycheáš rozebrat město do poslední cihly, aby vás našel."

„Lycheáš?"

„Princ regent, parchant princezny Arissy a libovolného ožralého námořníka nebo zlodějíčka, který jí zrovna dělal dobře."

Sparhawk narovnal záda a zlověstně přimhouřil oči. „Asi bys mi měl pár věcí vysvětlit, Kuriku. Ehlana je královna. Na co potřebuje prince regenta?"

„Kde jste byl, Sparhawku? Na měsíci? Ehlana před měsícem onemocněla."

„Zemřela?" Sparhawkovi se zastavilo srdce. Hlídal to krásné bledé děvčátko s velikýma vážnýma šedýma očima po celé dětství a svým způsobem si ji zamiloval, přestože jí bylo teprve osm roků, když ho král Oldřej poslal do rendorského vyhnanství.

„Ne," odpověděl Kurik, „není mrtvá, i když to vyjde skoro nastejno." Zvedl velikou hrubou osušku. „Vylezte už. Povím vám to při jídle."

Sparhawk přikývl a vstal. Kurik ho bez skrupulí vydrbal a zabalil do měkkého županu. Vedle už byl prostřený stůl, nyní přinesl mísu masa s omáčkou, půl bochníku černého chleba, porci sýra a džbán vychlazeného mléka. „Jezte."

„Tak co se tu dělo?" zeptal se Sparhawk, sotva usedl ke stolu. Překvapilo ho, jaký má hlad. „Vezmi to popořádku."

„Dobrá," přivolil Kurik, vytasil dýku a dal se do krájení chleba. „Víte, že po vašem odjezdu se museli Pandioni stáhnout do kapituly v Dému?"

Sparhawk přikývl. „Doneslo se mi to. Král Oldřej nás nikdy neměl příliš v lásce."

„Za to mohl váš otec, Sparhawku. Oldřej miloval svoji sestru a váš otec ho donutil k sňatku s jinou. Tím trochu vztahy mezi korunou a řádem pokazil."

„Kuriku, o králi se takhle nemluví."

Panoš pokrčil rameny. „Stejně umřel, takže mu pár řečí neublíží, a o něm a jeho sestře to stejně všichni věděli. Pážata v paláci nechala za pár šupů kohokoli koukat, jak si to Arissa nese do bratrovy ložnice, jak ji pámbů stvořil. Oldřej byl slabý král, Sparhawku. Loutka v rukou princezny Arissy a primase Anniáše. Když byli Pandioni v domácím vězení, Anniáš a jeho poskoci si mohli dělat, co se jim zachtělo. Měl jste štěstí, že jste ta léta nezažil."

„Možná," zabručel Sparhawk. „Na co Oldřej umřel?"

„Prý na padoucí nemoc. Já bych řekl, že ho spíš utahaly děvky, které mu po královnině smrti dodával Anniáš do paláce."

„Kuriku, jsi větší drbna než stará baba."

„Já vím," přitakal v klidu Kurik. „Je to moje slabá stránka."

„A potom korunovali Ehlanu?"

„Správně. Pak se daly věci do pohybu. Anniáš si byl jistý, že ji dokáže ovládat stejně jako Oldřeje, a Ehlana mu udělala čáru přes rozpočet. Povolala komtura Vaniona zpět z démské kapituly a udělala z něho svého osobního rádce. Pak řekla Anniášovi, ať se připraví na odchod do kláštera, kde bude přemítat o ctnostech duchovního. Anniáš se mohl zbláznit a hned začal intrikovat. Na cestě mezi Cimmurou a konventem, kde drží princeznu Arissu, bylo poslů jako much. Jsou staří přátelé a mají společné zájmy. Tak jako tak, Anniáš navrhl, ať

si Ehlana vezme svého nemanželského bratránka, prince Lycheáše, ale ta se mu vysmála do očí."

„To je celá ona," usmál se Sparhawk. „Vychoval jsem ji a naučil, co se sluší. Co jí vlastně podlomilo zdraví?"

„Vypadá to na stejnou nemoc, která zabila jejího otce. Měla záchvat a pak se už neprobrala. Dvorní lékaři tvrdili, že nedožije konce týdne, ale Vanion podnikl rázné kroky. Přišel ke dvoru se Sephrenií a dvanácti Pandiony – všichni v plné zbroji, hledí spuštěné. Rozehnali služebnictvo, vytáhli královnu z postele, oblékli jí královský šat a na hlavu jí dali korunu. Pak ji odnesli do velké síně, posadili na trůn a zamkli za sebou. Nikdo neví, co se tam odehrálo, ale když zase otevřeli, seděla Ehlana na trůně schovaná v křišťálu."

„Cože?" zvolal Sparhawk.

„V křišťálu čirém jako sklo. Dokázal byste jí spočítat pihy na nose, ale nedostanete se k ní. Ten křišťál je tvrdší než diamant. Anniáš do něj nechal pět dnů bušit dláty, ale na křišťálu není ani škrábnutí." Kurik se podíval Sparhawkovi do očí. „Dokázal byste něco takového?"

„Já? Kuriku, já bych ani nevěděl, kde začít. Sephrenia mě naučila základy, ale proti ní jsme jako malé děti."

„No, ať už udělala cokoli, udržela královnu naživu. Je slyšet, jak jí tluče srdce. Duní po celé trůnní síni jako buben. První týden tam lidi chodili si ho poslechnout. Dokonce se říkalo, že je to zázrak a že by se měla síň vysvětit. Anniáš ale síň zamkl, pozval do Cimmury parchanta Lycheáše a udělal z něj prince regenta. To je asi čtrnáct dní. Od té doby zatýkají církevní vojáci Anniášovy odpůrce. Kobky pod katedrálou jsou jich plné. Vrátil jste se v pravý čas." Odmlčel se a znovu pohlédl pánovi do očí. „Co se stalo v Cipprii, Sparhawku? Moc zpráv se k nám nedostalo."

Sparhawk pokrčil rameny. „Nic moc. Pamatuješ si Martela?"

„Zběhlého Pandiona, co přišel o titul? Toho, co má bílé vlasy?"

Sparhawk přikývl. „Přitáhl do Cipprie se dvěma slouhy a najal si na pomoc ještě nějakých patnáct dvacet hrdlořezů. Počíhali si na mě v tmavé uličce."

„Tam jste přišel k těm jizvám?"

„Ano."

„Ale vyvázl jste."

„Jak vidíš. Rendorští vrazi nemají rádi, když po dlažbě a po zdech stříká jejich krev. Když jsem jich zrubal asi tucet, ostatní si to rozmysleli. Utekl jsem a dostal se až za město. Dokud se mi nezahojily rány, skrýval jsem se v klášteře, pak jsem vzal Farana a připojil se ke karavaně do Jirochu."

Kurik se zatvářil protřele. „Nemyslíte, že v tom mohl mít prsty Anniáš? Nenávidí vaši rodinu a je vcelku zřejmé, že vás Oldřej vykázal na jeho naléhání."

„Občas mi to přišlo na mysl. Anniáš a Martel spolupracovali už předtím. V každém případě mám s dobrotivým arcibiskupem o čem mluvit."

Kurik se na něj podíval, protože tenhle tón dobře znal. „Budete z toho mít problémy."

„Ne tolik jako Anniáš, když zjistím, že měl v tom přepadení prsty." Sparhawk narovnal ramena. „Budu si muset promluvit s Vanionem. Je ještě v Cimmuře?"

Kurik přikývl. „V komendě na východním předměstí, ale teď se tam nedostanete. Východní brána se zavírá se západem slunce. Stejně byste se měl hned ráno ohlásit v paláci. Anniáš vás bez váhání označí za zločince kvůli nepovolenému návratu z vyhnanství, tak bude lepší, když se ukážete sám, než kdyby vás tam měli dovléct v poutech. Stejně budete muset mít pěkně rychlý jazyk, aby vás ochránil před šatlavou."

„Myslím, že ne. Mám u sebe povolení k návratu s královskou pečetí." Odstrčil talíř. „Rukopis je trochu dětský a písmo rozpité slzami, ale podle mého přesto platí."

„Královna plakala? Netušil jsem, že to umí."

„Bylo jí teprve osm, Kuriku, a bůhvíproč mě měla docela ráda."

„To už se stává." Kurik se podíval na pánův talíř. „Víc nechcete?"

Sparhawk zakroutil hlavou.

„Tak honem na kutě. Zítra vás čeká perný den."

* * *

Bylo o hodně později. V pokoji už svítily jen hasnoucí uhlíky a z protějšího lehátka se ozývalo Kurikovo pravidelné oddechování. Bouchání nezajištěné okenice o pár ulic dál přimělo kteréhosi pitomého psa k štěkotu a Sparhawk v polospánku čekal, až psisko dostatečně promokne nebo se své pochybné zábavy konečně nabaží.

Vzhledem k tomu, že na náměstí viděl jen Kragera, nemohl si být jistý, že je v Cimmuře i Martel. Krager mu dělal poslíčka a často se ocitl na druhém konci světadílu než jeho chlebodárce. Kdyby byl zmoklé náměstí přešel zvířecký Adus, nebylo by o Martelově přítomnosti pochyb. Ada bylo třeba držet na krátkém řetězu.

Najít Kragera nebude těžké. Je slaboch a slaboši jsou díky svým neřestem předvídatelní. Sparhawk se nevesele usmál do tmy. Kragera najde snadno a Krager bude vědět, kde je Martel. Nebude těžké to z něj vymlátit.

Tiše, aby neprobudil panoše, spustil Sparhawk nohy z lůžka a přešel k oknu, za nímž do osvětleného dvora padaly drobné husté kapky. Bezmyšlenkovitě sevřel stříbrem otkaný jílec širokého meče uloženého vedle řádového brnění. Byl to dobrý pocit, jako stisk ruky věrného přítele.

V dálce se rozezněly zvony, tlumené, jak si pamatoval. Té noci v Cipprii šel také za hlasem zvonů. Posekaný, slabý a sám se napůl potácel a napůl plazil smrdutými ohradami za zvukem zvonů. Nakonec se doploužil k hradbě a podél ní našel cestu k bráně, kde padl vysílením.

Sparhawk zakroutil hlavou. To bylo dávno. Zvláštní, že si stále jasně vybavuje zvony. Stál s rukou na meči, vyhlížel konec noci, díval se do deště a vzpomínal na hlas zvonů.

Kapitola druhá

Sparhawk si oblékl řádové brnění a teď chodil po pokoji tam a zpátky, aby se usadilo. „Úplně jsem zapomněl, co je to za tíhu," postěžoval si.

„Změkl jste," opáčil Kurik. „Potřebujete měsíc nebo dva na cvičišti, abyste se dostal zase do formy. Určitě chcete v tom brnění jít?"

„Je to formální událost, Kuriku, a ta si vyžaduje formální oděv. Kromě toho chci, aby měli všichni jasno od chvíle, kdy tam vkročím. Jsem ochránce královny a v její přítomnosti mám nosit zbroj."

„Nepustí vás k ní," zaprorokoval si Kurik a zvedl pánovu helmu.

„Nepustí?"

„Hlavně neudělejte nějakou hloupost, Sparhawku. Budete v tom sám."

„Hrabě z Lendy je ještě v radě?"

Kurik přikývl. „Je starý a nemá velké slovo, ale Anniáš ho nemůže vyhodit, protože si ho lidi váží."

„V tom případě tam budu mít aspoň jednoho přítele." Sparhawk převzal helmici a posadil si ji na hlavu. Zvedl hledí.

Kurik mu došel k oknu pro meč a štít. „Přestává pršet," poznamenal, „a taky se rozednívá." Položil štít i meč na stůl a zvedl stříbrný kabátec. „Roztáhněte ruce."

Sparhawk rozpažil, panoš mu navlékl kabátec přes hlavu a zavázal šňůrky na bocích. Pak pánovi omotal dvakrát kolem těla dlouhý pás. Sparhawk pozvedl meč v pochvě. „Brousils ho?"

Kurik ho zpražil pohledem.

„Promiň." Sparhawk zavěsil pochvu na ocelové čepy na opasku a přetočil si ji na levý bok.

Kurik ještě upevnil k ramenním plátům plášť s kápí, pak ustoupil a kriticky si pána prohlédl. „Není to nejhorší. Donesu vám štít. Měl byste si pospíšit. V paláci se vstává brzy. Mají tak víc času na nepravosti."

Sešli po schodech na dvůr. Déšť už skoro pominul, vítr honil jen osamocené kapky. Nebe se ale nepřestávalo mračit, přestože se nad východním obzorem táhl jasně žlutý pás.

Dveřník vyvedl ze stáje Farana a s Kurikem pomohli Sparhawkovi do sedla.

„V paláci si dejte pozor, pane," řekl Kurik uctivým tónem jako vždy, když nebyli sami. „Palácová stráž je zřejmě neutrální, ale Anniáš tam má oddíl církevních vojáků. Nepřátele poznáte podle červené uniformy." Podal rytíři černý štít se znakem.

Sparhawk si ho připjal na ruku. „Půjdeš do komendy za Vanionem?" zeptal se panoše.

Kurik přikývl. „Jakmile otevřou východní bránu."

„Až skončím v paláci, taky se tam stavím, ale ty na mě počkej tady." Zazubil se. „Možná odjedeme z města trochu nakvap."

„Raději se snažte docílit opaku, můj pane."

Sparhawk převzal od dveřníka uzdu. „Hotovo, pane rytíři. Otevři bránu a já se pojedu poklonit bastardu Lycheášovi."

Dveřník se zasmál a otevřel.

Faran vyrazil na ulici hrdým klusem, přehnaně zvedal kopyta a hlasitě zvonil podkovami o mokrou dlažbu. Měl silný smysl pro dramatično a kdykoli na něm Sparhawk jel v plné zbroji, nemístně se předváděl.

„Nejsme na takové šaškování oba trochu staří?" zeptal se ho suše jezdec.

Faran dělal, že ho přeslechl, a dál si majestátně vykračoval.

V Cimmuře bylo tou dobou venku jen málo lidí, hlavně neupravení řemeslníci a ospalí trhovci. Na ulicích bylo mokro a čerstvý vítr houpal vývěsními štíty krámů. Většina okenic byla ještě zavřená, i když tu a tam světlo svíčky ukazovalo na pokoj ranního ptáčete.

Sparhawk si všiml, že mu brnění už začíná vonět známou směsicí oceli, oleje a koženého postroje, který léta nasával jeho pot. V jirošských rozpálených ulicích a voňavých krámcích na ten zápach skoro zapomněl. Teď mu ale spíše než známé cimmurské věže potvrdil, že je doma.

Cestou na ně tu a tam zaštěkal pes, ale Faran všechny podvraťáky velkopansky přehlížel.

Palác stál uprostřed města. Tyčil se vysoko nad okolní zástavbu, na špičatých věžích líně povlávaly promoklé praporce. Od zbytku Cimmury ho dělila hradba s cimbuřím. Některý z minulých králů ji dal zvenku obložit bílým vápencem, ale zásluhou ovzduší stále nasyceného kouřem a nepříznivého podnebí brzy zešedla.

Širokou bránu do paláce hlídalo šest vojáků v tmavomodré uniformě pravidelné posádky.

„Stát!" křikl jeden z nich, když se Sparhawk přiblížil. Stoupl si doprostřed cesty a nepatrně napřáhl píku. Sparhawk nedal nijak najevo, že ho slyšel, a Faran šel dál přímo proti strážnému. „Povídám stát, pane rytíři!" poručil znovu

voják. Vtom ho jeden z jeho druhů chytil za loket a strhl koni z cesty. „To je ochránce královny," zvolal bystřejší voják. „Nikdy se mu nestav do cesty."

Sparhawk dojel na hlavní nádvoří a sesedl, trochu nešikovně, protože brnění i štít ho přece jen nezvykle tížily. Proti němu vystoupil další strážný s polonapřaženou píkou.

„Dobré ráno, sousede," řekl Sparhawk oblíbeným polohlasem.

Strážný zaváhal.

„Pohlídej mi koně," poručil mu rytíř. „Nezdržím se dlouho." Podal mu uzdu a vykročil po širokých schodech k dvoukřídlým dveřím paláce.

„Pane rytíři," zavolal za ním voják.

Sparhawk se neotočil, naopak šel dál. U dveří stála olivrejovaná stráž. Sparhawk měl dojem, že oba muže poznává. Jeden vyvalil oči a pak se usmál. „Vítejte doma, pane Sparhawku." Bez váhání otevřel.

Sparhawk na něj mrkl a vešel, ostruhy zazvonily na leštěných kamenných dlaždicích. Hned za dveřmi narazil na palácového úředníka s napomádovanými loknami a kaštanovým kabátcem. „Chci mluvit s Lycheášem," oznámil mu klidně. „Zaveď mě k němu."

„Ale..." Mužík viditelně zbledl. Vypjal hruď a zatvářil se důležitě. „Jak jste se..."

„Tys mě neslyšel, sousede?" zeptal se Sparhawk.

Mužík v kaštanovém se přikrčil. „H-hned to bude, pane Sparhawku," vykoktal. Otočil se a vykročil po široké hlavní chodbě. Ramena se mu třásla. Sparhawk si všiml, že ho úředník nevede do trůnní síně, ale do poradního sálu, kde se král Oldřej scházíval s rádci. Rytíř se musel pousmát. Přítomnost mladé královny na trůně asi bratranci brala odvahu nárokovat si její korunu.

Došli ke dveřím poradního sálu, hlídaným dvěma vojáky v červeném – patřili arcibiskupu Anniášovi. Automaticky zkřížili píky, aby mu zabránili ve vstupu.

„Ochránce královny jde k princi regentovi," zapištěl úředník.

„Nemáme rozkaz vpustit ochránce královny," prohlásil jeden církevní voják.

„Už máte," oznámil mu Sparhawk. „Otevřete dveře."

Nakadeřený mužík se pokusil vyklouznout, ale Sparhawk ho chytil za rukáv. „Ještě jsem tě nepropustil, sousede." Pak se podíval na stráže. „Otevřete."

Rozkaz chvíli visel ve vzduchu, strážní se podívali napřed na Sparhawka a potom nervózně jeden na druhého. Pak jeden ztěžka polkl a natáhl se po klice.

„Budeš mě muset ohlásit," oznámil Sparhawk mužíkovi, aniž by ho pustil z pevného stisku železné rukavice. „Nechceme přece nikoho zaskočit, že ne?"

Úředník měl už mírně šílený výraz. Vstoupil do otevřených dveří a odkašlal si. „Ochránce královny," vychrlil tak rychle, že mu skoro nebylo rozumět. „Pandionský rytíř, pan Sparhawk."

„Díky, sousede. Můžeš jít."

Úředník vypálil pryč.

Poradní sál byl veliký a díky koberci a závěsům převážně modrý. Na stěnách visely mohutné svícny a další svíčky hořely na dlouhém leštěném stole uprostřed místnosti. U stolu seděli nad papíry tři muži, čtvrtý už napolo vstal ze židle.

Byl to arcibiskup Anniáš. Za deset let, co ho Sparhawk neviděl, klerik zhubl a zesinal. Vlasy měl vzadu svázané a prokvetlé šedinami. Chodil stále v černé sutaně a kolem krku nosil na těžkém zlatém řetězu bohatě vykládaný odznak úřadu cimmurského arcibiskupa. Když Sparhawk vstoupil, arcibiskup vytřeštil oči hrůzou.

Hrabě z Lendy, šedivý sedmdesátník v měkkém šedivém kabátě, se neskrývaně smál, až mu v modrých očích jiskřilo. Baron Harparin, všeobecně známý pederast, seděl jako opařený. Na sobě měl snad všechny barvy. Vedle něj se rozvaloval neznámý obézní muž v červeném.

„Sparhawku!“ vzkřikl Anniáš, když se vzpamatoval z leknutí. „Co tady děláte?“

„Vyrozuměl jsem, že mě hledáte, Vaše Milosti. Chtěl jsem vám ušetřit práci.“

„Provinil jste se proti vyhnanství, Sparhawku,“ obvinil ho vztekle Anniáš.

„I o tom si musíme promluvit. Slyšel jsem, že bastard Lycheáš zastává úřad prince regenta, dokud se královna nezotaví. Proč pro něj nepošlete, abych to nemusel vyprávět dvakrát?“

Anniáš vzteky vytřeštil oči.

„Je přece parchant, ne? O jeho původu ví každý, tak proč ho tajit? Zvonek, pokud si pamatuji, je hned tamhle za závěsem. Zavolejte sluhu, Anniáši, a pošlete pro prince regenta nějakého hejska.“

Hrabě Lenda se otevřeně smál.

Anniáš ho probodl pohledem a přešel k táhlům od zvonků. Zaváhal mezi dvěma.

„Nepopleťte to, Vaše Milosti,“ varoval ho Sparhawk. „Jestli sem místo sluhy vtrhne tucet vojáků, ví jen bůh, co se stane.“

„Jen do toho, Anniáši,“ pobízel ho hrabě z Lendy. „Já už tu dlouho nebudu a rád umřu s muzikou.“

Anniáš zaťal zuby a místo červeného táhla škubl za modré. Za okamžik vstoupil mladík v livreji a uklonil se. „Přejete si, Milosti?“

„Řekni princi regentovi, že ho tu potřebujeme.“

„Ale...“

„Hned!“

„Jistě, Milosti.“ Sluha odkvačil.

„Vidíte, jak to šlo snadno?“ dobíral si Sparhawk primase. Pak přešel k bělovlasému hraběti, sňal si rukavici a stiskl starci ruku. „Vypadáte dobře, pane.“

„Tím myslíš, že jsem ještě naživu?“ zasmál se Lenda. „Jak bylo v Rendoru, Sparhawku?“

„Vedro, sucho a prašno.“

„Jako vždycky, synu. Jako vždycky.“

„Odpovíte na moji otázku?“ naléhal na něj Anniáš.

„Prosím, Vaše Milosti,“ zvedl Sparhawk zdvořile ruku, „až přijde zparchantělý regent. Musíme zachovat dekorum, nebo ne?“ Povytáhl jedno obočí a řekl, jako by ho to právě napadlo: „Povězte mi, jak se daří jeho máti, myslím po zdravotní stránce. Nepředpokládám, že by příslušník kléru dokázal posoudit její tělesné přednosti z jiné stránky, byť je v Cimmuře důvěrně poznali zřejmě všichni.“

„Zacházíte příliš daleko, Sparhawku."

„Vy jste to snad nevěděl? Propána, občas byste měl sledovat události."

„To je sprosťáctví!" zvolal baron Harparin směrem k tlusťochovi v červeném.

„Vy byste tomu nerozuměl, Harparine," odtušil Sparhawk. „Máte prý poněkud odlišné spády."

Dveře se otevřely a na prahu stanul uhrovitý mládenec s vlasy barvy mokré slámy a povislými rty. Na sobě měl zelený plášť s hermelínem a na hlavě zlatou korunku. „Chtěl jste mě vidět, Anniáši?" Mluvil nosem, skoro kňoural.

„Ve státní záležitosti, Vaše Výsosti," odvětil arcibiskup. „Potřebujeme váš úsudek ve věci velezrady."

Mladík jen přihlouple mžoural.

„Zde přítomný pan Sparhawk svévolně překročil příkaz vašeho zesnulého strýce, krále Oldřeje. Sparhawk byl vykázán do Rendoru a vrátit se směl jedině na královský rozkaz. Usvědčuje ho již pouhá přítomnost v Elénii."

Lycheáš před černým rytířem ucouvl a čelist mu poklesla. „Sparhawk?"

„Právě ten," ujistil ho Sparhawk. „Horlivý arcibiskup však, obávám se, trochu přehání. Když jsem přijal dědičnou roli ochránce koruny, přísahal jsem bránit krále – či královnu –, kdykoli se ocitne v ohrožení života. Tato přísaha stojí nad všemi rozkazy, královskými i jinými, a královna je očividně v nebezpečí života."

„To je jen právní klička, Sparhawku," odsekl Anniáš.

„Ano, ale právo je třeba dodržovat."

Hrabě z Lendy si odkašlal. „Prostudoval jsem příslušná nařízení a pan Sparhawk se odvolává na zákon právem. Jeho přísaha bránit trůn je vskutku nadřazena."

Princ Lycheáš Sparhawka velkým obloukem obešel na druhou stranu stolu. „To je hloupost," prohlásil. „Ehlana je nemocná. Není v nebezpečí." Posadil se vedle arcibiskupa.

„Královna," opravil ho Sparhawk.

„Cože?"

„Správné oslovení je ‚Její Veličenstvo' nebo přinejmenším ‚královna Ehlana'. Používat jen křestní jméno je vrcholně nezdvořilé. Podle zákona bych ji měl zřejmě chránit před neúctou stejně jako před úklady na životě. Nemám v tom zcela jasno, optám se tedy svého starého přítele, hraběte z Lendy, a teprve poté za Vaší Jasností pošlu sekundanty s výzvou."

Lycheáš zbledl jako stěna. „S výzvou?"

„To je pitomost," zvolal Anniáš. „Nikdo tu nebude nikoho vyzývat." Přimhouřil víčka. „Princ regent má v každém případě pravdu. Sparhawk se prostě chytil nesmyslného paragrafu a porušil královský příkaz. Pokud nemá nějaký důkaz královské vůle, bude nadále obviněn z velezrady." Arcibiskup se napjatě usmíval.

„Už jsem se bál, že si neřeknete, Anniáši," řekl Sparhawk. Sáhl pod pásek a vytáhl těsně srolovaný pergamen převázaný modrou stužkou. Rozvázal stuhu a rozbalil list, v světle svíček mu na prstu blýskal rudý kámen. Pečlivě listinu prohlédl a pravil: „Zdá se, že je všechno v pořádku. Vidím královnin podpis a osobní pečeť. Její pokyny jsou vcelku jednoznačné." Podal pergamen hraběti z Lendy. „Co myslíte, můj pane?"

Stařec list přijal a bedlivě ho prohlédl. „Pečeť je vskutku královnina, stejně jako rukopis. Poroučí tu panu Sparhawkovi hlásit se u dvora, jakmile usedne na trůn. Je to skutečný královský rozkaz, pánové."

„Ukažte," sykl Anniáš.

Lenda mu pergamen poslal po stole.

Arcibiskup list rychle přečetl, zuby zaťaté. „Nemá ani datum," podotkl.

„Promiňte, Milosti, ale žádný zákon nevyžaduje u královského dekretu dataci. Jde jen o zvyk," vysvětlil Lenda.

„Kde jste to vzal?" uhodil arcibiskup na Sparhawka.

„Nějakou dobu ten list nosím s sebou."

„Očividně byl sepsán dřív, než královna nastoupila na trůn."

„Vypadá to tak, že?"

„Tudíž neplatí." Arcibiskup vzal pergamen oběma rukama, jako by ho chtěl roztrhnout.

„Jaký je trest za zničení královského dekretu, milý hrabě?" zeptal se s úsměvem Sparhawk.

„Smrt."

„Já si to myslel. Jen ho roztrhejte, Anniáši. Rád rozsudek vykonám osobně, jen abych ušetřil státní peníze." Podíval se primasovi do očí. Klerik za chvíli s odporem hodil list na stůl.

Lycheáš byl čím dál víc nesvůj. Najednou jako by si něčeho všiml. „Ten prsten, pane Sparhawku, ten nosíte jako znak svého úřadu, je to tak?"

„Dá se to tak říci. Ve skutečnosti můj a královnin prsten symbolizují spojení našich rodů."

„Dejte mi ho."

„Ne."

Lycheáš vykulil oči. „Dal jsem vám královský příkaz!"

„Ne. Byla to osobní žádost, Lycheáši. Nemůžete mi dávat královské příkazy, protože nejste král."

Lycheáš se nejistě podíval po primasovi, ale Anniáš sotva znatelně zakroutil hlavou. Trudovitý mladík se začervenal.

„Princ regent si chtěl váš prsten jen prohlédnout, pane Sparhawku," žehlil klerik situaci. „Hledali jsme jeho protějšek, prsten krále Oldřeje, ale zřejmě se ztratil. Nemáte tušení, kde by mohl být?"

Sparhawk rozhodil rukama. „Když jsem odjížděl do Cipprie, měl ho Oldřej na ruce. Prsteny obvykle nesnímáme, a tak s ním podle mého i zemřel."

„Ne. Neměl ho."

„Pak ho má pravděpodobně královna."

„Ne, pokud víme."

„Já ten druhý prsten chci jako znak svého postavení."

Sparhawk se na něj pobaveně podíval. „Jakého postavení? Prsten patří královně Ehlaně, a pokud se jí ho někdo pokusí vzít, nebudu moci jen nečinně přihlížet." Najednou ucítil na kůži mravenčení. Připadlo mu, že zlaté svícny viditelně pohasly a v poradním sále zhoustlo šero. Hned začal tiše odříkávat styrické protikouzlo a přitom se rozhlédl kolem stolu, aby zjistil, kdo se tak neši-

kovně pokouší čarovat. Když protikouzlo vypustil, Anniáš sebou škubl. Sparhawk se nevesele usmál. Narovnal se a řekl: „Vraťme se k tématu. Co se přesně stalo králi Oldřejovi?“

Hrabě z Lendy vzdychl. „Umřel na padoucí nemoc, Sparhawku. Záchvaty začaly před několika měsíci a opakovaly se stále častěji. Král ztrácel síly a nakonec...“ Hrabě pokrčil rameny.

„Když jsem odjel z Cimmury, padoucnicí netrpěl,“ namítl Sparhawk.

„Začala náhle,“ odtušil Anniáš.

„Zdá se. Královna prý onemocněla stejně.“

Anniáš přikývl.

„Není vám to divné? V královské rodině se padoucnice nikdy neobjevila, Oldřej ji dostal ve čtyřiceti a jeho dcera už v osmnácti.“

„Nevyznám se v medicíně, Sparhawku,“ odsekl Anniáš. „Jestli chcete, vyptejte se dvorních lékařů, ale pochybuji, že zjistíte něco, na co jsme už nepřišli.“

Sparhawk zabručel a rozhlédl se kolem stolu. „Myslím, že si už nemáme co říci. Jdu za královnou.“

„V žádném případě!“ zvolal Lycheáš.

„Vás jsem se na nic neptal,“ odsekl veliký rytíř. „Můžete mi to vrátit?“ Ukázal na pergamen.

Arcibiskup mu ho poslal a Sparhawk našel příslušnou větu. „Tady to je: podle rozkazu mne navštívíš hned po návratu do Cimmury. Docela přesná formulace, řekl bych.“

„O co vám jde, Sparhawku?“ zeptal se podezíravě arcibiskup.

„Jen plním královské rozkazy, Vaše Milosti. Královna mi přikázala, abych ji bez prodlení navštívil.“

„Trůnní síň je zamčená,“ štěkl Lycheáš.

Sparhawk se na něj blahosklonně usmál. „To nevadí, Lycheáši. Mám klíče.“ Pro upřesnění položil ruku na jílec meče.

„To si nedovolíte!“

„Uvidíme.“

Anniáš si odkašlal. „Mohu promluvit, Vaše Výsosti?“

„Jistě, Vaše Milosti,“ přitakal rychle Lycheáš. „Koruna vždy naslouchá radám církve.“

„Koruna?“ rýpl si Sparhawk.

„To je jen obrat, pane Sparhawku,“ ujistil ho Anniáš. „Dokud se královna nezotaví, mluví princ Lycheáš za korunu.“

„Ke mně ne.“

Anniáš se obrátil zpátky k bastardovi. „Církev radí vyhovět dětinskému rozmaru královnina ochránce. Ať nás nikdo neobviňuje z nezdvořilosti. Církev dále radí, ať pana Sparhawka do trůnní síně doprovodí princ regent a jeho rádcové. Pan rytíř je znám co čarodějník a v zájmu královnina života mu nesmíme dovolit čarovat bez svolení dvorních lékařů.“

Lycheáš chvíli předstíral, že si rady nechává projít hlavou. Pak vstal. „Staň se, jak radíte, Vaše Milosti. Z naší vůle nás veďte, pane Sparhawku.“

„Z vaší vůle?“

Lycheáš to přešel a královsky vykročil ke dveřím.

Sparhawk před sebe pustil i barona Harparina s otylým mužem a zařadil se vedle primase Anniáše. Nenuceně se usmíval, ale slova cedil zlověstně: „Tohle jste si zkusil naposled, Anniáši."

„Co?" polekal se arcibiskup.

„Kouzlit. Moc vám to nejde a já nemám čas rušit amatérská zaklínadla. Pokud si vzpomínám, klérus má čarovat zakázáno."

„Nemáte důkaz, Sparhawku."

„Nepotřebuju ho, Anniáši. Slovo Pandionského rytíře bere jako důkaz každý i církevní soud. Necháme toho. V mé přítomnosti se už nepokoušejte čarovat."

S Lycheášem v čele došli rádci a Sparhawk až před dveře trůnní síně. Lycheáš vytáhl z kapsy klíč a odemkl. „Máte otevřeno," řekl Sparhawkovi. „Běžte navštívit královnu, jestli vám to bude něco platné."

Sparhawk vzal ze stříbrného svícnu zapálenou svíci a vstoupil do neosvětlené síně.

Bylo tu chladno, skoro lezavo, a vzduch čpěl zatuchlinou. Sparhawk zapálil všechny svíčky podél stěn. Nakonec rozsvítil i voskovice před trůnem.

„Tolik světla nepotřebujete, Sparhawku," houkl ze dveří Lycheáš.

Sparhawk ho přeslechl. Zvedl ruku, zlehka se dotkl křišťálu kolem trůnu a ucítil z něj Sephreniinu známou auru. Pomalu zvedl oči a pohlédl do bledé tváře mladé královny. Příslib z dětství došel naplnění. Ehlana nebyla jen hezká jako tolik jiných děvčat, ale krásná. Bylo v ní něco dokonalého. Kolem tváře jí splývaly dlouhé plavé vlasy. Na sobě měla královské roucho a velkou zlatou korunu. Štíhlé ruce měla položené na opěrkách a oči zavřené.

Vzpomněl si, jak ho král Oldřej rozladil, když mu přikázal starat se o malou princeznu. Sparhawk ale brzy zjistil, že není rozmarné dítě, ale přemýšlivá mladá dáma nadaná bystrým rozumem a nekonečnou zvědavostí. Sotva se zbavila ostychu, začala se ho důkladně vyptávat na palácové záležitosti, a tak se začala vzdělávat v státnictví a politice. Za několik měsíců si přirostli k srdci a Sparhawk se těšil na každodenní soukromé hovory, během nichž jí formoval charakter a připravoval ji na roli elénské královny.

Vidět ji teď zdánlivě mrtvou bylo strašné. Zapřísáhl se, že když nebude zbytí, klidně roztrhá svět na kusy, jen když jí vrátí zdraví a vládu. Z nějakého důvodu ho pohled na Ehlanu rozčiloval a Sparhawk měl sto chutí něco rozmlátit, jako by ji dokázal probrat hrubou silou.

A pak to uslyšel a ucítil. Zvuk byl stále hlasitější a zřetelnější. Pravidelný tlukot, ne zrovna dunění bubnu, ale podobný, s každým úderem jasnější. Všem příchozím oznamoval, že královnino srdce nepřestalo bít.

Sparhawk vytasil meč a vzdal královně čest. Pak uctivě a s láskou poklekl na jedno koleno. Sklonil se ke křišťálu a políbil ho, oči najednou plné slz. „Jsem tady, Ehlano," zašeptal, „a postarám se, aby bylo zase dobře."

Tep zesílil, jako by ho nehybná královna uslyšela.

Lycheáš ve dveřích pohrdavě vyprskl a Sparhawk si slíbil, že jakmile dostane příležitost, provede královninu nemanželskému bratranci spoustu ošklivých věcí. Pak vstal a vrátil se ke dveřím.

Lycheáš se mu pošklebovaI, klíč od trůnní síně nepustil z ruky. Sparhawk mu ho jakoby mimochodem vzal. „Už ho nebudete potřebovat. Postarám se o něj."

„Anniáši," vypískl parchant.

Arcibiskup si ale všiml Sparhawkova zlověstného výrazu a rozhodl se neprovokovat. „Ať si ho nechá."

„Ale..."

„Řekl jsem, ať si ho nechá," odsekl arcibiskup. „Stejně ho nepotřebujeme. Ať si královnin ochránce nechá klíč od sálu, kde paní spí." Klerik zdůraznil dvojsmysl a Sparhawk zaťal levou ruku, z níž dosud nestáhl železnou rukavici.

„Doprovodíš mne do poradního sálu, pane Sparhawku?" zeptal se hrabě z Lendy a položil rytíři ruku na předloktí. „Nohy mi už neslouží a rád se opřu o spolehlivého mladíka."

„Jistě, pane," odvětil Sparhawk a zaťatou pěst povolil. Když Lycheáš s rádci odešel, Sparhawk trůnní síň zavřel a zamkl dveře. Pak klíč předal příteli. „Pohlídáte mi ho, můj pane?"

„Rád, Sparhawku."

„A pokud to půjde, nechte uvnitř hořet svíčky. Nenechávejte ji potmě."

„Samozřejmě."

Vyrazili k poradnímu sálu.

„Něco ti povím, Sparhawku. Když tě brousili, nechali na tobě spoustu hlušiny."

Rytíř se zazubil.

„Když se do toho dáš, dovedeš být hodně nepříjemný," zasmál se Lenda.

„Snažím se, můj pane."

„Dávej si v Cimmuře pozor, Sparhawku," upozornil ho stařec vážně. „Anniáš má špeha na každém rohu. Parchant si bez jeho dovolení ani nepšoukne, takže tady ve skutečnosti vládne on – a tebe nenávidí."

„Já ho taky nemám zrovna v lásce." Sparhawka něco napadlo. „Dnes jste mi byl dobrým přítelem, pane hrabě. Nebudete z toho mít nepříjemnosti?"

Hrabě z Lendy se usmál. „To těžko. Jsem starý a pro Anniáše nepředstavuji žádnou hrozbu. Možná jsem otravný, ale to mu za pozornost nestojí."

Arcibiskup na ně čekal u dveří poradního sálu. „Rada se poradila o nastalé situaci, pane Sparhawku. Královna je zjevně mimo nebezpečí. Srdce jí bije a křišťál je nerozbitný. Nepotřebuje ochránce. Rozhodla o tom rada, můžete se tedy vrátit do řádové komendy tady v Cimmuře a vyčkat našich dalších pokynů." Studeně se usmál. „Nebo královniných."

„Nebo královniných," zopakoval bezmyšlenkovitě Sparhawk. „Právě jsem to chtěl sám navrhnout, Vaše Milosti. Jsem jen prostý rytíř a mezi bratry v komendě mi bude daleko lépe než tady v paláci." Také se usmál. „Ke dvoru se nehodím."

„Všiml jsem si."

„Tak vidíte." Sparhawk stiskl hraběti ruku na rozloučenou. Pak se podíval Anniášovi do očí. „Na shledanou, Vaše Milosti."

„Nebo sbohem."

„Na shledanou, Anniáši. Ještě se setkáme." Pak se Sparhawk prudce otočil a odešel.

Kapitola třetí

Komenda Pandionských rytířů v Cimmuře stála hned za východní městskou branou. Byla hradem ve všech významech toho slova, obehnaná zubatými hradbami s věží v každém rohu. Dovnitř se vstupovalo po padacím mostu přes hluboký příkop naježený přiostřenými kůly. Teď byl most spuštěný, ale hlídali ho čtyři Pandioni v černém brnění na koních.

Sparhawk zastavil Farana před mostem a čekal. Ke vstupu do pandionské komendy se vázaly jisté formality. Kupodivu ho nijak neobtěžovaly. Zvykal si na ně po celý noviciát a dodržování odvěkých ceremonií patřilo k jeho nejvlastnější podstatě. Už když čekal na obřadnou výzvu, spálené ulice Jirochu a ladné ženy u studny za prvního úsvitu se mu začaly vytrácet z paměti.

Dva strážní rytíři vyjeli majestátním krokem přes most, kopyta hřebců na stopu silných trámech mostu temně duněla. Zastavili těsně před Sparhawkem. „Kdo jsi, kdož žádáš vstupu do domu vojáků božích?“ zazpíval jeden.

Sparhawk zvedl hledí na znak mírumilovných úmyslů. „Jsem Sparhawk, voják boží a bratr tohoto řádu.“

„Jak tě máme poznat?“ otázal se druhý rytíř.

„Poznáte mne po tomto znamení.“ Sparhawk zalovil pod kabátcem a vytáhl těžký stříbrný amulet, který nosil na krku. Stejný měl každý Pandion.

Strážní předstírali, že znak pečlivě zkoumají.

„Toť vskutku pan Sparhawk z našeho řádu,“ prohlásil první rytíř.

„Věru,“ přitakal druhý. „Dáme mu tedy... hm...“ Zamračil se, protože mu vypadla slova.

„Vstoupit do příbytku vojáků božích,“ napověděl mu Sparhawk.

Druhý rytíř se zašklebil. „Tohle vždycky zapomenu. Díky, Sparhawku.“ Odkašlal si a začal znovu. „Věru. Dáme mu tedy vstoupit do příbytku vojáků božích?“

První rytíř se neskrývaně culil. „Je jeho právem vstoupit do tohoto domu, neb je jedním z nás. Buď zdráv, pane Sparhawku. Prosíme, vstup do našeho příbytku, a kéž s tebou pod jeho střechou sídlí mír."

„I s tebou a tvým druhem, ať jste kdekoli," odvětil Sparhawk a ukončil tak obřad.

„Vítej doma, Sparhawku," řekl od srdce první rytíř. „Byls dlouho pryč."

„Ty sis toho všiml? Přijel už Kurik?"

Druhý rytíř přikývl. „Asi před hodinou. Promluvil s Vanionem a zase odjel."

„Pojďte dovnitř," navrhl Sparhawk. „Potřebuju mír a klid, jak jste mi přáli, a musím vidět Vaniona."

Oba rytíři otočili koně a společně se Sparhawkem přejeli most.

„Je tu ještě Sephrenia?" zeptal se Sparhawk.

„Ano," odvětil druhý rytíř. „Když královna onemocněla, přijeli s Vanionem z kapituly v Dému a už tu zůstali."

„Dobře. Chci mluvit i s ní."

Zastavili u hradní brány. „Je to urozený pan Sparhawk, bratr našeho řádu," řekl první rytíř dvěma, kteří zůstali za mostem. „Ověřili jsme jeho slova a zaručujeme se za jeho právo vstoupit do příbytku rytířů Pandionu."

„Pokračuj tedy, pane Sparhawku, a kéž s tebou pod naší střechou přebývá mír."

Rytíři uvolnili cestu a Faran mezi nimi bez pobízení projel.

„Tenhle taneček znáš stejně dobře jako já, co?" zabručel Sparhawk.

Faran zastříhal ušima.

Na hlavním nádvoří pospíšil převzít Faranovu uzdu novic, který ještě čekal na řádové brnění a ostruhy. „Vítejte, pane rytíři."

Sparhawk pověsil štít na hrušku sedla a za řinčení zbroje sklouzl ze sedla. „Díky. Nemáš ponětí, kde najdu lorda Vaniona?"

„Pravděpodobně v jižní věži, pane."

„Ještě jednou díky." Sparhawk vykročil, ale zarazil se. „Na koně si dej pozor. Kouše."

Novic se lekl a opatrně od velikého grošáka ucouvl, i když uzdu nepustil.

Kůň si Sparhawka změřil nepřátelským pohledem.

„Takhle je to fér, Farane," vysvětlil Sparhawk. Vykročil na ochozené schody do starého hradu.

V komendě bylo šero a chladno, Sparhawk cestou potkal jen několik bratří v kutnách, jak velel zvyk, i když občasné zazvonění oceli prozrazovalo, že pod hrubým suknem mají drátěnou košili a zbraně. Nikdo ho nezdravil, zakuklení rytíři šli se svěšenou hlavou po své práci.

Sparhawk jednoho zastavil zdviženou rukou. Pandioni se málokdy dotýkali navzájem. „Promiň, bratře. Nevíš, jestli je Vanion ještě v jižní věži?"

„Je," odvětil rytíř v kutně.

„Díky, bratře. Mír s tebou."

„I s tebou, pane rytíři."

Sparhawk šel osvětlenou chodbou až k úzkým schodům, které se kroutily vzhůru jižní věží mezi mohutnými neomítnutými zdmi. Na konci schodiště

hlídali dva mladí Pandioni pevné dveře. Sparhawk je neznal. „Potřebuji mluvit s Vanionem," oznámil. „Jsem Sparhawk."

„Můžete se prokázat?" snažil se jeden mladík působit přísně.

„To jsem právě udělal."

Mladí rytíři chvíli přemýšleli, jak z trapné situace ven. „Proč prostě neotevřete dveře a neohlásíte mě?" navrhl Sparhawk. „Když mě pozná, dobře. Když ne, můžete mě zkusit shodit ze schodů." Na slovo zkusit nepoložil důraz.

Mladíci se po sobě podívali, pak jeden pootevřel dveře a strčil do nich hlavu. „Velice se omlouvám, pane Vanione, ale je tu jistý Sparhawk. Říká, že s vámi chce mluvit."

„Skvělé," odpověděl známý hlas. „Očekával jsem ho. Pošlete ho dál."

„Díky, bratři," zabručel Sparhawk. „Mír s vámi." A vešel. Komnata byla veliká, celá z kamene, na oknech tmavozelené závěsy a na podlaze hnědý koberec. V klenutém krbu praskal oheň, uprostřed stál stůl se svíčkami a bytelnými židlemi. U stolu seděli muž a žena.

Vanion, komtur Pandionských rytířů, za deset let zestárl. Vlasy i vousy měl ocelově šedé. Ve tváři mu přibyly vrásky, ale bylo vidět, že si zachoval sílu. Na sobě měl kroužkovou košili a stříbrný kabátec. Když Sparhawk vstoupil, vyšel mu komtur naproti. „Už jsem pro tebe chtěl poslat do paláce záchranný oddíl," řekl a objal Sparhawka kolem ramen. „Neměls tam chodit sám."

„Možná ne, ale nakonec to dopadlo dobře." Sparhawk sňal helmu i rukavice, odepnul meč a položil je na stůl. „Rád tě zas vidím, Vanione." Vřele mu stiskl ruku. Vanion byl vždy přísný mistr a mladým adeptům Pandionského řádu netoleroval žádné nedostatky. I když ho Sparhawk v noviciátu začal skoro nenávidět, teď považoval přímočarého komtura za blízkého přítele.

Pak se obrátil k ženě. Byla drobná, ale svým roztomilým způsobem dokonalá. Vlasy měla černé jako noc, oči tmavě modré. Nevypadala elénsky, na první pohled bylo poznat Styričku. Na sobě měla splývavé bílé šaty a na stole před sebou velkou knihu. „Sephrenie," oslovil ji s láskou, „vypadáš skvěle." Vzal ji za obě ruce a po styrickém způsobu ji políbil do dlaní.

„Byls dlouho pryč, pane Sparhawku," odtušila. Měla melodický zpěvavý hlas.

„Požehnáš mi, matičko?" poprosil s úsměvem na rtech. Poklekl před ní. Oslovil ji po styricku, jak od věků s úctou oslovuje žák svoji učitelku.

„S radostí." Lehce se dotkla jeho tváře a vyslovila tradiční styrické požehnání.

„Děkuji."

Pak udělala něco neobvyklého. Dokud ho držela, sklonila se k němu a políbila ho. „Vítej doma, můj milý."

„Jsem tu rád. Stýskalo se mi po tobě."

„I když jsem tě jako kluka často plísnila?" zeptala se s úsměvem.

„Plísnění nebolí. Dokonce se mi po něm stýskalo."

„Tenhle se nám povedl, Vanione," obrátila se na komtura. „Vychovali jsme dobrého Pandiona."

„Jednoho z nejlepších," přitakal Vanion. „Když zakládali řád, měli na mysli něco takového."

Sephrenia zastávala mezi Pandionskými rytíři zvláštní úlohu. Po smrti předchozího učitele styrických tajemství se sama od sebe objevila u brány řádové kapituly v Dému. Nikdo ji nepozval ani nevybral, prostě přišla a převzala povinnosti svého předchůdce. Eléni Styriky obecně pohrdali a báli se jich. Byli jim cizí, žili v primitivních vesnicích hluboko v lesích a na horách. Vyznávali divné bohy a věnovali se čarodějnictví. Důvěřivější Eléni se stovky let strašili historkami o strašných obřadech s lidskými obětmi z řad Elénů a čas od času dav opilých nevolníků vtrhl do styrické vesnice pálit a vraždit. Církev se od podobných krutostí distancovala. Církevní rytíře dovedla úcta k učitelům ještě o krok dál a proto často opakovali, že žádný pogrom na Styriky neujde rychlému a tvrdému trestu. Přes tuto ochranu mohl každý Styrik, který vkročil do elénské osady či města, počítat s posměchem, urážkami, zbytky z kuchyně a nezřídka kamením. Sephrenia tedy při svém příchodu do Dému značně riskovala. Nikdo nevěděl, co ji sem přivedlo, ale sloužila věrně a Pandioni ji do posledního muže uznávali a milovali. I komtur Vanion k ní často chodil pro radu.

Sparhawk se podíval na svazek na stole. „Knížka, Sephrenie?“ podivil se. „Vanion tě konečně přesvědčil, ať se naučíš číst?“

„Víš, co si o čtení myslím, Sparhawku. Jen jsem si prohlížela obrázky.“ Ukázala na hojně iluminovanou stránku. „Odjakživa mám ráda jasné barvy.“

Sparhawk si přitáhl židli a přisedl si. Brnění mu vrzalo.

„Viděls Ehlanu?“ zeptal se Vanion, když se zas posadil.

„Ano.“ Sparhawk pohlédl na Sephrenii. „Jak jsi to udělala? Jak jsi ji dokázala takhle ochránit?“

„Je to trochu komplikované.“ Podívala se mu do očí. „Tobě to snad mohu říci.“ Vstala a zamířila ke krbu. „Pojď sem, Sparhawku.“

Šel za ní.

„Podívej se do plamenů, můj milý,“ oslovila ho stejně, jako když byl jejím žákem.

Automaticky uposlechl. Slyšel, jak cosi styricky šeptá. Pak mávla rukou před ohněm. Sparhawk bezmyšlenkovitě poklekl a zahleděl se do plamenů.

V ohni se něco hýbalo. Sparhawk se naklonil blíž k modrým ohníčkům u kraje černého dubového polena. Modré světlo rostlo a jiskřilo, až v něm uviděl skupinu rozostřených postav. Obraz jasněl a Sparhawk v něm za chvíli poznal trůnní síň, vzdálenou několik mil. K trůnu šlo dvanáct Pandionů ve zbroji, společně nesli bezvládné tělo mladé ženy. Neležela na nosítkách, ale na mečích nesených naplocho. Rytíři v brnění zastavili před trůnem a ze stínu vystoupila Sephrenia v bílém. Zvedla ruku a zřejmě něco vyslovila, i když Sparhawk slyšel jen praskání ohně. Bezvládná dívka sebou škubla a posadila se. Tvář měla zkroucenou a oči prázdné.

Sparhawk se za ní bez přemýšlení natáhl a strčil ruku přímo do plamenů.

„Ne,“ okřikla ho Sephrenia a strhla mu ruku. „Můžeš se jen dívat.“

Roztřesená královna se trhavě postavila na nohy, očividně na nevyslovený rozkaz drobné ženy v bílých šatech. Sephrenia velitelsky ukázala na trůn a Ehlana se po schůdcích váhavě vypotácela na místo.

Sparhawk plakal. Znovu se chtěl natáhnout za královnou, ale Sephrenia ho zadržela lehkým dotykem, silným jako železný řetěz. „Jen se dívej, můj milý."

Dvanáct rytířů obstoupilo královnu kolem dokola, žena v bílém stanula vedle ní. Muži uctivě pozvedli zbraně, až byly obě v zajetí oceli. Sephrenia zvedla ruce a promluvila. Sparhawk z jejího výrazu jasně viděl, že odříkává zaklínadlo, které si on nedokáže ani představit.

Špičky mečů se jasně rozzářily a zalily stupínek silným stříbřitým světlem. Záře se stahovala kolem Ehlany i kolem trůnu. Pak Sephrenia vyřkla jediné slovo a prudce ruce spustila, jako by něco sekala. Světlo kolem Ehlany v okamžiku ztuhlo a změnilo se v křišťál, který Sparhawk viděl ráno. Sephrenia v plamenech ale umdlela a zhroutila se na stupínek vedle trůnu.

Sparhawkovi tekly slzy po tvářích a Sephrenia mu vzala hlavu do náruče. „Není to lehké, Sparhawku," konejšila ho. „Pohled do ohně otevírá srdce a ukazuje, jací skutečně jsme. Ty jsi daleko něžnější, než jsi nám dal znát."

Otřel si slzy hřbetem ruky. „Jak dlouho ji křišťál uchrání?"

„Dokud bude nás třináct naživu," odvětila Sephrenia. „Nejvýš rok podle vašeho elénského počtu."

Vytřeštil na ni oči.

„Její srdce žije naším životem. S během času budeme jeden za druhým odcházet a za mrtvého bude muset převzít jeho břemeno někdo další. Až každý z nás dá, co má, královna zemře."

„Ne!" zvolal Sparhawk. Otočil se na Vaniona. „Tys tam byl také?"

Vanion přikývl.

„Kdo dál?"

„Nijak ti nepomůže, když ti to povím. Všichni jsme šli dobrovolně s vědomím, co dáváme v sázku."

„Kdo bude to břemeno přebírat?" zeptal se Sparhawk Sephrenie.

„Já."

„Na tom jsme se ještě nedohodli," namítl Vanion. „Může ho vzít každý, kdo u toho byl."

„Ne, pokud nezměníme kouzlo, Vanione," odvětila trochu nadřazeně kouzelnice.

„To se uvidí."

„Ale k čemu to je?" nechápal Sparhawk. „Za strašnou cenu jste jí koupili rok života, a ona o tom ani neví."

„Když dokážeme určit příčinu její nemoci a najít lék, můžeme kouzlo zrušit," odvětila Sephrenia. „Oddálili jsme její smrt, abychom získali čas."

„A máme výsledky?"

„Pracují na tom všichni elénští lékaři," odpověděl Vanion, „a sezval jsem další z celé Eósie. Sephrenia zkoumá, jestli se nejedná o nepřirozenou chorobu. Nejde to ale snadno. Církevní lékaři odmítají spolupracovat."

„Půjdu do paláce," prohlásil zlověstně Sparhawk. „Třeba je přesvědčím, ať se víc snaží."

„To už nás napadlo, ale Anniáš je nechává hlídat."

„O co mu sakra jde?“ vybuchl Sparhawk. „Chceme jen uzdravit královnu. Proč nám hází klacky pod nohy? Chce snad trůn pro sebe?“

„Myslím, že mu jde o vyšší úřad,“ odtušil Vanion. „Arciprelát Cluvonus je starý a nemocný. Nepřekvapilo by mě, kdyby si Anniáš brousil zuby na jeho stolec.“

„Anniáš? Arciprelát? Vanione, to je nesmysl.“

„Život je samý nesmysl, Sparhawku. Vojenské řády jsou samozřejmě proti němu a náš názor má v nejvyšších církevních kruzích velkou váhu, jenže Anniáš má v ruce královskou pokladnu a na úplatcích nešetří. Ehlana by ho plácla přes prsty, ale onemocněla. Možná proto nechce, aby se uzdravila.“

„A místo ní chce na trůn posadit Arissina parchanta?“ Sparhawk měl čím dál větší vztek. „Vanione, já toho Lycheáše před chvílí viděl. Je slabší a hloupější, než byl král Oldřej. Navíc je nelegitimní.“

Vanion rozhodil rukama. „Královská rada ho může legitimizovat a královskou radu ovládá Anniáš.“

„Celou ne,“ ucedil Sparhawk. „Technicky vzato do ní patřím i já, a kdyby došlo na hlasování, pár členů získám. Několik veřejných soubojů váhavce jistě přesvědčí.“

„Jsi ukvapený, Sparhawku,“ pokárala ho Sephrenia.

„Ne, jsem vzteklý. Mám velkou chuť někomu něco rozbít.“

Vanion vzdychl. „Teď nemůžeme nic rozhodovat.“ Zakroutil hlavou a změnil téma. „Co se vlastně děje v Rendoru? Pro případ, že padnou do nepřátelských rukou, Voren posílal pouze mlhavá hlášení.“

Sparhawk vstal a přešel k okennímu výklenku, černý plášť mu vířil kolem kotníků. Nebe bylo stále zatažené a Cimmura se pod oblaky krčila, jako by měla nastat její poslední zima. „Je tam vedro,“ odpověděl spíš pro sebe, „a sucho a prach. Slunce se odráží ode zdí a bodá do očí. Za úsvitu, než vyjde slunce a nebe je jako tekuté stříbro, ženy v černých závojích a s džbány na ramenou tiše procházejí ulicemi k studnicím.“

„Zmýlila jsem se v tobě, Sparhawku. Máš duši básníka.“

„Ani ne, Sephrenie. Ale abyste pochopili, co se v Rendoru děje, musí se vám dostat pod kůži. Slunce tam buší do hlavy jako kladivo a vzduch je tak horký a suchý, že nemáte čas přemýšlet. Rendorští hledají jednoduché odpovědi. Slunce jim nedovolí uvažovat. To by mohlo vysvětlit, jak to bylo s Ešandem. Prostý pastýř s upečeným mozkem není zrovna nejpravděpodobnější adresát božího zjevení. Myslím, že za ešanditské kacířství může v první řadě slunce. Ti chudáci přijmou jakoukoli myšlenku, třebas nesmyslnou, jen aby se někam přesunuli a našli stín.“

„To je zajímavé vysvětlení války, která tři sta let sužovala celou Eósii,“ poznamenal Vanion.

„Musíš to poznat na vlastní kůži,“ odvětil Sparhawk a znovu usedl na židli. „Před dvaceti lety se v Dabúru objevil další nadšenec s pečeným mozkem.“

„Arášam?“ uhodl Vanion. „Slyšeli jsme o něm.“

„Říká si tak,“ přitakal Sparhawk. „Ale zřejmě se narodil s jiným jménem. Náboženští vůdci si měnívají jméno podle pověr svých oveček. Z více stran jsem slyšel, že Arášam je negramotný a nemytý fanatik, který ztrácí ponětí

o skutečnosti. Je mu asi osmdesát, mívá vidiny a slyší hlasy. Jeho učedníci mají méně rozumu než jejich ovce. Rádi by zaútočili na severní království, ale to by jim napřed někdo musel ukázat, kde je sever. V Rendoru se o tom vážně diskutuje. Heretici, ze kterých mají nejvyšší církevní kruhy v Chyrellu takovou hrůzu, jsou jen pološílení dervišové z pouště, mizerně vyzbrojení a vojensky neschopní. Upřímně řečeno, Vanione, měl bych větší strach z příští bouřky než z obnovy ešanditské hereze v Rendoru."

„Nebereš si servítky."

„Deset let jsem promarnil sledováním neexistujícího nebezpečí. Jistě mám nárok být trochu nespokojený."

„Trpělivosti se naučíš, až dospěješ," poznamenala Sephrenia.

„Myslel jsem si, že jsem dospělý."

„Ani zpola."

Usmál se na ni. „Kolik ti vlastně je, Sephrenie?"

Smířeně vzdychla. „Co to s vámi Pandiony je, že se všichni ptáte na to samé? Víte přece, že vám neodpovím. Nestačí vám vědět, že jsem starší než vy?"

„Jsi dokonce starší než já," dodal Vanion. „Učila jsi mě, když mi nebylo víc než těm hochům za dveřmi."

„A vypadám tak strašně stará?"

„Drahá Sephrenie, máš mládí jara a moudrost zimy. Všechny jsi nás zničila. Co jsme tě poznali, ztratila pro nás kouzlo i sebekrásnější panna."

„No není roztomilý?" Usmála se na Sparhawka. „Jistě má nejprohnanější jazyk na světě."

„Někdy si ho poslechni, když mine dřevcem," opáčil kysele Sparhawk. Zavrtěl se, protože ho tlačilo brnění. „Co se ještě děje? Prahnu po novinkách."

„Otha mobilizuje," odpověděl Vanion. „V Zemochu povídají, že se chystá na východ na Daresii a Tamulskou říši, ale já o tom mám jisté pochyby."

„I já," přitakala Sephrenia. „Západní království se najednou hemží styrickými vandráky. Táboří u křižovatek a prodávají neumělé zboží, ale žádní místní Styrici se k nim nehlásí. Císař Otha a jeho krutý pán k nám z nějakého důvodu nasadili špehy. Azaš už Zemochy do útoku na západ jednou poslal. Máme tu něco, po čem zoufale touží, a v Daresii to nenajde."

„Zemošští už mobilizovali několikrát," pravil Sparhawk a opřel se. „A nikdy z toho nic nebylo."

„Podle mého je to tentokrát trochu vážnější," namítl Vanion. „Kdykoli dřív Otha svolával brannou hotovost, shromažďoval síly na hranici. Jakmile proti němu do Lamorkandu přitáhly naše čtyři vojenské řády, armádu rozpustil. Jen nás zkoušel a provokoval. Teď ale sestavuje vojsko za horami, tak říkajíc z dohledu."

„Ať si přijde," zahrozil Sparhawk. „Odrazili jsme ho před pěti sty lety, odrazíme ho i teď."

Vanion zakroutil hlavou. „Nechceme opakovat, co se stalo po bitvě u jezera Randera – sto let moru, hladu a bezvládí. Ne, příteli, to rozhodně nechceme."

„Pokud se tomu dokážeme vyhnout," dodala Sephrenia. „Jsem Styrička a vím lépe než vy Eléni, jak zlý bůh je Azaš. Pokud se chce vrátit na západ, musíme ho zastavit za každou cenu."

„Na to tu jsou církevní rytíři," prohlásil Vanion. „Teď nám ale nezbývá než Othu bedlivě sledovat."

„Právě jsem si na něco vzpomněl," řekl Sparhawk. „Když jsem včera vjel do města, uviděl jsem Kragera."

„Tady v Cimmuře?" podivil se Vanion. „Myslíš, že je s ním Martel?"

„Spíše ne. Krager dělá Martelovi poslíčka. To Ada musí držet u huby." Podíval se stranou. „Kolik jste toho slyšeli o potyčce v Cipprii?"

„Doneslo se nám, že tě Martel přepadl. To je všechno."

„Nebylo to tak jednoduché. Když mě Oldřej vyhnal do Cipprie, měl jsem se tam ohlásit u elénského konzula, shodou okolností arcibiskupova bratrance. Předvolal si mě jednoho pozdního večera. Vypravil jsem se tedy k němu, a tehdy mě Martel, Adus, Krager a slušný počet místních vrahounů přepadli ze zálohy. Nemohli vědět, že půjdu právě tamtudy, pokud jim to někdo neřekl. Dejte si to dohromady s faktem, že se Krager vrátil do Cimmury, kde ho chtějí živého nebo mrtvého, a dojdete k zajímavým závěrům."

„Myslíš, že Martel pracuje pro Anniáše?"

„Je to možné, nebo ne? Anniáš nebyl moc rád, když můj otec donutil Oldřeje vzdát se sňatku s vlastní sestrou, a jistě si řekl, že bude mít v Elénii větší pole působnosti, když rod Sparhawků vymře v Cipprii po meči. Martel měl samozřejmě vlastní důvody, proč mě nemít rád. Jsem přesvědčen, žes udělal chybu, Vanione. Mohls nám ušetřit spoustu starostí, kdybys mi byl nenařídil vzít zpátky tu výzvu na souboj."

Vanion zakroutil hlavou. „Ne, Sparhawku. Martel byl bratrem našeho řádu a já nechtěl, abyste si vy dva usilovali o život. Kromě toho jsem si nebyl úplně jistý, kdo vyhraje. Martel je velice nebezpečný."

„Já taky."

„Nechci tě zbytečně vystavovat nebezpečí, Sparhawku. Na to máš příliš velkou cenu."

„Dnes už na tom nic nezměníme."

„Co chystáš?"

„Mám se zdržovat tady v komendě, ale raději bych se podíval po městě, jestli zas nenarazím na Kragera. Jakmile zjistím jeho spojení s někým, kdo pracuje pro Anniáše, dostanu odpověď na pár otázek."

„Možná bys měl počkat," řekla mu Sephrenia. „Kalten se vrací z Lamorkandu."

„Kalten? Léta jsem ho neviděl."

„Má pravdu, Sparhawku," přidal se Vanion. „Kalten se vyzná v boji na blízko a Cimmura může být v noci stejně nebezpečná jako Cipprie."

„Kdy má přijet?"

Vanion pokrčil rameny. „Brzy, pokud vím. Možná už dnes."

„Počkám na něj." Sparhawka něco napadlo. Usmál se na učitelku a vstal.

„Co to děláš, Sparhawku?" zeptala se ho podezíravě.

„Nic, nic." Začal mluvit styricky a přitom před sebou proplétat prsty. Když zaklínadlo dokončil, spustil ho a nastavil ruku. Ozvalo se hučení, svíčky pohasly a oheň v krbu se stáhl ke dřevu. Když se znovu rozsvítilo, držel kytičku fialek. „Pro tebe, matičko, z lásky." Naznačil úklonu a podal květiny Sephrenii.

„No to je milé, Sparhawku.“ Usmála se a přijala fialky. „Z mých žáků jsi byl vždy nejpozornější. Špatně jsi ale vyslovil *saratha*. Málem sis vyčaroval ruku plnou hadů.“

„Budu cvičit,“ slíbil.

„Prosím tě.“

Ozvalo se uctivé zaklepání.

„Ano?“ zavolal Vanion.

Dveře se otevřely a do komnaty vešel mladý rytíř. „Přišel posel z paláce, pane Vanione. Říká, že musí mluvit s panem Sparhawkem.“

„Co po mně chtějí?“ zabručel Sparhawk.

„Pošli ho dál,“ poručil mladíkovi Vanion.

„Hned, můj pane.“ Rytíř se uklonil a zmizel.

Posel byl povědomý. Světlé vlasy měl stále elegantně natočené. Oranžová kazajka se nadále strašlivě tloukla s fialovými kalhotami, hnědými střevíci a jablíčkovým kabátem. Ale na obličeji měl fešák zbrusu novou ozdobu. Přímo na špičce nosu mu vyrašil veliký a na pohled bolestivý nežit. Neúspěšně se ho snažil skrývat za krajkovým kapesníkem. Ladně se uklonil. „Pane komture, princ regent vám posílá pozdrav.“

„Vyřiď mu můj, prosím,“ odvětil Vanion.

„Spolehněte se, můj pane.“ Krasavec se otočil na Sparhawka. „Mám pro vás zprávu, pane rytíři.“

„Tedy mluv,“ pobídl ho Sparhawk vznešeně. „Mé ucho žízní po tvých slovech.“

Hejsek ironii důstojně přešel. Z vesty vytáhl pergamen a přednesl text. „Královským dekretem se vám z moci Jeho Výsosti nařizuje bez prodlení odcestovat do pandionské kapituly v Dému, kde se budete věnovat svým náboženským povinnostem, dokud vás Jeho Výsost laskavě nepovolá zpět do paláce.“

„Aha,“ odtušil Sparhawk.

„Rozumíte vzkazu, pane Sparhawku?“ otázal se floutek a podal mu pergamen.

Sparhawk se ho neobtěžoval číst. „Je mi to jasné. Ten úkol ti dělá čest.“ Pozorněji se podíval na posla. „Pokud ti mohu radit, sousede, nech si tu nezdobu prohlédnout u ranhojiče. Když si ji nenecháš vyříznout včas, naroste tak, že přes ni neuvidíš.“

Při slově *vyříznout* sebou fešák škubl. „Opravdu, pane Sparhawku?“ zakňoural a přestal si před nosem mávat kapesníčkem. „Nestačil by nějaký obklad, například...“

Sparhawk zakroutil hlavou a s líčeným soucitem řekl: „Ne, sousede. Můžu ti zaručit, že tady obklad nepomůže. Buď statečný. Musíš na operaci.“

Posel posmutněl, uklonil se a odešel.

„Tos mu udělal ty, Sparhawku?“ zavětřila hned Sephrenia.

„Já?“ Zatvářil se jako ztělesněná nevinnost.

„Někdo za to může. To není přírodní nežit.“

„To jsou mi věci.“

„Tak jak?“ zeptal se Vanion. „Uposlechneš bastardova rozkazu?“

„Jistěže ne,“ ušklíbl se Sparhawk. „Na to mám tady v Cimmuře moc práce.“

„Tím ho velice rozzlobíš.“

„No a?“

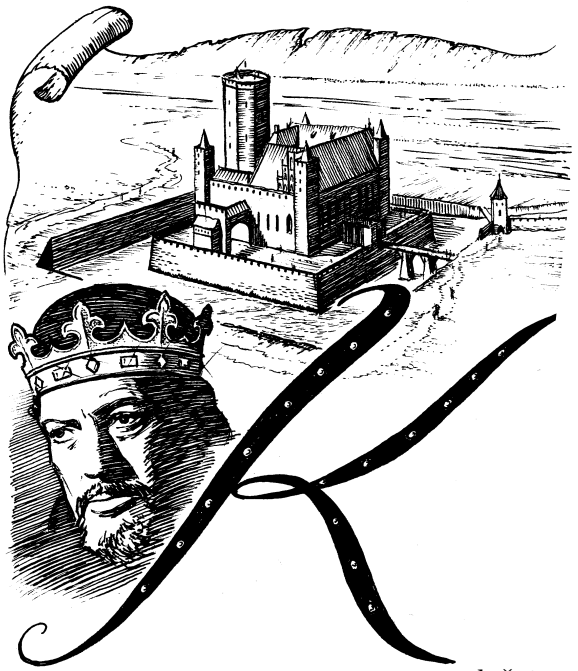

Kapitola čtvrtá

Když Sparhawk vyšel z domu a s řinčením seběhl po schodech na nádvoří, obloha zase hrozila deštěm. Novic přivedl ze stáje Farana. Sparhawk se na mladíka zamyšleně podíval. Mohlo mu být osmnáct, ale byl dost velký. Z rukávů těsné šedohnědé tuniky mu koukala silná zápěstí. „Jak se jmenuješ, mladý muži?“ zeptal se ho Sparhawk.

„Berit, můj pane.“

„Jaké tu máš povinnosti?“

„Zatím žádné, pane. Snažím se být platný, kde se dá.“

„Dobře. Otoč se.“

„Pane?“

„Chci si tě změřit.“

Berit nechápal, ale uposlechl. Sparhawk si ho rukama přeměřil kolem ramen. I když Berit vypadal hubený, byl mohutně stavěný. „Půjde to.“

Berit se k němu obrátil s nechápavým výrazem.

„Pojedeš na výlet,“ oznámil mu Sparhawk. „Zabal se na cestu, já zatím seženu tvého společníka.“

„Jak si přejete,“ odvětil Berit a uctivě se uklonil.

Sparhawk se chytil za hrušku sedla a vyskočil Faranovi na hřbet. Berit mu podal uzdu a rytíř pobídl koně do kroku. Faran přešel dvůr a Sparhawk odpověděl strážím na pozdrav. Pak přejel padací most a východní branou vstoupil do města.

Na ulicích už bylo rušno. Nádeníci kličkovali mezi lidmi v úzkých uličkách s jutovými pytli na ramenou a kupci v tradiční modré postávali ve dveřích krámů mezi pestrým rozestaveným zbožím. Co chvíli po kočičích hlavách zaduněl vůz. Nedaleko křižovatky dvou uliček sebevědomě pochodoval oddíl církev-

ních vojáků v šarlatu. Sparhawk jim neustoupil, naopak pobídl koně do klusu. Neochotně se rozestoupili a nechali ho projet. „Díky, sousedé," usmál se na ně.

Neodpověděli.

Zastavil. „Řekl jsem díky, sousedé."

„Není zač," zabručel jeden voják.

Sparhawk čekal.

„...můj pane," dodal se sebezapřením voják.

„To už je lepší, příteli." Jel dál.

Brána hostince byla zavřená, Sparhawk se sehnul a zabušil na ni pěstí v okované rukavici. Tentokrát mu otevřel jiný rytíř než večer. Sparhawk sklouzl z koně a podal dveřníkovi uzdu.

„Budeš ho potřebovat, můj pane?" zeptal se rytíř.

„Ano. Nezdržím se. Mohl bys osedlat koně mého panoše, pane rytíři?"

„Zajisté, pane."

„Děkuji." Sparhawk položil Faranovi ruku na krk. „Chovej se slušně."

Faran pyšně odvrátil hlavu.

Sparhawk vyběhl po schodech a zaklepal na dveře.

Kurik mu otevřel. „Tak co? Jak to šlo?"

„Docela dobře."

„Přežil jste. Viděl jste královnu?"

„Ano."

„To mě překvapuje."

„Nedal jsem se odbýt. Nechceš se zabalit na cestu? Vracíš se do Dému."

„Jenom já, Sparhawku?"

„Zůstanu tady."

„Asi máte dobrý důvod."

„Lycheáš mě vykázal do kapituly. Je mi vcelku ukradený, ale chci mít v Cimmuře volnost pohybu. V komendě je jeden novic velký zhruba jako já. Dostane moje brnění a pojede na Faranovi. Společně vyrazíte na Démos, ať vás všichni vidí. Dokud si nezvedne hledí, arcibiskupští špehové si budou myslet, že poslouchám."

„To může zabrat. Ale nerad vás tu nechám samotného."

„Nebudu sám. Zítra nebo pozítří přijede Kalten."

„To je lepší. Na Kaltena je spolehnutí." Kurik se zamračil. „Měl jsem za to, že je ve vyhnanství v Lamorkandu. Kdo ho povolal domů?"

„Vanion to neřekl, ale znáš Kaltena. Nejspíš ho Lamorkand dostatečně znudil, aby se rozhodl sám."

„Jak dlouho mám zůstat v Dému?" zeptal se Kurik, když si začal balit.

„Nejméně měsíc. Budou sledovat silnici. Pošlu pro tebe. Potřebuješ peníze?"

„Peněz není nikdy dost, Sparhawku."

„Nějaké mám tamhle v kapse." Sparhawk ukázal na cestovní oblečení, přehozené přes opěradlo židle. „Vezmi si, kolik potřebuješ."

Kurik vycenil zuby.

„Ale trochu mi nech."

„Jistě, můj pane," odvětil panoš s posměšnou poklonou. „Mám vám zabalit věci?"

„Ne. Až přijede Kalten, vrátím se sem. Není snadné dostat se nenápadně do komendy a ven. Mívají ve výčepu ještě otevřené zadní dveře?“

„Včera měli. Občas tam zaskočím.“

„Já si to myslel.“

„Muž potřebuje nějakou nectnost, Sparhawku. Aspoň se má v kapli z čeho kát.“

„Až se Aslade dozví, žes tu pil, podpálí ti fousy.“

„Tak se musíme postarat, aby to nezjistila, můj pane.“

„Proč se pokaždé zamotám do tvých rodinných záležitostí?“

„Uchováváte si tak spojení se skutečností. Ožeňte se, Sparhawku. Ostatní ženy se za vámi nebudou muset otáčet. Ženatý muž je v bezpečí. Mládenec představuje pro každou jen kořist.“

Asi za půl hodiny sešel Sparhawk s panošem na dvůr, kde nasedli na koně a vyjeli na ulici. Za klapotu podkov zamířili k východní bráně.

„Sledují nás,“ upozornil Kurik pána.

„V to doufám,“ odtušil Sparhawk. „Nechci tu jezdit kolem bloku, až si nás někdo všimne.“

U padacího mostu před komendou prošli stejným rituálem jako ráno, a pak vjeli na nádvoří. Berit na ně už čekal.

„To je Kurik,“ představil Sparhawk stručně svého panoše. „Pojedete spolu do Dému. Kuriku, tento mladík se jmenuje Berit.“

Panoš si novice změřil od hlavy k patě. „Velikost je dobrá,“ poznamenal. „Možná budu muset utáhnout pár popruhů, ale jinak mu vaše brnění padne.“

„Myslel jsem si to.“

Jiný novic si přišel pro jejich koně.

„Tak pojďte, vy dva,“ zavelel Sparhawk. „Řekneme Vanionovi, co chystáme, a pak navěšíme tady na manekýna moje brnění.“

Berit se lekl.

„Budete povýšen, Berite,“ řekl mu Kurik. „Vidíte, jak rychle se u Pandionů postupuje? Včera novic, zítra ochránce královny.“

„Vysvětlím ti to u Vaniona,“ dodal Sparhawk. „Není to tak veselá historka, abych ji musel vyprávět dvakrát.“

Když se ti tři znovu objevili na nádvoří, bylo už odpoledne. Berit se nepohodlně ošíval v nezvyklé zbroji a Sparhawk měl na sobě jen košili a kalhoty.

„Ve vzduchu je cítit déšť,“ poznamenal Kurik.

„Nejsi z cukru,“ ujistil ho Sparhawk.

„To mě netrápí,“ odtušil panoš. „Ale zase vám budu muset cídit brnění od rzi.“

„Svět je zlý.“

Kurik zavrčel a pak společně vysadili Berita do sedla. „Odvezeš tohoto mladého muže do Dému,“ řekl Sparhawk Faranovi. „Sekej dobrotu, jako bych na tobě seděl já.“

Faran se na něj tázavě podíval.

„To je na dlouhé vysvětlování. Nechám to na tobě, Farane, ale má moje brnění, a když ho zkusíš kousnout, nejspíš si zlomíš zub.“ Sparhawk se otočil k panošovi. „Pozdravuj ode mě Aslade a kluky.“

„Díky.“ Kurik se vyhoupl na svého koně.

„Při odjezdu se moc nepředvádějte," dodal rytíř, „ale všimnout si vás musejí. A Berit si nesmí zvednout hledí."

„Vím, co dělám, Sparhawku. Tak pojďte, můj pane," obrátil se na novice.

„Můj pane?"

„Zvykněte si na to rychle, Berite." Kurik otočil koně. „Uvidíme se, Sparhawku." Pak jezdci zamířili na padací most.

Zbytek dne proběhl klidně. Sparhawk seděl v cele, kterou mu přidělil Vanion, a četl si starou zatuchlou knihu. Při západu slunce prostě povečeřel s ostatními bratry v refektáři a šel s nimi na nešpory do kaple. Nebyl příliš pobožný, ale řehole mu připomněla, čím býval. Toho večera sloužil Vanion a kázal o pokoře. Sparhawk díky letité praxi už v půli homilie usnul.

Na konci ho ale vzbudil andělský hlas. Chvalozpěv přednesl čistým tenorem mladý rytíř se světlounkými vlasy a krkem jako labuť. Obličej mu zářil a oči měl plné zbožné úcty.

„Byl jsem opravdu tak nudný?" zeptal se Vanion Sparhawka cestou z kaple.

„Asi ne," odtušil rytíř, „ale já to můžu posoudit těžko. Přednášel jsi to kázání o chudobce, že je v očích Božích stejně krásná jako růže?"

„Tys ho už slyšel?"

„Často."

„Stará jsou nejlepší."

„Kdo zpíval tenor?"

„Pan Parasim. Nedávno měl obláčku a dostal ostruhy."

„Nechci tě strašit, Vanione, ale pro náš svět je příliš dokonalý."

„Já vím."

„Bůh si ho zřejmě brzy povolá."

„To je Jeho věc."

„Udělej pro mě něco, Vanione. Nechci se dostat do situace, kdy ho pošlu na smrt."

„I to je Boží úradek. Dobrou noc, Sparhawku."

„I tobě, Vanione."

* * *

Kolem půlnoci se rozlétly dveře Sparhawkovy cely. Rytíř se okamžitě skulil z pryčny a vyskočil na nohy s mečem v ruce.

„Nech toho," řekl znechuceně velký blondýn na prahu. V jedné ruce nesl svíčku a v druhé měch vína.

„Nazdar, Kaltene," pozdravil Sparhawk přítele z dětství. „Kdy jsi přijel?"

„Před půlhodinou. Chvíli jsem si myslel, že budu muset přelézt hradby." Byl zhnusen. „Je mír. Proč musejí každou noc zvedat most?"

„Zřejmě ze zvyku."

„Pustíš už ten meč, nebo budu muset vypít všechno sám?"

„Promiň." Sparhawk opřel prostý meč o zeď.

Kalten postavil svíčku na stolek v koutě, hodil měch Sparhawkovi na pryčnu a pak přítele pevně objal. „Rád tě zas vidím."

„Já tebe taky," odvětil Sparhawk. „Posaď se." Ukázal na sesli u stolu a sám si sedl na pryčnu. „Jak bylo v Lamorkandu?"

Kalten vydal neslušný zvuk. „Zima, mokro a neklidno. Lamorkové nejsou zrovna moji oblíbenci. Co v Rendoru?"

Sparhawk pokrčil rameny. „Vedro, sucho a stejně neklidno jako v Lamorkandu."

„Doneslo se mi, žes tam narazil na Martela. Vystrojils mu pěkný funus?"

„Utekl."

„Děláš chyby, Sparhawku." Kalten si rozepnul límec kabátu. Z výstřihu drátěné košile mu lezly světlé chlupy. „To budeš na tom měchu sedět celou noc?"

Sparhawk zabručel, vytáhl zátku a zvedl měch k ústům. „Není špatné. Kdes ho sehnal?" Podal víno příteli.

„Večer jsem ho koupil v hospodě u cesty. Naštěstí jsem si včas vzpomněl, že v pandionské komendě je k pití jenom voda, případně čaj, když přijede Sephrenia. Blbý zvyk."

„Jsme náboženský řád, Kaltene."

„V Chyrellu je půl tuctu patriarchů, kteří se každý večer zlískají jako psi." Kalten zvedl měch a pořádně si přihnul. Pak jím zatřásl. „Měl jsem vzít dva. Mimochodem, v té hospodě seděl Kurik s nějakým pulcem ve tvé zbroji."

„Mělo mě napadnout, že se můžete potkat," odtušil Sparhawk.

„Aspoň mi řekl, že tu jsi. Chtěl jsem tam přespat, ale když jsem slyšel, že ses vrátil z Rendoru, pospíchal jsem do Cimmury."

„Tos mě dojal."

Kalten se zasmál a vrátil měch.

„Držel se Kurik s novicem z očí?" zeptal se Sparhawk.

Kalten přikývl. „Seděli vzadu a ten mládenec měl spuštěné hledí. Viděls někdy někoho pít se zavřenou helmou? Větší srandu jsem neviděl. Motaly se tam i dvě místní coury. Možná právě teď tvého novice školí."

„Má načase," poznamenal Sparhawk.

„Zajímalo by mě, jestli si na to zvedne hledí."

„Podobné holky se přizpůsobí."

Kalten se rozesmál. „Kurik mi řekl, co se tu děje. Fakt si myslíš, že tě v Cimmuře nikdo nepozná?"

„Mám v úmyslu se přestrojit."

„Rozhodně si pořiď falešný nos," poradil mu Kalten. „Ta tvá přeražená skoba je poznat na sto kroků."

„Ty to víš nejlíp, když jsi ji přerazil."

„Hráli jsme si," hájil se Kalten.

„Už jsem si zvykl. Ráno si promluvíme se Sephrenií. V převlecích se vyzná a něco vymyslí."

„Jak se má?"

„Pořád stejně. Sephrenia se nemění."

„Pravda." Kalten si ještě přihnul a otřel si rty hřbetem ruky. „Víš, asi se ve mně zklamala. Ať mě učila sebevíc, nedokázal jsem se naučit styricky. Kdykoli jsem zkusil vyslovit ‚ogeragekgasek', málem jsem si vymknul sanici."

„Okeragukasek," opravil ho Sparhawk.

„Jak myslíš. Já se podržím meče a s kouzly ať si hrajou ostatní." Naklonil se nad stůl. „Povídá se, že v Rendoru se zase ozývají Ešandité. Je na tom něco pravdy?"

„Nejsou příliš nebezpeční." Sparhawk pokrčil rameny a položil se na kavalec. „Vyjí, točí se dokola a navzájem si recitují říkadla. Na víc se nezmůžou. Děje se v Lamorkandu něco zajímavějšího?"

Kalten nakrčil nos. „Baroni tam neustále válčí mezi sebou. Celé království smrdí pomstychtivostí. Věřil bys, že se tam vede válka kvůli žihadlu? Jednoho hraběte píchla včela, a tak vyhlásil válku baronovi, jehož poddaní ji chovali v úlu. Už bojují deset let."

„To je Lamorkand. Ještě něco?"

„Celá země na východ od Motery se hemží Zemochy."

Sparhawk se hned posadil. „Vanion říkal, že Otha sbírá vojsko."

„Otha mobilizuje co deset let." Kalten předal měch příteli. „Péruje poddané, aby se nenudili."

„Dělají Zemošané v Lamorkandu něco konkrétního?"

„Pokud ano, nezjistil jsem to. Hodně se vyptávají, hlavně na staré povídačky. V každé vesnici jsou aspoň dva. Vyslýchají stařeny a v hospodě kupují pití povalečům."

„Podivné," zabručel Sparhawk.

„To se dá říct o všem, co přijde ze Zemochu. Zdravého rozumu si tam nikdy necenili příliš vysoko." Vstal od stolu. „Najdu si někde slamník. Dotáhnu ho sem a můžeme si povídat, dokud neusneme."

„Dobře."

Kalten se zazubil. „Jako když nás tvůj táta nachytal na švestkách."

Sparhawk sebou trhl. „Už třicet let se na to snažím zapomenout."

„Tvůj tatík měl pádnou ruku, jak si vzpomínám. Zbytek toho dne si nevybavuju a ze švestek mi navíc bylo špatně. Hned jsem zpátky." Vyšel na chodbu.

Sparhawk byl rád, že má Kaltena zpátky. Jako kluci spolu bydleli u Sparhawkových rodičů v Dému, od chvíle, kdy Kalten přišel o příbuzné, až do postulátu v pandionské kapitule. V mnoha ohledech si byli bližší než bratři. Kalten občas potřeboval trochu obrousit, ale Sparhawk si jeho věrného přátelství cenil nade všechno na světě.

Velký blondýn se za chvíli vrátil se slamníkem, ustlal si na podlaze a společně až do pozdních hodin vzpomínali. Byla to příjemně strávená noc.

Brzy ráno vstali, oblékli se a přes drátěné košile si natáhli pandionské kutny. Obezřetně se vyhnuli rannímu procesí do kaple a vydali se hledat ženu, která celá pokolení Pandionů zasvěcovala do kouzelných tajemství.

Našli ji u ranního čaje vysoko v jižní věže.

„Dobré ráno, matičko," pozdravil ji Sparhawk hned na prahu. „Nebude ti vadit naše společnost?"

„Ani trochu, pánové rytíři."

Kalten k ní přistoupil, poklekl a políbil ji do dlaní. „Požehnáš mi, matičko?"

Usmála se a vzala jeho hlavu do rukou. Pak pronesla styrické požehnání.

„Vždycky mě to bůhvíproč pozvedne na duchu, i když nerozumím všem slovům," řekl Kalten, když vstal.

Káravě si je změřila. „Vidím, že jste vynechali ranní mši."

„Bůh nás nebude postrádat," pokrčil Kalten rameny. „Kromě toho znám všechna Vanionova kázání zpaměti."

„Jakou neplechu chystáte na dnešek?"

„Neplechu, Sephrenie?" nechápal Kalten.

Sparhawk se rozesmál. „Vlastně žádnou neplechu, spíš neškodnou vycházku."

„Do města?"

Přikývl. „Potíž je ale v tom, že nás tady v Cimmuře všichni znají. Říkali jsme si, že bys nám mohla pomoci s přestrojením."

Chladně si je změřila. „Něco mi na tom nevoní. Co to je za vycházku?"

„Chceme najít starého známého," řekl Sparhawk. „Kragera. Rád se s námi podělí o jistou informaci."

„A to?"

„Ví, kde je Martel."

„Krager vám to neřekne."

Kalten si prolomil klouby prstů, zvuk připomněl lámání kostí. „Jsi ochotna si na to vsadit, Sephrenie?"

„Copak nikdy nevyrostete? Jste jako děti."

„Proto nás máš tak ráda, matičko," uculil se Kalten.

„Jaký převlek bys nám doporučila?" zeptal se Sparhawk.

Stiskla rty a prohlédla si je. „Za dvořana a panoše."

„V životě si mě nikdo nesplete s dvořanem," namítl.

„Ale mně samet docela sluší," řekl skromně Kalten.

„A co dva obyčejní nádeníci?" navrhl Sparhawk.

Zakroutila hlavou. „Když dělníci potkají urozeného člověka, krčí se a podlézají. Dokázali byste se vy dva skrčit?"

„To ne," připustil Kalten.

„Nádeníci navíc nenosí meč; pokud vím, vy se do Cimmury beze zbraně nevypravíte."

„Ona snad myslí na všechno," zamručel Sparhawk.

„Dohodnuto. Podíváme se na to."

Sephrenia poslala několik noviců po celé komendě pro potřebné věci. Pak si vše důkladně prohlédla, něco přijala a jiné vyhodila. Asi za hodinu oba rytíři jen vzdáleně připomínali dvojici Pandionů, kteří přišli k učitelce na poradu. Sparhawk měl jednoduchou uniformu jako Kurik a krátký meč. Na tvář mu Sephrenia přilepila hustý černý plnovous a přes nos a levé oko ošklivou fialovou jizvu.

„Svědí to," stěžoval si rytíř a chtěl se ve vousech podrbat.

„Nesahej na to, odkud lepidlo nezaschne," okřikla ho Sephrenia a plácla ho přes prsty. „A přes ten prsten si vezmi rukavici."

„Opravdu čekáš, že s sebou potáhnu tohle párátko?" rozčiloval se Kalten s kordem v ruce. „Chci meč, ne pletací jehlici."

„Dvořané nenosí široké čepele, Kaltene." Kriticky si ho prohlédla. Měl bleděmodrý kabátec s červenou podšívkou a lemováním, kalhoty v barvě lemu

a měkké polobotky, protože na jeho nohu nenašli dost velký pár moderních špičatých střevíců. Přes límec růžového pláštíku mu padaly čerstvě umyté plavé lokny. Na hlavu si posadil široký klobouk s bílým pérem. „Vypadáš úžasně, Kaltene," pochválila ho Styrička. „Až ti dám na tváře zdravíčko, budeš dokonalý dvořan."

„Ani omylem!" Ucouvl o krok.

„Kaltene, sedni si," neustoupila Sephrenia. Ukázala na židli a natáhla se po růžovém pudru.

„Musí to být?"

„Ano. Sednout!"

Kalten se otočil na Sparhawka. „Jestli se mi budeš smát, vyzvu tě na souboj, tak ať tě to ani nenapadne."

„Já?"

Vzhledem k tomu, že komendu stále sledovali arcibiskupovi lidé, přišel Vanion s nápadem, který zabil dvě mouchy jednou ranou. „Stejně potřebuji odvézt nějaké zboží do hostince," vysvětlil. „Anniáš ví, že hostinec patří nám, takže nic neprozradíme. Kaltena schováme pod náklad a tenhle poctivý nádeník pojede na kozlíku." Významně se podíval na Sparhawka, na jeho plnovous i pásku přes oko. „Z čeho jsi udělala vousy, že mu tak dokonale ladí k vlasům?" zeptal se Sephrenie.

Usmála se. „Až půjdeš do stáje, nedívej se svému koni na ocas."

„Z mého koně?"

„Byl to jediný vraník v konírně, Vanione, a já mu zase tolik nevzala."

„Z mého koně?!"

„Všichni musíme přinášet oběti," připomněla mu. „Je to i ve věčných slibech, nepamatuješ?"

Kapitola pátá

Povoz byl rozhrkaný a kůň sešlý. Sparhawk se hrbil na kozlíku, jednou rukou nedbale držel opratě a naoko si lidí kolem vůbec nevšímal.

Když vůz přejížděl vyjeté koleje na křižovatce, kola povážlivě zavrzala a vůz zakolísal. „Sparhawku, to musíš vjet do každé díry?“ rozčiloval se Kalten pod hromadou beden a žoků naházených bez ladu a skladu na ložnou plochu.

„Tiše,“ sykl Sparhawk. „Jdou sem dva církevní vojáci.“

Kalten si neodpustil pár vybraných kleteb, ale nakonec zmlkl.

Církevní vojáky bylo poznat podle červené uniformy a přezíravého výrazu. Když šli po rušné ulici, nádeníci a kupci jim ustupovali z cesty. Sparhawk přitáhl opratě a zastavil přímo uprostřed křižovatky, aby ho vojáci museli obejít. „Brýtro, sousedi,“ pozdravil je.

Probodli ho očima, ale vůz obešli.

„Hezký den,“ zavolal za nimi.

Neodpověděli.

„Co to mělo znamenat?“ zahuhlal Kalten zpod hromady.

„Zkoušel jsem převlek,“ odvětil Sparhawk a škubl opratí.

„No a?“

„No a co?“

„No funguje?“

„Neotočili se.“

„Jak je to daleko do hostince? Za chvíli se udusím.“

„Jen kousek.“

„Zkus se překonat, Sparhawku, a pro změnu se nějaké díře vyhni.“

Vůz povrzával dál.

U zavřené brány hostince slezl Sparhawk z kozlíku a zabouchal na tlusté fošny signál. Za chvíli rytíř dveřník otevřel a prohlédl si ho. „Je mi líto, příteli. Máme plno."

„Nechceme přespat, pane rytíři," odvětil Sparhawk. „Jenom jsme přivezli zásoby z komendy."

Dveřník vyvalil oči a lépe si mohutného vozku prohlédl. „Jsi to ty, pane Sparhawku? Vůbec jsem tě nepoznal."

„O to mi šlo. Neměls mě poznat."

Rytíř otevřel dokořán a Sparhawk zavedl unavenou hajtru do dvora. „Už můžeš vylézt," řekl Kaltenovi, když dveřník zavřel.

„Pomoz mi ty krámy sundat."

Sparhawk přenesl pár beden a Kalten vylezl zpod žoků.

Dveřníka zjev velkého blondýna očividně pobavil.

„Tak to řekni," provokoval ho Kalten.

„To mě ani nenapadne, pane rytíři."

Sparhawk sundal z vozu dlouhou hranatou bednu a hodil si ji na rameno. „Řekni někomu, ať ti pomůže vyložit," doporučil vrátnému. „Komtur Vanion se nechává poroučet. A postarej se o koně. Je unavený."

„Unavený? Spíš mrtvý." Dveřník si pohrdavě změřil bezútěšnou herku.

„Je starý. Jednou nás to čeká všechny. Mají ve výčepu otevřené zadní dveře?" Podíval se přes dvůr na stinný vchod.

„Stále, pane Sparhawku."

Sparhawk pokýval hlavou a s Kaltenem zamířili k nálevně.

„Co máš v té bedně?" zeptal se Kalten.

„Naše meče."

„To je chytré, ale nepůjdou trošku těžko tasit?"

„Když praštím bednou o dlažbu, tak ne." Otevřel zasuté dveře. „Až po tobě, můj pane," řekl s úklonou.

Přeplněným skladištěm prošli do špinavé hospody. Na jediném okně ležel prach zhruba za sto let a podestýlka na podlaze už hnila. Místnost čpěla zvětralým pivem, rozlitým vínem a zvratky. Nízký strop se ztrácel pod pavučinami, lavice byly rozvrzané a unavené. Byli tu jen tři lidé, zapšklý hospodský, opilec s hlavou na stole a nevzhledná nevyspalá nevěstka v červených šatech.

Kalten přešel ke dveřím a vykoukl na ulici. „Pořád je tam moc klid," zabručel. „Dáme si pár korbelů, než lidi vylezou."

„Nebude lepší snídaně?"

„To jsem měl na mysli."

Posadili se ke stolu, a když k nim hospodský přišel, nezdálo se, že v nich poznal Pandiony. Špinavým hadrem se bez úspěchu pokusil se stolu setřít kaluž rozlitého piva. „Co to bude?" Měl nepříjemný hlas.

„Pivo," objednal Kalten.

„A něco chleba a sýra," dodal Sparhawk.

Výčepní zavrčel a odšoural se.

„Kde jsi viděl Kragera?" zeptal se tiše Kalten.

„Na náměstí u západní brány."

„To je špinavá čtvrť."

„Krager je špinavý chlap."

„Začneme tedy tam, ale chvíli to zabere. Krager může být zalezlý v každé krysí díře ve městě."

„Máš něco důležitějšího na práci?"

Coura v červených šatech se zvedla z kouta a přišourala se k nim. „Vy dva pánové asi nemáte náladu na trochu povyražení," prohlásila s jistotou. Chyběl jí zub a šaty měla vepředu hluboko vystřižené. Ze zvyku se předklonila a ukázala zvadlá prsa.

„Je trochu brzy, sestřičko," odvětil Sparhawk. „Díky za ochotu."

„Jak jdou kšefty?" zeptal se jí Kalten.

„Špatně. Ráno je to vždycky nalevačku." Vzdychla. „Nemáte třeba v oumyslu koupit holce něco k pití?"

„Proč ne?" odtušil Kalten. „Hospodo, jedno pro dámu."

„Díky, vznešenej pane," řekla nevěstka a rozhlédla se po výčepu. „Je to špinavá díra," pravila smířeně. „Ani bych sem nelezla, jenže nerada šlapu na ulici." Vzdychla. „Chcete něco vědět? Bolí mě nohy. Není to divný, při mým řemesle?" Otočila se a odšourala zpátky do kouta.

„Rád si povídám s děvkama," řekl Kalten. „Mají jednoduchý pohled na život."

„U církevního rytíře zvláštní záliba."

„Bůh mě zaměstnal jako vojáka, Sparhawku, ne jako mnicha. Když mi řekne, jdu do boje, ale zbytek času patří mně."

Hospodský přinesl dvě piva a talíř s chlebem a sýrem. Jedli a tiše si povídali.

Asi za hodinu přibylo v nálevně zákazníků. Přišli upocení nádeníci, kteří se ulili z práce, a pár kramářů z okolí. Sparhawk vstal a podíval se ze dveří. I když úzká ulice životem zrovna nekypěla, chodilo po ní dost lidí, aby se mezi nimi ztratili. Sparhawk se vrátil ke stolu. „Čas vyrazit, můj pane," řekl Kaltenovi a zvedl bednu.

„Dobře." Kalten dopil a vstal, nohy měl nejisté a klobouk na stranu. Cestou ke dveřím několikrát zakopl a na prahu se zapotácel. Sparhawk šel za ním s bednou na rameni. „Nepřeháníš to trochu?" pošeptal příteli, když zatočili za roh.

„Jsem prostě opilý dvořan, Sparhawku. Právě jsme vylezli z putyky."

„Putyka už je daleko za námi. Když budeš dělat moc opilého, přitáhneš pozornost. Je načase zázračně vystřízlivět."

„Jsi suchar, Sparhawku," pokáral ho Kalten. Přestal se motat a narovnal si opeřený klobouk.

Procházeli rušnými ulicemi, Sparhawk krok za pánem jako správný panoš.

Na jedné křižovatce ucítil Sparhawk známé mravenčení. Položil bednu na zem a otřel si čelo rukávem.

„Co se děje?" zeptal se Kalten.

„Je to těžké, pane," odvětil Sparhawk dost nahlas, aby ho slyšeli kolemjdoucí. Pak zašeptal: „Sledují nás," a nenápadně se rozhlédl.

V okně v patře jednoho domu zahlédl za závěsem postavu v kápi. Vypadala stejně jako ta, jež ho pozorovala po návratu do Cimmury.

„Našels ho?“ zeptal se tiše Kalten a přitom si nápadně upravoval límec růžového pláště.

Sparhawk zabručel a hodil si bednu zase na rameno. „Okno v patře nad svíčkařem.“

„Tak dělej, chlape,“ pobídl ho nahlas Kalten. „Nebudeme tu do večera.“ Při prvním kroku se rychle podíval do podezřelého okna.

Zahnuli za další roh. „Divný typ, co?“ poznamenal pak. „Lidi pod střechou většinou nenosí kapucu.“

„Třeba má co skrývat.“

„Myslíš, že nás poznal?“

„Těžko říct. Nejsem si jistý, ale myslím, že to byl ten samý, který mě sledoval předevčírem večer. Neviděl jsem ho dobře, ale cítil jsem ho, a tenhle mi připadá stejný.“

„Pronikne magie tímhle převlekem?“

„Snadno. Magie vidí člověka, ne oblečení. Obejdeme pár ulic a zkusíme ho setřást, pokud nás chce sledovat.“

„Dobře.“

Na náměstí u západní brány, kde Sparhawk viděl Kragera, došli skoro v poledne. Rozdělili se. Sparhawk šel jedním směrem a Kalten druhým. Vyslechli trhovce z pestrých stánků i hokynáře z krámů, všem Kragera podrobně popsali. Na druhém konci náměstí se zase potkali. „Měl jsi štěstí?“ zeptal se Sparhawk.

Kalten přikývl. „Prodavač vína tvrdí, že někdo jako Krager si k němu chodí třikrát i čtyřikrát denně pro džbán arcijského červeného.“

„To je Kragerova značka,“ zazubil se Sparhawk. „Jestli se Martel dozví, že zase pije, vrazí mu ruku do krku a vytrhne mu srdce.“

„To jde?“

„Když máš dost dlouhou ruku a víš, kam sáhnout. Řekl ti ten kupec, odkud Krager většinou přichází?“

Kalten přikývl. „Z tamté ulice.“ Ukázal prstem.

Sparhawk se hloubavě podrbal v žíněném plnovousu.

„Jestli si ty fousy utrhneš, ohne si tě Sephrenia přes koleno a naplácá ti.“

Sparhawk ruku rychle spustil. „Byl si už dnes Krager pro první džbánek?“

Kalten zase přikývl. „Je to asi dvě hodiny.“

„Dopije ho rychle. Jestli chlastá jako dřív, ráno mu není dobře.“ Sparhawk se rozhlédl po rušném náměstí. „Půjdeme mu kousek naproti, není tam tolik lidí. Až dopije, půjde si pro další.“

„A nevšimne si nás? Zná nás oba.“

Sparhawk zakroutil hlavou. „Je tak krátkozraký, že si nevidí ani na špičku nosu. Přidej k tomu džbán vína a nepozná ani vlastní matku.“

„Krager má matku?“ podivil se Kalten. „Já myslel, že vylezl zpod kamene.“

Sparhawk se zasmál. „Pojď si na něj někam počkat.“

„Budeme číhat?“ natěšil se Kalten. „Léta jsem nebyl na číhané.“

„Jen si číhej, příteli.“

Vykročili k ulici, kterou Kaltenovi ukázal obchodník s vínem. Po pár stovkách kroků ukázal Sparhawk do úzké odbočky. „To by mělo stačit, počíháme

na něj tady. Až půjde kolem, zatáhneme ho do průchodu a popovídáme si pěkně v soukromí."

„Jo," zaradoval se Kalten.

Přešli ulici a schovali se za rohem. V díře tlely odpadky a o kousek dál se zřejmě chodilo močit. Kalten si zamával rukou před nosem. „Někdy nemáš úplně nejlepší nápady, Sparhawku. Nemohl jsi vymyslet skrýš, kde to tolik nepáchne?"

„Víš, proto se mi po tobě tak stýskalo. Scházelo mi to neustále stěžování."

Kalten pokrčil rameny. „O něčem se mluvit musí." Zalovil pod azurovým kabátcem, vytáhl zahnutý nožík a začal ho obtahovat o botu. „Vezmu si ho první."

„Co?"

„Kragera. Chci ho načít."

„A na to jsi přišel jak?"

„Jsi přece kamarád, Sparhawku. Kamarádi vždycky dají kamarádovi přednost."

„Neplatí to i obráceně?"

Kalten zakroutil hlavou. „Máš mě rád víc než já tebe. To je jasné. Jsem daleko hezčí."

Sparhawk se na něj dlouze podíval.

„Od toho jsou přátelé," vysvětlil Kalten, „aby nás upozorňovali na naše mouchy."

Zalezlí čekali, až po ulici půjde Krager. Nebyla příliš rušná, místo krámů tu stály sklady a obytné domy.

Přetrpěli hodinu a ještě jednu.

„Třeba z toho pití usnul," řekl Kalten.

„Krager těžko. Vydrží za deset. Přijde."

Kalten vystrčil hlavu z průchodu a podíval se na nebe. „Bude pršet."

„Oba jsme už někdy zmokli."

Kalten si uhladil jásavý pláštík a zakoulel očima. „Ale Sparhawku," řekl vysokým hlasem. „Sametíček se nám srazí a nebude hezoučký."

Kdyby Sparhawk mohl, rozchechtal by se.

Nudili se ještě hodinu.

„Brzy zapadne slunce," řekl Kalten. „Třeba si našel jiný zdroj."

„Ještě počkáme," odtušil Sparhawk.

Útok přišel bez varování. Osm nebo deset udělaných chasníků se na ně hnalo ulicí s tasenými meči. Kalten ihned sáhl po kordu a Sparhawk po krátkém meči. První pobuda se zlomil v pase s kordem v pupku. Sparhawk udělal krok před Kaltena, vykryl útok dalšího zabijáka a hned mu propíchl břicho. Když meč vytahoval, zakroutil jím, aby ránu co nejvíc rozšířil. „Otevři bednu!" křikl na Kaltena, když odrážel další sek.

V průchodu na něj mohli nanejvýš dva najednou; i když měl kratší meč, dokázal je odrážet. Za sebou uslyšel praskání dřeva, jak Kalten rozkopl krabici. Za okamžik už ho měl za zády i s pořádným mečem. „Postarám se o ně," řekl Kalten. „Vezmi si meč."

Sparhawk se vrátil do průchodu, zahodil mečík, zvedl svoji zbraň a vrhl se do boje. Kalten už zabil dva útočníky a ostatní krok za krokem tlačil před sebou. Le-

vou rukou si ale držel bok a mezi prsty mu tekla krev. Sparhawk se prohnal kolem něj, meč v obou rukách. Jednomu hrdlořezovi rozpoltil lebku a druhému usekl pravici. Třetího probodl a nebožák padl na zeď s hrdlem plným krve.

Zbylí utekli.

Sparhawk se otočil. Kalten právě vytahoval meč z prsou chlapa s useknutou pravou rukou. „Nenechávej nedodělky, Sparhawku. I jednoruký tě může bodnout do zad. Kromě toho to není správné. Od rozdělané práce se nemá odcházet." Levou ruku si stále tiskl k boku.

„Stalo se ti něco?" zeptal se ho Sparhawk.

„Jenom škrábnutí."

„To by takhle nekrvácelo. Ukaž."

Kalten měl na boku velkou ránu, ale nevypadala hluboká. Sparhawk utrhl jedné mrtvole rukáv, složil ho a přitiskl Kaltenovi na bok. „Drž si to a tlač, ať zastavíš krvácení."

„Nepropíchli mě poprvé, Sparhawku. Vím, co mám dělat."

Sparhawk se rozhlédl po nehybných tělech v průchodu. „Raději půjdeme. Někdo by mohl být zvědavý, co to tu bylo za hluk." Vtom se zamračil. „Všiml sis na těch chlapech něčeho zvláštního?"

Kalten pokrčil rameny. „Byli dost neschopní."

„To jsem neměl na mysli. Pobudové, kteří přepadají lidi v temných uličkách, se většinou příliš nestarají o vzhled, jenže tihle jsou všichni hladce oholení." Převalil jednu mrtvolu na záda a roztrhl jí pracovní halenu. „No vida." Mrtvý měl pod blůzou červenou košili s vyšitým značkem na levé klopě.

„Církevní voják," zavrčel Kalten. „Myslíš, že proti nám Anniáš něco má?"

„Řekl bych. Pojď pryč. Ti, co utekli, mohli běžet pro posily."

„Do komendy, nebo do hostince?"

Sparhawk zakroutil hlavou. „Někdo náš převlek prohlédl a Anniáš čeká, že tam půjdeme."

„Na tom něco je. Tak kam?"

„O jednom místě bych věděl. Není to daleko. Zvládneš chodit?"

„Dojdu stejně daleko jako ty. Jsem přece mladší."

„O šest neděl."

„Prostě mladší, Sparhawku. Nebuď hnidopich."

Široké meče si strčili za opasky a vyšli na ulici. Sparhawk raněného přítele podpíral.

Ulice působila čím dál zanedbaněji. Za chvíli došli do bludiště propojených uliček a nedlážděných průchodů. Domy tu byly veliké a sešlé, plné otrhaných lidí, kteří nevěnovali pozornost okolí.

„To je hotová králičí nora," poznamenal Kalten. „Jdeme ještě daleko? Jsem trochu unavený."

„Hned za tamtou křižovatkou."

Kalten zavrčel a přitiskl si obklad pevněji k tělu.

Šli dál. Místní si je měřili podezíravě, skoro nepřátelsky. V Kaltenovi podle šatu hned poznali příslušníka vládnoucí třídy a spodina nemá v lásce dvořany ani jejich sluhy.

Za křižovatkou Sparhawk zavedl přítele do blátivého průchodu. Došli zhruba do poloviny, když jim ze dveří zastoupil cestu ramenatý pořez s rezavou píkou. „Kampak máme namířeno, fešáci?“

„Chci mluvit s Platimem,“ odvětil Sparhawk.

„Ale on na tebe není zvědavej. Jestli máš za ušima, vypadneš odsaď ještě za světla. V noci tu máme fůru nepěknejch nehod.“

„Někdy i za dne,“ odtušil Sparhawk a vytasil meč.

„Než řekneš švec, mám tu deset chlapů.“

„A můj kamarád ti usekne hlavu, než řekneš š,“ opáčil Kalten.

Pořez nejistě ustoupil.

„Tak jak, sousede?“ zeptal se Sparhawk. „Vezmeš nás k Platimovi, nebo se trochu pobavíme?“

„Nemáte právo mi vyhrožovat.“

Sparhawk zvedl meč, aby si ho chlap lépe prohlédl. „Tohle je moje právo, sousede. Opři tu píku o zeď a zaveď nás za Platimem. Hned!“

Pořez sebou cukl, pak opatrně odložil zbraň, otočil se a zamířil hlouběji do temného průchodu. O sto kroků později končila díra schody do sklepa.

„Dole,“ ukázal chlap.

„Veď nás,“ přikázal mu Sparhawk. „Nechci tě mít v zádech, příteli. Člověk jako ty se může dopustit omylu.“

Tlusťoch mrzutě sešel po schodech a dole dvakrát zaklepal na dveře. „To jsem já, Sef,“ zavolal na někoho. „Dva velcí páni chtějí mluvit s Platimem.“

Po chvíli zarachotil řetěz. Dveře se pootevřely a hlídač vystrčil vousatou hlavu. „Platime nemá pány rád,“ prohlásil.

„Já mu to rozmluvím,“ prohlásil Sparhawk. „Ustup, sousede.“

Vousáč se podíval na meč, ztěžka polkl a otevřel dokořán.

„Kupředu, Sefe,“ pobídl Kalten průvodce.

Sef vešel dovnitř.

„Pojď s námi, příteli,“ oslovil Sparhawk vrátného. „Máme rádi společnost.“

Schody za dveřmi pokračovaly dolů mezi mokrými kamennými zdmi. Končily v prostorném sklepě s klenutým stropem. V díře uprostřed podlahy hořel oheň a podél stěn se táhly slamníky a palandy. Na nich sedělo nějakých dvacet mužů a žen; pili a hráli v kostky. Hned za ohništěm se ve velikém křesle rozvaloval mohutný muž s ježatým černým plnovousem a bohatýrským břichem. Na sobě měl vybledlý atlasový kabátec, kdysi oranžový, teď pocintaný, a v ruce držel stříbrný korbel.

„To je Platime,“ vykoktal Sef. „Trošku si přihnul, tak opatrně, pánové.“

„My to zvládneme,“ ujistil ho Sparhawk. „Díky za pomoc, Sefe. Nevím, jak bychom si bez tebe byli poradili.“ Pak pomohl Kaltenovi obejít ohniště.

„Co je to za lidi?“ zeptal se polohlasně Kalten, když se rozhlédl po osazenstvu pryčen.

„Zloději, žebráci, asi i pár vrahů, běžná sebranka.“

„Máš pěkné kamarády, Sparhawku.“

Platime si pečlivě prohlížel náhrdelník s rubínovým přívěskem. Když před ním stanul Sparhawk s Kaltenem, zvedl kalné oči a změřil si je, zvláště Kaltena v dvorském oděvu. „Kdo je sem pustil?“ zařval.

„Pustili jsme se sami, Platime," odpověděl Sparhawk, zastrčil si meč zpátky za opasek a zvedl pásku, aby viděl oběma očima.

„Tak se můžete pustit zase ven."

„To by se nám teď zrovna nehodilo," řekl Sparhawk.

Tlusťoch v oranžovém kabátě luskl prsty a jeho lidé vstali od hry. „Máme přesilu, příteli." Významně se rozhlédl.

„Už mě to začíná unavovat," pravil Kalten s rukou na jílci.

Platime přimhouřil oči. „Ten meč ti nejde k parádě."

„A já se tolik snažím jít s módou," vzdychl Kalten.

„Co jste vy dva zač?" zeptal se Platime podezíravě. „Tenhle je nastrojený jako dvořan, ale neřekl bych, že patří k těm hejlům z paláce."

„Ten vidí všechno," řekl Kalten Sparhawkovi. Podíval se na Platima. „Jsme Pandioni."

„Církevní rytíři? Napadlo mě to. A co ta maškaráda?"

„Jsme docela známí," odpověděl Sparhawk. „Chtěli jsme být nenápadní."

Platime se významně podíval na Kaltenův zakrvácený bok. „Vypadá to, že vaši habaďůru někdo prokouknul, nebo chodíte do špatných lokálů. Kdo tě píchnul?"

„Církevní voják," pokrčil Kalten rameny. „Měl kliku. Můžu si sednout? Bůhvíproč je mi nějak slabo."

„Přineste mu židli," zařval Platime. Pak se zase otočil k hostům. „Pročpak se církevní rytíři perou s církevními vojáky?"

„Palácová politika," řekl Sparhawk. „Občas je dost popletená."

„Svatá pravda. Co tu chcete?"

„Potřebujeme se někde chvíli schovat," odpověděl Sparhawk. Rozhlédl se. „Tenhle sklep by mohl stačit."

„Promiň, příteli. Rád se zastanu chlapa, co narazil na církevní vojáky, ale v mém podniku není místo pro čumily." Kalten si sedl na židli, kterou mu přinesl hodně otrhaný žebrák, a Platime se na něj podíval. „Zabil jsi toho, co tě bodnul?"

„On," ukázal Kalten na Sparhawka. „Já jich taky pár dostal, ale většinu boje zastal můj přítel."

„Abychom přešli k věci," začal netrpělivě Sparhawk. „Moje rodina má u tebe dluh, Platime."

„S pány nekšeftuju, jen jich občas pár podřežu, takže tvojí rodině určitě nic nedlužím."

„Nejde o peníze, Platime. Před mnoha lety tě chtělo pár církevních vojáků pověsit. Můj otec jim v tom zabránil."

Platime zamrkal. „Ty jsi Sparhawk? Moc ses nepotatil."

„To dělá ten nos," poznamenal Kalten. „Když někomu přerazíš nos, úplně mu změníš obličej. Proč tě ti vojáci věšeli?"

„Bylo to nedorozumění. Někoho jsem podříznul. Neměl uniformu, tak jsem nevěděl, že je z arcibiskupovy gardy." Zašklebil se. „A v kapse měl jenom dva stříbrný a pár měďáků."

„Uznáváš dluh?“ nedal se Sparhawk.

Platime se zatahal za vousy. „Asi jo.“

„Takže tady zůstaneme.“

„Nic víc nechcete?“

„Hledáme muže jménem Krager. Máš žebráky po celém městě; ať se po něm podívají.“

„Klidně. Můžeš mi ho popsat?“

„Nejen to. Můžu ti ho ukázat.“

„To mi nějak neštymuje, brachu.“

„Za chvíli pochopíš. Máš nějakou nádobu a trochu čisté vody?“

„To snad seženu. O co ti jde?“

„Vykouzlí ve vodě Kragerův obraz,“ řekl Kalten. „Je to starý trik.“

Na Platima to udělalo velký dojem. „Slyšel jsem, že vy Pandioni jste čarodějové, ale nikdy jsem nic podobnýho neviděl.“

„Sparhawk je v tom lepší než já,“ přiznal Kalten.

Jeden žebrák donesl prasklý lavor s lehce zašedlou vodou. Sparhawk ho postavil na podlahu a chvíli se soustředil a odříkával styrické zaklínadlo. Pak nad hladinu vztáhl ruce a ve vodě se objevila Kragerova odulá tvář.

„Tak to je něco,“ podivil se Platime.

„Není to těžké,“ odtušil skromně Sparhawk. „Ať si žebráci obraz rychle prohlédnou. Neudržím ho věčně.“

„Jak dlouho?“

„Asi deset minut. Pak se začne rozpadat.“

„Talene!“ křikl tlusťoch. „Pojď sem.“

Za chvíli se k nim doploužil asi desetiletý nemytý usmrkanec. Měl potrhanou špinavou kytlici, ale přes ni červený atlasový kabát bez rukávů, vyrobený z krátkého kabátce v dospělé velikosti. V kabátě bylo několik děr po noži. „Co chceš?“ zeptal se neuctivě.

„Dovedeš to obkreslit?“ zeptal se Platime a ukázal do umyvadla.

„Aby ne, ale proč bych měl?“

„Protože jinak dostaneš pár pohlavků.“

Talen vycenil zuby. „To bys mě musel napřed chytit, tlustoprde, a já běhám rychlejc.“

Sparhawk zalovil v kožené vestě a vytáhl drobnou stříbrnou minci. „Bude to stačit?“ zeptal se a ukázal peníz.

Talenovi se rozsvítily oči. „Za to dostanete majstrštyk.“

„Záleží jen na přesnosti.“

„Jak si přejete, vznešenej mecenáši.“ Talen se posměšně uklonil. „Skočím si pro nádobíčko.“

„Umí to?“ zeptal se Kalten Platima, když chlapec odběhl ke slamníku u zdi.

Platime pokrčil rameny. „Nejsem výtvarný kritik, ale furt si něco maluje, když teda nežebrá nebo nekrade.“

„Není na tuhle práci trochu mladý?“

Platime se rozesmál. „Má nejšikovnější prsty v Cimmuře. Ukradl by ti nos mezi očima a ty by sis toho všimnul, až když by ses chtěl vysmrkat.“

„Povedu to v patrnosti," řekl Kalten.
„Možná už je pozdě, brachu. Nepřišel jsi s prstenem?"
Kalten si zvedl zakrvácenou levou ruku před oči. Prsten už neměl.

Kapitola šestá

Kalten sebou trhl. „Opatrně, Sparhawku. Strašně to bolí."

„Než ti ránu zavážu, musím ji vyčistit," odvětil Sparhawk a dál omýval bodnutí mokrým hadříkem.

„Musíš ale tak tlačit?"

Platime se k nim dokolébal kolem ohně a postavil se na Kaltenův slamník. „Uzdraví se?"

„Nejspíš," odpověděl Sparhawk. „Krev z něj už tekla několikrát a vždycky se vzpamatoval." Odložil klůcek a zvedl dlouhý pruh plátna. „Posaď se," řekl příteli.

Kalten hekl a zvedl se. Sparhawk ho začal ovazovat kolem pasu.

„Neutahuj tolik. Musím dýchat."

„Nestěžuj si."

„Šli po vás ti vojáci z nějakého konkrétního důvodu?" zeptal se Platime, „nebo se chtěli jen pobavit?"

„Měli důvod," odpověděl Sparhawk při práci. „Poslední dobou jsme si znepřátelili arcibiskupa Anniáše."

„To vás šlechtí. Nevím, jak se k němu stavíte vy páni, ale nám obyčejným lidem leze krkem."

„My jím pohrdáme."

„Tak to je nám společný. Můžeme doufat, že se královna Ehlana uzdraví?"

„Pracujeme na tom."

Platime vzdychl. „Je naše jediná naděje, Sparhawku. Jinak si bude Anniáš v Elénii vládnout podle svého, a to bude zle."

„Ty jsi vlastenec, Platime?" podivil se Kalten.

„Jako zloděj a vrah ještě nemusím být odrodilec. Korunu chovám v nejvyšší úctě. Uznával jsem i Oldřeje, i když byl slaboch.“ Platime si olízl rty. „Opravdu ho svedla vlastní sestra? Povídaly se různý věci.“

Sparhawk pokrčil rameny. „Těžko říci.“

„Když ho tvůj otec donutil k sňatku s matkou královny Ehlany, princezna se mohla vzteknout,“ zahihňal se tlusťoch. „Byla si jistá, že si vezme bratra a získá vládu.“

„Není to proti zákonu?“ zeptal se Kalten.

„Anniáš řekl, že najde nějakou kličku. Jenže když se Oldřej oženil, Arissa utekla z paláce. Našli ji až za pár neděl v tom laciném bordelu u řeky. Než ji odvlekli, zkusili si ji skoro všichni chlapi v Cimmuře.“ Mrkl na ně. „Co s ní nakonec udělali? Usekli jí hlavu?“

„Ne,“ odvětil Sparhawk. „Zavřeli ji do kláštera v Dému. Je tam přísná řehole.“

„Aspoň si odpočine. Co jsem slyšel, zamlada měla princezna Arissa pořád něco na práci.“ Narovnal se a ukázal na nejbližší pryčnu. „Můžeš spát tady,“ řekl Sparhawkovi. „Všichni žebráci a zloději v Cimmuře se pustí do hledání toho vašeho Kragera. Jakmile vystrčí nos, za hodinu o tom budeme vědět. Mezitím si můžete trochu odpočinout.“

Sparhawk přikývl a vstal. „Je ti dobře?“ zeptal se Kaltena.

„Nestěžuju si.“

„Chceš něco přinést?“

„Co takhle pivo, abych doplnil krev?“

„Jak jinak.“

Ve sklepě nebylo možné odhadnout čas. Sparhawk ucítil lehký dotyk, ihned se probudil a sevřel ruku, jež na něj sáhla.

Otrhaný lotřík, Talen, protáhl obličej. „Nikdy nevybírej kapsy, když se klepeš,“ prohlásil a otřel si zmoklou tvář. „Venku je pěkně hnusný ráno.“

„Hledal jsi v mé kapse něco konkrétního?“

„Ne, to ne. Vždycky se něco najde.“

„Vrátíš mi prsten mého přítele?“

„Tak jo. Stejně jsem ho štípnul jenom kvůli cviku.“ Talen vytáhl z košile Kaltenův prsten. „Umyl jsem z něj krev,“ řekl a ještě si šperk obdivně prohlédl.

„Jistě ti poděkuje.“

„A taky jsem našel toho bouchače, co po něm čmucháte.“

„Kragera? Kde?“

„Bydlí v bordelu na Lví ulici.“

„V bordelu?“

„Třeba mu chybí láska.“

Sparhawk se posadil. Osahal si žíněný plnovous, zda ještě drží. „Jdeme za Platimem.“

„Mám vzbudit tvýho kumpána?“

„Nech ho spát. V tomhle stavu ho nechci tahat do deště.“

Platime chrápal v křesle, ale když na něj Talen sáhl, hned se probudil.

„Kluk našel Kragera,“ řekl mu Sparhawk.

„Jdeš za ním?“

Sparhawk přikývl.

„Myslíš, že tě arcibiskupovi vojáci ještě hledají?“

„Pravděpodobně.“

„A vědí, jak vypadáš?“

„Ano.“

„To se moc daleko nedostaneš.“

„Musím to zkusit.“

„Platime,“ ozval se Talen.

„Co je?“

„Pamatuješ, jak jsme potřebovali dostal Lasičku fofrem z města?“

Platime zabručel, podrbal se na pupku a podíval se na Sparhawka. „Záleží ti na těch fousech, brachu?“

„Ani ne. Proč?“

„Když si je oholíš, zařídím, aby tě v Cimmuře nikdo nepoznal.“

Sparhawk si začal škubat přilepené žíně.

Platime se rozesmál. „Vidím, že ti k srdci moc nepřirostly.“ Podíval se na Talena. „Vytáhni z bedny, co budeme potřebovat.“

Talen odešel do kouta, kde se pustil do přehrabování veliké dřevěné bedny. Sparhawk se zbavil plnovousu. Za chvíli chlapec přinesl špinavý plášť a pár bot, které připomínaly spíš ohnilé kožené pytle.

„Kolik si toho můžeš ještě otrhat?“ zeptal se Platime.

Sparhawk převzal od Talena plášť a jeden cíp smočil v Platimově víně. Pak si jím smyl zbytky Sephreniina lepidla a fialovou jizvu.

„Co nos?“ zeptal se Platime.

„Ne. Ten je pravý.“

„Jak sis ho zlomil?“

„To je na dlouhé povídání.“

Platime pokrčil rameny. „Sundej si boty a kalhoty. Vezmeš si naše boty a plášť.“

Sparhawk se svlékl, Talen ho zamotal do pláště a jeden cíp přišpendlil na protější rameno, takže Sparhawkovi sahal po kolena.

Platime se na něj podíval. „Vezmi si boty a zamaž si lýtka blátem. Jsi moc čistý.“ Talen ještě jednou zalovil v bedně a přinesl koženou čapku, dlouhou hůlku a kus špinavé pytloviny. „Nasaď si čepici a hadr si zavaž přes oči,“ poradil mu Platime.

Sparhawk poslechl.

„Vidíš přes ten pytel?“

„Jenom obrysy.“

„Kdybys viděl dobře, nepůjdeš jako slepec. Přines mu žebrací misku, Talene.“ Platime se obrátil zpátky na Sparhawka. „Nacvič si chůzi. Ťukej před sebou hůlkou, občas do něčeho vraž a nezapomeň zakopávat.“

„Je to zajímavý nápad, Platime, ale já vím přesně, kam jdu. Nebude to nápadné?“

„Talen tě povede. Budete obyčejní žebráci.“

Sparhawk si povytáhl pásek a posunul meč.

„To tu budeš muset nechat," řekl mu Platime. „Pod plášť schováš dýku, ale široký meč je dost nápadný."

„Asi ano." Sparhawk vytáhl meč a podal ho tlusťochovi. „Neztrať ho." Pak si začal cvičit nejistou slepeckou chůzi s hůlkou.

„Není to zlý," poznamenal Platime po několika minutách. „Jsi učenlivý, Sparhawku. Takhle to stačí. Talen tě cestou naučí žebrat."

Talen se naposledy vrátil od veliké dřevěné bedny. Levou nohu měl prapodivně zkroucenou a belhal se o berli. Nápadnou vestu vyměnil za hadry.

„Nebolí to?" zeptal se Sparhawk a ukázal na zkroucenou nohu holí.

„Nijak extra. Stačí chodit po kraji chodidla a kroutit koleno dovnitř."

„Vypadá to přesvědčivě."

„No jasně. Cvičím to už dlouho."

„Jste oba připraveni?" zeptal se Platime.

„Lépe to už nepůjde," odvětil Sparhawk. „Ale obávám se, že mi žebrání moc nepůjde."

„Talen tě naučí základy. Není to těžké. Hodně štěstí, Sparhawku."

„Díky. Budu ho potřebovat."

Když Sparhawk se svým mladým průvodcem vyšel po schodech do blátivého průchodu, bylo už pozdní deštivé dopoledne. Sef zase hlídal ve dveřích. Když šli kolem, nepromluvil.

Na ulici vzal Talen Sparhawka za plášť a vedl ho. Sparhawk se potácel za ním, hůlkou ťukal o dlažbu.

„Žebrat se dá několika způsoby," řekl chlapec, když ušli kus cesty. „Někdo prostě sedí a drží misku. Tak ale moc nevydělá, pokud nesedí na kostelních schodech po kázání o milosrdenství. Někdo zase strčí mísu pod nos každýmu, kdo jde kolem. Dostaneš víc škváry, ale lidi to kéruje a můžeš dostat po tlamě. Máš být slepec, takže to zprubneme jinak."

„Budu mluvit?"

Talen přikývl. „Musíš upoutat pozornost. Většinou stačí ‚smilujte se'. Na dlouhý řeči nemáš čas, lidi nechtějí klábosit s žebrákama. Když už ti někdo něco strčí, chce to mít rychle za sebou. Mluv zničeně. Kňourat není dobrý, ale klidně dělej, že se každou chvíli rozbrečíš."

„Žebrota je docela umění."

Talen pokrčil rameny. „Prodáváš zboží, to je všechno. Jenže na to máš dvě slova, tak do toho musíš dát srdce. Máš u sebe nějaký měďáky?"

„Pokud jsi mi je ještě neukradl. Proč?"

„Až dojdeme k bordelu, musíš hodit návnadu, jako že jsi už něco vybral."

„Teď ti tak docela nerozumím."

„Chceš tam čekat, až ten typ Krager vyleze, ne? Kdybys za ním šel dovnitř, asi narazíš na vyhazovače." Změřil si Sparhawkovu postavu. „Asi bys je zpráskal, ale to nejde potichu a bordelmamá by poslala pro stráž. Lepší je prostě počkat venku."

„Dobře, počkáme."

„Postavíme se ke dveřím a budeme žebrat, dokud se neukáže." Chlapec zaváhal. „Chceš ho zabít? A jestli jo, můžu se dívat?"

„Ne. Chci mu jen položit pár otázek."

„Hm." Talen byl zklamaný.

Déšť zhoustl a Sparhawkovi stékala voda z pláště po holých lýtkách.

Došli do Lví ulice a zatočili doleva. „Bordel je hned tamhle," řekl Talen a táhl Sparhawka dál. Najednou se zastavil.

„Co se děje?" zeptal se Sparhawk.

„Konkurence," odvětil Talen. „O zeď u dveří se opírá chlap s jednou nohou."

„Žebrá?"

„Co jinýho?"

„Co teď?"

„Nic se neděje. Řeknu mu, ať se pakuje."

„Poslechne tě?"

Talen přikývl. „Nakecám mu, že jsme si ten flek najali u Platima. Počkej tady, hned jsem zpátky."

Chlapec se o berli dobelhal deštěm k červeným dveřím nevěstince a krátce pohovořil s jednonohým žebrákem. Muž chvíli běsnil, pak se mu pod otrhaným kabátem zázrakem objevila druhá noha, žebrák vzal berli pod paži a s hudrováním odešel. Talen se vrátil a odvedl Sparhawka k bordelu. „Jenom se opři o zeď. Když někdo půjde kolem, nastav misku. Ale nestrkej ji nikomu pod nos. Nemáš nic vidět, tak ji dávej trochu šejdrem."

Přišel napohled zámožný kupec, zachumlaný do kabátu, hlavu svěšenou. Sparhawk vystrčil misku. „Smilujte se," zaprosil.

Kupec si ho ani nevšiml.

„To nebylo špatný," řekl Talen. „Zkus ale mluvit, jako by ti bylo do breku."

„Proto mi nic nedal?"

„Ne. Kupci nedávají."

„Aha."

Následovalo několik mužů v pracovních šatech. Hovořili hlasitě a trochu se jim pletly nohy.

„Smilujte se," oslovil je Sparhawk.

Talen popotáhl a utřel si noc do rukávu. „Prosím vás, šlechetní pánové," řekl tenkým hláskem. „Nepomůžete mně a mému ubohému slepému tatíčkovi?"

„Proč ne?" prohodil jeden dělník. Zalovil v kapse, vytáhl pár mincí a podíval se na ně. Vybral jeden malý měďák a hodil ho Sparhawkovi do misky.

Jiný se zasmál: „Chce si nažebrat, aby mohl dovnitř za holkama."

„To je jeho věc, ne?" opáčil dárce a šel dál.

„První krev," prohlásil Talen. „Měďák si dej do kapsy. Nechceme, aby se miska moc naplnila."

Za hodinu Sparhawk s nezletilým učitelem vyžebral asi tucet drobných mincí. Za chvíli ho to začalo bavit a kdykoli vyprosil almužnu, radoval se.

Pak před červenými dveřmi zastavil nákladný kočár tažený párem vraníků. Ze stupínku na zadní ose seskočil lokaj v livreji, vytáhl z prahu pod dvířky schůdek a otevřel. Z kočáru vystoupil šlechtic v zeleném sametu. Sparhawk ho znal.

„Zřejmě se chvíli zdržím, cukroušku," řekl aristokrat a pohladil mladičkého lokaje po tváři. „Odjeď na konec ulice a počkej na mě." Zženštile se zahihňal.

„Někdo by mě mohl poznat a já rozhodně nechci, aby si lidé mysleli, že chodím do takových podniků.“ Zvedl oči v sloup a jako páv vykročil k bordelu.

„Smilujte se nad slepcem,“ vrazil mu Sparhawk misku před obličej.

„Z cesty, hovado,“ rozkřikl se šlechtic a zamával rukou, jako by odháněl mouchu. Otevřel červené dveře a vstoupil do domu, kočár už odjel.

„Zvláštní,“ zabručel Sparhawk.

„Že jo?“ uculil se Talen.

„Tohle by mě ve snu nenapadlo – baron Harparin jde do bordelu.“

„I na velkýho pána to občas přijde.“

„Na Harparina to přichází často, což o to, ale holky mu nepomohou. Líbil by ses mu spíš ty.“

Talen zrudl. „Nech toho.“

Sparhawk se zamračil. „Proč asi Harparin navštívil bordel, v kterém bydlí Krager?“

„Znají se?“

„Neřekl bych. Harparin je dvorní rada a důvěrný přítel arcibiskupa Anniáše. Krager je třetiřadý poskok. Pokud tu mají schůzku, velice rád bych si je poslechl.“

„Tak jdi dovnitř.“

„Cože?“

„Bordel je pro všechny a slepec taky potřebuje lásku. Hlavně se neper.“ Talen se ostražitě rozhlédl. „Jak tam budeš, ptej se po Navíně. Dělá bokem pro Platima. Řekni jí, že tě poslal. Strčí tě někam, kde je uslyšíš.“

„Platime snad vládne celému městu?“

„Jenom spodní polovině. Horní vládne Anniáš.“

„Půjdeš se mnou?“

Talen zakroutil hlavou. „Shanda má divný mravy. Nepouští dovnitř děti, teda aspoň kluky.“

„Shanda?“

„Bordelmamá.“

„To mě mohlo napadnout. Kragerova milenka se také jmenuje Shanda. Je hubená?“

Talen přikývl. „A má nevymáchanou hubu.“

„Tak to je ona.“

„Zná tě?“

„Viděli jsme se asi před dvanácti lety.“

„Přes půl hlavy máš pytel a v bordelu se moc nesvítí. Když si změníš hlas, nepozná tě. Tak běž. Zůstanu tady na hlídce. Znám od vidění všechny fízly v Cimmuře.“

„Dobrá.“

„Máš dost peněz na holku? Jestli potřebuješ, založím tě. Shanda tě k žádný couře nepustí, když nezaplatíš napřed.“

„Na to mám, pokud jsi mi zase nevybral kapsy.“

„Já?“

„Kdo jiný. Asi se tam zdržím.“

„Bav se dobře. Říká se, že Navína je dost rozpustilá.“

Sparhawk poznámku přešel. Otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Na chodbě byla tma a vzduch čpěl lacinou voňavkou. Sparhawk zůstal v roli a tak si musel cestu hledat holí. „Haló," zavolal slabým hlasem. „Je tu někdo?"

Na konci chodby se otevřely dveře a vy nich stanula hubená žena v žlutých sametových šatech. Měla slepené špinavě blond vlasy, nepříjemnou tvář a oči tvrdé jako kámen. „Co tu chceš? Tady se nežebrá."

„Nepřišel jsem žebrat," odvětil Sparhawk. „Chci nakoupit, tedy najmout."

„Máš prachy?"

„Ano."

„Ukaž."

Sparhawk z pláště vyhrábl několik mincí. Ukázal jí je.

Vyzáblá ženština prohnaně přimhouřila oči.

„Ať tě to ani nenapadne," varoval ji.

„Nejsi slepej," vytkla mu.

„Vida."

„Tak co to bude?"

„Slyšel jsem o holce jménem Navína."

„No jo, Navína. Poslední dobou jde na dračku. Pošlu pro ni, ale napřed zaplať."

„Kolik?"

„Deset měděnejch nebo stříbrnou půlkorunu."

Sparhawk jí dal malý stříbrňák a madam odešla. Za chvíli přivedla kyprou brunetku kolem dvaceti. „Tohle je Navína. Hezkou zábavu." Uculila se na Sparhawka, ale úsměv jí ztuhl na tváři. Vrátila se do pokoje na konci chodby.

„Ty nejsi fakt slepej, že ne?" zeptala se koketně Navína. Měla červený pavučinkový župánek a načerveněné tváře.

„Ne," přiznal Sparhawk. „Ve skutečnosti nejsem slepý."

„Fajn. Slepýho kunčafta jsem nikdy nedělala, tak bych nevěděla, co mám čekat. Půjdeme nahoru?" Odvedla ho ke schodům do patra. „Máš nějaký zvláštní přání?" usmála se na něj přes rameno.

„Rád bych poslouchal," odpověděl.

„A co jako?"

„Posílá mě Platime. Shanda tu má kumpána, jistého Kragera."

„Malá myš, zlý oči?"

„To je on. Před chvílí přišel šlechtic v zeleném sametu a já mám tušení, že tu mají schůzku. Rád bych si je poslechl. Můžeš to zařídit?" Stáhl si z očí pytlovinu.

„Takže ty vlastně nechceš...?" Nechala větu nedořečenou a naštvaně vyšpulila rty.

„Dnes ne, sestřičko. Mám tu jinou práci."

Vzdychla. „Jsi pěknej chlap, kamaráde. My dva bysme to uměli roztočit."

„Snad někdy jindy. Bude možné někde poslouchat, co si ti dva špitají?"

Podruhé vzdychla. „Snad. Jsou nahoře. Můžeme zkusit Peřin pokoj. Pera je na návštěvě u matky."

„U matky?"

„I děvky mají mámu. Pera má pokoj hned vedle toho, kde spí Shandin frajer. Když přilepíš ucho na stěnu, měl bys je slyšet."

„Dobrá, jdeme. Nechci propást ani slovo."

Pokoj u konce horní chodby byl malý a chudě zařízený. Na stole hořela jediná svíčka. Navína zavřela dveře, sundala si župánek a položila se na postel. „Abysme nebyli podezřelí," vysvětlila šeptem, „kdyby sem někdo nakouknul. Nebo kdyby sis to rozmyslel." Vilně zakoulela očima.

„Která stěna?" zeptal se tiše.

„Tamta." Ukázala prstem.

Přešel pokoj a přiložil ucho k špinavé přepážce.

„...mýmu pánu Martelovi," říkal známý hlas. „Potřebuju důkaz, že jste férově od Anniáše a že vyřizujete jeho slova."

Byl to Krager. Sparhawk se vítězoslavně usmál.

Kapitola sedmá

an arcibiskup říkal, že budete podezíravý," pravil zženštilým hlasem Harparin.

„Tady v Cimmuře je na mě vypsaná odměna, šéfe," odvětil Krager. „Za takových okolností je trocha opatrnosti namístě."

„Poznáte arcibiskupův podpis a pečeť, když vám je ukážu?"

„Jo," přitakal Krager.

„Výborně. Tady je můj průvodní dopis. Až ho přečtete, zničte ho."

„Radši ne. Martel bude chtít vidět důkaz na vlastní oči." Krager se odmlčel. „Proč Anniáš prostě nenapsal, co po nás chce?"

„Neříkejte hlouposti, Kragere," opáčil Harparin. „Vzkaz může padnou do nepřátelských rukou."

„Stejně jako posel. Viděl jste někdy, co dělají Pandioni s lidma, kteří hned všechno nevyklopí?"

„Budeme předpokládat, že výslechu předejdete příslušným způsobem."

Krager se pohrdavě zasmál. „Na to zapomeňte, Harparine. Můj život za moc nestojí, ale jinej nemám."

„Jste zbabělec."

„A vy jste... no to, co jste. Ukažte ten canc."

Sparhawk uslyšel šustění papíru. „Fajn," zaskuhral Krager. „Je to fakt arcibiskupská pečeť."

„Vy jste pil?"

„Samozřejmě. Co se dá v Cimmuře dělat jinýho? Pokud ovšem nemáte speciální chutě, nikoho nejmenuju."

„Nelíbíte se mi, Kragere."

„Vy jste mi taky zrovna nepad do oka, Harparine, ale to nás přece nemusí trápit. Vyřiďte vzkaz a jděte. Z vaší voňavky se mi začíná zvedat žaludek."

Rozhostilo se napjaté ticho a když pak baron promluvil, hovořil pomalu a zřetelně, jako k dítěti či hlupákovi. „Arcibiskup Anniáš chce, abyste Martelovi vzkázal následující. Řekněte mu, ať sežene dostatek mužů a oblékne je do černého brnění. Ponesou praporce Pandionského řádu, Martel je zná a ušít je dovede každá švadlena. Pak je s velkou slávou odvede na hrad vévody Raduna, strýce krále Drega Arcijského. Víte, kde to je?"

„Na cestě mezi Darrou a Sarriniem?"

„Přesně tak. Vévoda Radun je zbožný člověk a církevním rytířům neodepře vstup. Jakmile bude Martel na hradě, jeho muži pobijí všechny přítomné. Radun si nedrží velkou posádku, tak to půjde snadno. Má ženu a několik neprovdaných dcer. Anniáš si přeje, aby byly opakovaně znásilněny."

Krager se rozesmál. „Ada nemusí nikdo pobízet."

„Dobrá, a řekněte mu, ať si nebere servítky. Až se Adus a ostatní dost pobaví s ženskými, podřízněte je. Raduna je třeba mučit a pak stít. Hlavu vezměte s sebou, ale na mrtvole nechte dost osobních věcí, aby byla poznat. Radun má na hradě několik duchovních. Pozabíjejte všechny kromě kleriků. Ať všechno sledují, pak je nechte jít."

„Proč?"

„Aby to v Lariu odvyprávěli králi Dregovi."

„A aby on vyhlásil válku Pandionům?"

„Ne tak docela, i když to samozřejmě nevylučujeme. Jakmile budete mít hotovo, pošlete za mnou do Cimmury posla na rychlém koni."

Krager se zase zasmál. „Takovou zprávu by nesl jedině pitomec. Sotva domluví, bude mít v těle tucet nožů."

„Vy jste ale podezíravý, Kragere."

„Lepší podezíravej než tuhej, a kdo dělá pro Martela, je takovej. Měl byste mi o tý provokaci povědět víc, Harparine."

„Víc vědět nepotřebujete."

„Ale Martel jo. Nebude nikomu dělat poskoka."

Harparin zaklel. „Jak chcete. Pandioni se arcibiskupovi pletou pod nohy. Tohle zvěrstvo mu dá záminku je zase vykázat do kapituly v Dému. Pak osobně pojede do Chyrellu podat hlášení hierokracii a samotnému arciprelátovi. Nezbude jim než Pandiony rozpustit. Velitelé – Vanion, Sparhawk a ostatní – půjdou do vězení pod chyrellskou bazilikou. Z těch kobek se nikdo živý nedostal."

„To se bude Martelovi zamlouvat."

„Anniáš se v tom smyslu zmínil. Ta Styrička, Sephrenia, samozřejmě skončí na hranici jako čarodějnice."

„A dobře jí tak." Krager se odmlčel. „Je v tom ještě něco, že jo?"

Harparin neodpověděl.

„Neupejpejte se, Harparine. Když jsem to prokouk já, je jasný, že to prokoukne i Martel. Tak to vyklopte."

„Budiž," svolil nerad Harparin. „Pandioni se budou zřejmě bránit a rozhodně se pokusí své vůdce chránit. Tehdy proti nim vytáhne armáda. Anniáš

díky tomu bude moci vyhlásit stav ohrožení a omezit tak platnost některých zákonů."

„A to kterých?"

„Zákonů o nástupnictví trůnu. Elénie bude ve válce a Ehlana není sto s tím něco dělat. Vzdá se trůnu ve prospěch svého bratrance, prince regenta Lycheáše."

„Arissina parchanta, toho utřinosa?"

„Rada může jeho původ legitimizovat výnosem, a na vašem místě bych si dával pozor, co říkám o Lycheášovi, Kragere. Neúcta ke králi se rovná vlastizradě a dá se stíhat i zpětně."

Krager zaraženě pokračoval. „Počkejte. Slyšel jsem, že Ehlana je v bezvědomí, navíc v nějaké křišťálové kouli nebo co."

„To není problém."

„Jak může podepsat abdikaci?"

Harparin se rozesmál. „V klášteře u Lendy žije jeden mnich. Královnin podpis cvičí už měsíc. Jde mu dobře."

„Chytrý. A co s ní bude, až abdikuje?"

„Jakmile Lycheáše korunují, uspořádáme jí královský pohřeb."

„Vždyť ještě žije, nebo ne?"

„V tom nevidím problém."

„Protože se nedíváte, Harparine. Arcibiskup sebou bude muset pěkně hodit. Jestli se o tom Pandioni doslechnou dřív, než je napráší papalášům v Chyrellu, připraví se na jeho obvinění."

„Toho jsme si vědomi. Proto mi musíte poslat zprávu, jakmile vévoda zemře."

„Taková zpráva se k vám nemůže dostat. Každýmu kurýrovi dojde, že ho necháte zabít, jakmile to vyřídí, a tak si to namíří radši do Lamorkandu nebo do Pelosie." Krager počkal. „Ukažte mi ten prsten."

„Prsten? Proč?"

„Je pečetní, že jo?"

„Ano, je to erb mého rodu."

„Všichni jemnostpáni mají takový prsteny, ne?"

„Samozřejmě."

„Fajn. Vyřiďte Anniášovi, ať probírá v místní katedrále každej den dary od věřících. Jednou se v kasičce objeví pečetní prsten. Bude na něm erb vévody Raduna. Arcibiskup pochopí a posel stihne zmizet, než se mu něco přihodí."

„To se Anniášovi nebude líbit."

„Nemusí. Tak kolik?"

„Kolik čeho?"

„Peněz. Kolik Anniáš Martelovi zaplatí? Získá trůn pro Lycheáše a pro sebe vládu nad Elénií. Za kolik mu to stojí?"

„Mám zmínit sumu deseti tisíc zlatých korun."

Krager se rozesmál. „V tomhle punktu bude Martel smlouvat."

„Musíme spěchat, Kragere."

„V tom případě Anniáš pěkně rychle přihodí. Proč se nevrátíte do paláce a neřeknete mu, že by měl bejt trochu velkorysejší? Jinak bych moh taky celou zimu pendlovat mezi Martelem a Anniášem s ciframa na papírku."

„Státní pokladna není bezedná, Kragere."

„Není nic jednoduššího, můj milej barone. Zvedněte daně nebo hrábněte do církevních peněz."

„Kde je teď Martel?"

„To nesmím říct."

Sparhawk v duchu zaklel a odtáhl ucho od stěny.

„Bylo to zajímavý?" zeptala se Navína. Ještě se rozvalovala v posteli.

„Velmi."

Rozkošnicky se protáhla. „Určitě si to nechceš rozmyslet, brouku? Už máš přece po práci."

„Promiň, sestřičko," odmítl ji Sparhawk. „Práce mám nad hlavu. Navíc jsem už za tebe zaplatil. Proč se dřít, když nemusíš?"

„Profesní etika. Kromě toho se mi líbíš, křivej nose."

„Lichotíš mi." Vytáhl z kapsy zlatou minci a podal ji Navíně. Nechápavě vyvalila oči. „Vyklouznu ven, než se Kragerův přítel nachystá k odchodu." Zamířil ke dveřím.

„Někdy přijď, až nebudeš mít takovej fofr," zašeptala.

„Nechám si to projít hlavou," slíbil. Znovu si převázal oči pytlovinou, otevřel dveře a tiše vyšel na chodbu. Pak sešel do přízemí a ven na ulici.

Ke zdi za dveřmi se lepil Talen, aby moc nezmokl. „Pobavil ses?" zeptal se rytíře.

„Dozvěděl jsem se, co jsem chtěl."

„To jsem nemyslel. Navína je prej nejlepší v Cimmuře."

„Nemohu soudit. Byl jsem tam služebně."

„Zklamal jsi mě, Sparhawku." Talen se nestydatě uculil. „Ale Navínu jsi určitě zklamal daleko víc. Povídá se, že práci fakt žere."

„Jsi sprosťák, Talene."

„Jo, a ty si ani nedokážeš představit, jak mě to baví." Nasadil vážný výraz a ostražitě se rozhlédl. „Sparhawku, nesleduje tě někdo?"

„Je to možné."

„Nemluvím o církevním vojákovi. Na konci ulice stál chlap, teda aspoň myslím, že to byl chlap. Měl kutnu a kapucu do tváře, takže nevím."

„V Cimmuře je spousta mnichů."

„Tenhle byl jinej. Stačilo se na něj podívat a obešel mě mráz."

Sparhawk se mu podíval do očí. „Už jsi někdy něco takového cítil, Talene?"

„Jednou. Platime mě poslal k západní bráně něco vyzvednout. Do města zrovna šli nějací Styrici, a když prošli, zaboha jsem si nemohl vzpomenout, co tam dělám. Přešlo mě to až za dva dny."

Nemělo smysl chlapci říkat, čím to bylo. Mnoho lidí je citlivých, ale tím jejich nadání končí. „Pusť to z hlavy," poradil mu Sparhawk. „Každý máme slabé chvilky."

„Když myslíš." Talen se nedal přesvědčit.

„Tady máme hotovo. Vrátíme se k Platimovi."

Na deštivých ulicích už přibylo lidí, chodili tu dvořané v pestrých šatech i řemeslníci v hnědých či šedivých. Sparhawk musel cestu oťukávat holí, aby nevzbudil podezření. Když s Talenem sešli do Platimova sklepa, bylo už poledne.

„Proč jsi mě nevzbudil?“ vyčetl mu zlostně Kalten. Seděl na kraji pryčny s miskou silného vývaru.

„Potřeboval sis odpočinout.“ Sparhawk si stáhl pytel z hlavy. „Kromě toho tam prší.“

„Viděl jsi Kragera?“

„Ne, ale slyšel jsem ho, což je ještě lepší.“ Sparhawk obešel ohniště a přistoupil k Platimovu křeslu. „Dokážeš mi opatřit vůz s kočím?“

„Když chceš.“ Platime hlučně usrkl ze stříbrného korbelu, až si pivem pocákal oranžový kabátec.

„Chci,“ přisvědčil Sparhawk. „Musíme se s Kaltenem vrátit do komendy. Arcibiskupští vojáci nás zřejmě ještě hledají, tak se raději schováme na vůz.“

„Povozy nejsou moc rychlé. Nehodil by se vám spíš kočár se záclonkama?“

„Ty máš kočár?“

„Hned několik. Bůh mě má poslední dobou rád.“

„To rád slyším.“ Otočil se. „Talene.“

Chlapec hned přišel.

„Kolik jsi mi dnes dopoledne ukradl peněz?“

Talen se zarazil. „Moc ne. Proč?“

„Přesněji, prosím.“

„Sedm měďáků a jeden stříbrňák. Jsem kámoš, tak jsem ti zlato zase vrátil.“

„Tvá náklonnost mě dojímá.“

„Asi chceš tu škváru zpátky.“

„Nech si ji za své služby.“

„Jsi štědrej, pane.“

„Ještě jsem neskončil. Chci, abys pro mě hlídal Kragera. Myslím, že budu nějakou dobu mimo město, a potřebuju o něm mít zprávy. Pokud odjede z Cimmury, jdi do hostince v Růžové ulici. Znáš ho?“

„Do toho, co patří Pandionům?“

„Kde ses to dozvěděl?“

„To ví každý.“

Sparhawk to přešel. „Třikrát bouchni do brány a po chvíli dvakrát. Otevře ti dveřník. Buď zdvořilý, protože je rytíř. Řekni mu, že ten, o koho se zajímá Sparhawk, odjel z města. Zkus zjistit, kterým směrem jel. Pamatuješ si to všechno?“

„Mám ti to odříkat?“

„Není třeba. Rytíř dveřník ti dá půlkorunu.“

Talenovi se rozsvítila očka.

Sparhawk se obrátil na Platima. „Díky, příteli. Tvůj dluh u mého otce je splacen.“

„Už jsem na něj zapomněl,“ usmál se tlusťoch.

„Platime na dluhy zapomíná fakt rychle,“ poznamenal Talen. „Pokud zrovna není věřitelem.“

„Jednou tě ta nevymáchaná huba přivede do potíží, chlapče.“

„A rychlý nohy mě z nich dostanou.“

„Řekni Sefovi, ať do kočáru s modrými koly zapřáhne šedivý pár a předjede k průjezdu.“

„Co za to?“

„Neztluču tě za ty řeči.“

„To je férový.“ Talen se zasmál a zmizel.

„Velice bystrý mladík,“ poznamenal Sparhawk.

„Nejlepší,“ přitakal Platime. „Počítám, že až to zabalím, vezme to tu po mně.“

„Takže je korunní princ.“

Platime se rozchechtal. „Korunní princ zlodějů. Zní to pěkně, co? Sparhawku, ty se mi líbíš.“ Tlusťoch plácl rytíře po zádech. „Když ode mě budeš zas něco potřebovat, klidně se ozvi.“

„Rád, Platime.“

„Udělám ti cenu.“

„Díky,“ odtušil suše Sparhawk. Zvedl svůj meč a vrátil se ke slamníku, aby se převlékl.

„Jak ti je?“ zeptal se Kaltena.

„Dobře.“

„To rád slyším. Odjíždíme.“

„Kam jedeme?“

„Domů do komendy. Musím Vanionovi říct, co jsem zjistil.“

Kočár nebyl nový, ale zato bytelný a dobře udržovaný. V okénkách měl závěsy, za nimiž se mohli cestující úplně schovat před zraky kolemjdoucích. Oba koně v páru byli šedí a svižní.

Kalten se ponořil do čalounění. „Jenom si to namlouvám, nebo mají zloději lepší příjmy než rytíři?“

„Do řádu jsme nevstoupili pro peníze, Kaltene,“ připomněl mu Sparhawk.

„To je vidět, příteli.“ Kalten si natáhl nohy a spokojeně založil ruce na prsou. „Víš, docela bych si na to dokázal zvyknout.“

„Snaž se tomu bránit.“

„Musíš uznat, že je to daleko pohodlnější, než si naklepávat zadek v sedle.“

„Nepohodlí svědčí duši.“

„Duše si nestěžuje, Sparhawku. Zato zadek už není to, co býval.“

Kočár uháněl ulicemi, brzy vyjel východní branou z města a zastavil u padacího mostu komendy. Sparhawk s Kaltenem vystoupili do deštivého odpoledne a Sef hned vyrazil zpátky k městu.

Po vstupním rituálu zamířil Sparhawk s Kaltenem do komturovy pracovny v jižní věži.

Vanion seděl u velikého stolu uprostřed místnosti, před sebou hromádku papírů, a u ohně popíjela čaj Sephrenia. Hleděla do plamenů, oči tajemné.

Vanion zvedl hlavu a uviděl krev na Kaltenově kabátci. „Co se stalo?“

„Převlek nezabral,“ pokrčil Kalten rameny. „V průchodu nás přepadl oddíl církevních vojáků. Nic moc se nestalo.“

Sephrenia byla okamžitě u Kaltena. „Ošetřili ti to?“ zeptala se.

„Sparhawk mi to zavázal.“

„Tak se pěkně svlékni. Sparhawkovy obvazy jsou občas trochu spartánské. Posaď se a rozepni si kabát.“

Kalten mrmlal, ale poslechl.

Sephrenia odmotala obvaz a se stisknutými rty si prohlédla ránu v boku. „Vyčistils to vůbec?“ zeptala se Sparhawka.

„Prolil jsem to vínem.“

Vzdychla. „Sparhawku Sparhawku.“ Vstala, došla ke dveřím a poslala jednoho mladého rytíře pro vše potřebné.

„Našel jsem Kragera,“ obrátil se Sparhawk ke komturovi a přitáhl si židli. „Bydlí v bordelu u západní brány.“

Sephrenia povytáhla obočí. „Copak jsi dělal v bordelu, Sparhawku?“

„To je na dlouhé povídání,“ odvětil a trochu se začervenal. „Do bordelu přišel baron Harparin a...“

„Harparin?“ polekal se Vanion. „V bordelu? Ten tam patří ještě méně než ty.“

„Šel na schůzku s Kragerem. Podařilo se mi dostat dovnitř, dokonce do sousedního pokoje.“ Rychle načrtl plány arcibiskupa Anniáše.

Když domluvil, Vanion měl zlostně přivřená víčka. „Anniáš je ještě bezohlednější, než jsem si myslel. Nenapadlo by mě, že se sníží k hromadné vraždě.“

„Zarazíme je, že ano?“ zvolal Kalten, když se Sephrenia pustila do vymývání rány.

„Samozřejmě,“ odvětil nepřítomně Vanion. Díval se do stropu, ztracen v myšlenkách. „Napadá mě, jak to obrátit.“ Podíval se na Kaltena. „Udržíš se v sedle?“

„Je to jen škrábnutí,“ ujistil ho rytíř. Sephrenia mu už přikládala gázu.

„Výborně. Chci, abys odjel do kapituly v Dému. Vezmi tam tolik mužů, kolik pobereš, a pokračujte na hrad vévody Raduna v Arciu. Vyhýbejte se hlavním silnicím. Martel se nesmí dozvědět, že tam budete. Sparhawku, ty povedeš rytíře odsud z Cimmury. S Kaltenem se setkáš někde v Arciu.“

Sparhawk zakroutil hlavou. „Když vyjedeme ve velké síle, Anniáš pochopí, že něco chystáme. Jakmile pojme podezření, může akci odložit a zaútočit, až hrad opustíme.“

Vanion se zamračil. „Hm, to je pravda. Třeba by šlo propašovat muže z Cimmury po jednom.“

„To by trvalo příliš dlouho,“ řekla Sephrenia a dala Kaltenovi čistý obvaz. „Pašování je navíc nápadnější než průvod s vlajkoslávou.“ V zamyšlení stiskla rty. „Patří ještě řádu ten klášter na cardoské silnici?“

Vanion přikývl. „Ale je skoro v troskách.“

„Není nejvyšší čas ho opravit?“

„Nerozumím.“

„Potřebujeme nějakou výmluvu, aby mohli cimmurští Pandioni odjet. Když půjdeš do paláce a řekneš rádcům, že jedeš se všemi rytíři spravovat klášter, Anniáš si bude myslet, že mu přeje štěstí. Naberete plné vozy nářadí a malty a cihel, aby to vypadalo věrohodně, a odjedete z Cimmury. Za prvním kopcem změníte směr a nikdo se nic nedozví.“

„To zní schůdně, Vanione,“ řekl Sparhawk. „Pojedeš s námi?“

„Ne. Musím v Chyrellu upozornit spřízněné členy hierokracie na Anniášovy plány.“

Sparhawk přikývl; vtom si na něco vzpomněl. „Nejsem si tím úplně jistý, ale myslím, že mě v Cimmuře někdo sleduje, a podle mého to není Elén.“ Usmál

se na Sephrenii. „Naučil jsem se rozpoznat dotek styrického ducha. Tenhle stopař mě dokáže najít, ať se převléknu za cokoli. Jsem si skoro jistý, že to on na nás poslal církevní vojáky, a to znamená, že má nějaké spojení s Anniášem."

„Jak vypadá?" zeptala se Sephrenia.

„Těžko říct. Pořád nosí kutnu a má kápi do obličeje."

„Mrtvý Anniášovi nic nenahlásí," řekl Kalten a pokrčil rameny. „Někde na cardoské silnici mu uchystáme léčku."

„Není to příliš prosté?" namítla Sephrenia a utáhla poslední uzel.

„Jsem prostý člověk, Sephrenie. Nemám rád komplikace."

„Chtěl bych ještě domyslet podrobnosti." Vanion se otočil na Sephrenii. „S Kaltenem pojedeme společně až do Dému. Nechceš se vrátit do kapituly?"

„Ne," odvětila Sephrenia. „Pojedu se Sparhawkem pro případ, že se nás ten Styrik pokusí sledovat. Dovedu se s ním vypořádat i bez zabíjení."

„Tak jsme dohodnuti," pravil Vanion a vstal. „Sparhawku, běžte s Kaltenem objednat vozy a stavebniny. Já půjdu chvíli lhát do paláce. Jakmile se vrátím, vyrážíme."

„A co mám dělat já, Vanione?" zeptala se Sephrenia.

Usmál se. „Udělej si další šálek čaje, Sephrenie."

„Díky, Vanione. To je rozumný nápad."

Kapitola osmá

řituhlo a ze smutného odpoledního nebe se sypal polozmrzlý sníh. Stovka Pandionů v černém brnění a teplých pláštích jela lehkým klusem hustě zalesněnou oblastí u arcijské hranice se Sparhawkem a Sephrenií v čele. Cestovali už pět dní.

Sparhawk vzhlédl k nebi a přitáhl vraníkovi uzdu. Kůň se vzepjal a zabušil do vzduchu předními kopyty. „Nech toho," okřikl ho Sparhawk.

„Je pěkně natěšený," poznamenala Sephrenia.

„A taky není moc chytrý," odtušil Sparhawk. „Už abychom se sešli s Kaltenem a já si sedl na Farana."

„Proč zastavujeme?"

„Blíží se večer a tamten lesík nebude mít moc hustý podrost. Můžeme se tam utábořit na noc." Přes rameno zavolal: „Pane Parasime."

Mladý plavovlasý rytíř k němu popojel. „Ano, pane Sparhawku?"

„Utábořím se tu na noc," řekl mu Sparhawk. „Až dorazí vozy, postav Sephrenii stan a zařiď, ať dostane všechno, co potřebuje."

„Zajisté, můj pane."

Než pod Sparhawkovým velením rozbili tábor a rozestavili hlídky, nebe zrudlo mrazivým západem. Mezi stany a kuchyňskými ohni došel až k Sephrenii. Seděla u vlastního ohně před stanem stranou ostatních. Musel se usmát, protože nad plameny jí už na trojnožce visela neodmyslitelná čajová konvice.

„Je tu něco k smíchu, Sparhawku?"

„Ne," odvětil. „Ani ne." Ohlédl se po mladých rytířích, jak se činí u vaření. „Všichni vypadají hrozně nedospělí," řekl skoro pro sebe, „sotva odrostlí kluci."

„Tak to chodí, Sparhawku. Staří rozhodují a mladí konají."

„Byl jsem já někdy takhle mladý?"

Rozesmála se. „Ale byl, milý Sparhawku. Nedokážeš si ani představit, jak mladí jste s Kaltenem byli, když jste přišli na první hodinu. Připadala jsem si jako chůva."

Udělal kajícníka. „Dobrá odpověď." Natáhl ruce k ohni. „Je zima. V Jirochu mi asi zřídla krev. Co jsem se vrátil do Elénie, nebylo mi teplo. Donesl ti Parasim večeři?"

„Ano. Milý chlapec, že?"

Sparhawk se zasmál. „Kdyby tě slyšel, asi by se urazil."

„Ale je to pravda, nebo ne?"

„Jistě, ale stejně by se urazil. Mladí rytíři jsou hrozně hákliví."

„Slyšel jsi ho zpívat?"

„Jednou, v kapli."

„Má úžasný hlas, co myslíš?"

Sparhawk přikývl. „Podle mého nepatří do vojenského řádu. Jeho nátuře by spíš vyhovoval obyčejný klášter." Rozhlédl se, vystoupil z kruhu světla, přitáhl polena a hodil na ně plášť. „Není to zrovna lenoška," omluvil se, „ale lepší než sedět na zemi."

„Děkuji, Sparhawku," usmála se Sephrenia. „Jsi velice pozorný."

„Mám dobré způsoby." Vážně se na ni podíval. „Obávám se, že to pro tebe bude těžká cesta."

„Vydržím ji, můj milý."

„Možná, ale příliš se nepřemáhej. Kdyby ti byla zima nebo by ses unavila, hned řekni."

„Nic mi není, Sparhawku. Styrici vydrží hodně."

„Sephrenie, za jak dlouho začne umírat těch dvanáct rytířů, kteří s tebou byli v trůnní síni?"

„To nemohu říci, Sparhawku."

„Ale poznáš... když se to stane?"

„Ano. Teď budu jejich meče přebírat já."

„Jejich meče?"

„Kouzlo je využilo jako nástroj a zbraně zároveň symbolizují břemeno, které se musí předat dál."

„Nebylo by moudřejší tu zodpovědnost rozdělit?"

„Rozhodla jsem se jinak."

„To mohla být chyba."

„Snad, ale rozhodnutí bylo na mně."

Začal zlostně rázovat kolem ohně. „Měli bychom hledat lék, a ne se trmácet přes půl Arcia," vybuchl.

„I tohle je důležité, Sparhawku."

„Nemohu ztratit tebe i Ehlanu. A Vaniona."

„Ještě máme čas, můj milý."

Vzdychl. „Už nic nepotřebuješ?"

„Ne. Mám všechno."

„Tak se pořádně vyspi. Vyrážíme brzy. Dobrou noc, Sephrenie."

„Sladké sny, Sparhawku."

* * *

Procitl, sotva se do remízku vkradl úsvit. Zapnul si přezky brnění, z dotyku studeného plechu se roztřásl. Vyšel ze stanu, kde spal s pěti dalšími rytíři, a rozhlédl se po spícím táboře. Sephrenii zase před stanem hořel oheň a jitřním polosvitem zářily její bílé šaty.

„Vstalas brzy," poznamenal, když k ní došel.

„Ty též. Jak daleko to máme na hranici?"

„Do večera bychom měli být v Arciu."

Z lesa náhle zaslechli podivný zvuk, jako by v molové tónině hrála píšťala, ale přece ne smutně, spíš plná odvěké radosti.

Sephrenia vytřeštila oči a pravou rukou udělala neznámé znamení.

„Že by pasáček?" nadhodil Sparhawk.

„Ne," odvětila. „To není pastýř." Vstala. „Pojď se mnou, Sparhawku." Odvedla ho od ohně.

Když došli na louku jižně od tábora, nebe už bylo světlejší. Přišli k hlídce, již tu Sparhawk postavil.

„Také jsi to slyšel, pane Sparhawku?" zeptal se rytíř v černé zbroji.

„Ano. Vidíš, kdo to je nebo kde se skrývá?"

„Ještě nevím, kdo hraje, ale zdá se, že je támhle na stromě uprostřed mýtiny. Mám jít s vámi?"

„Ne, počkej tady. My to prověříme."

Sephrenia už vyrazila napřed, přímo ke stromu, z jehož koruny se linula podivná melodie.

„Měl bych jít první," řekl Sparhawk, když ji dohnal.

„Nic nám nehrozí, Sparhawku."

Když došli pod strom, podíval se Sparhawk nahoru mezi větve a spatřil tajemného hráče. Byla to asi šestiletá holčička. Měla dlouhé černé lesklé vlasy, stažené čelenkou spletenou z trávy, a oči hluboké jako noc. Seděla na větvi a hrála na spojené píšťaly, jaké nosí pasáci koz. I když byla zima, měla na sobě jen krátkou přepásanou kytlici bez rukávů či nohavic. Bosé nohy, zelené od trávy, měla křížem, a na větvi seděla s dokonalou jistotou.

„Co tam dělá?" zeptal se nechápavě Sparhawk. „V okolí není jediná vesnice ani samota."

„Podle mého tu na nás čeká," odtušila Sephrenia.

„To nedává smysl." Podíval se na dítě. „Jak se jmenuješ, holčičko?"

„Raději s ní promluvím já, Sparhawku," řekla Sephrenia. „Je Styrička, ty bývají plaché." Složila si kápi na záda a promluvila na děvče dialektem, který Sparhawk neznal.

Dítě odložilo primitivní nástroj a usmálo se. Rtíky mělo jako růžový luk.

Sephrenia položila laskavým hlasem další otázku.

Děvče zavrtělo hlavou.

„Bydlí někde na samotě v lese?" zeptal se Sparhawk.

„Nikde v okolí," odvětila Sephrenia.

„Neumí mluvit?"

„Nechce."

Sparhawk se rozhlédl. „Tady ji nechat nemůžeme." Zvedl ruce. „Pojď dolů, holčičko."

Usmála se a sklouzla mu z větve do náruče. Mnoho nevážila a vlasy jí voněly travou a stromy. S důvěrou mu položila ruce kolem krku a nakrčila nos, když ucítila zatuchlinu z brnění.

Postavil ji na zem a holčička hned zamířila k Sephrenii, vzala její ruce do svých a políbila je. Mezi ženou a děvčátkem přeskočilo cosi typicky styrického, čemu Sparhawk nemohl rozumět. Sephrenia zvedla dítě do náručí a přivinula je na prsa. „Co si s ní počneme, Sparhawku?" zeptala se překvapivě vážně. Zdálo se, že jí na odpovědi nesmírně záleží.

„Asi ji budeme muset vzít s sebou, přinejmenším než najdeme někoho, u koho ji budeme moci nechat. Pojď do tábora, zkusíme jí najít něco na sebe."

„A k snídani."

„Vyhovuje ti to, Píšťo?" zeptal se Sparhawk holčičky.

Dítě se usmálo a přikývlo.

„Proč jsi ji tak pojmenoval?" zeptala se Sephrenia.

„Nějak jí říkat musíme, dokud nám sama nepoví, jak se jmenuje. Pojďte k ohni, je tam tepleji." Otočil se a odvedl skupinku do tábora.

Arcijskou hranici překročili nedaleko města Dieru z dohledu místních obyvatel. Jeli souběžně s východní silnicí, ale drželi se v dostatečné vzdálenosti. Arcijská krajina se značně lišila od elénské. Na rozdíl od svého severního souseda bylo Arcium královstvím zdí. Táhly se podél cest, protínaly pastviny, začasté bez zjevného důvodu. Valy byly silné a vysoké, Sparhawk musel rytíře často vést dlouhou oklikou, aby se jim vyhnuli. Vybavila se mu slova patriarchy ze čtyřiadvacátého století. Cestou z Chyrellu do Laria označil Arcium za „kamennou zahrádku Boží".

Následujícího dne vjeli do rozsáhlého lesa opadaných břízek. Hlouběji v hvozdu Sparhawk ucítil dým a na zemi si všiml černého rubáše popela. Zastavil výpravu a dál jel sám.

Asi o míli dál narazil na osadu neumělých styrických chatrčí. Všechny hořely a mezi nimi ležely mrtvoly. Sparhawk se dal do klení. Otočil mladého vraníka a odcválal zpět za rytíři.

„Co se děje?" zeptala se Sephrenia, když si všimla, jak se tváří. „Odkud jde ten kouř?"

„O kus dál stála styrická vesnice," odvětil zlověstně. „Oba víme, co to znamená."

„Ach tak."

„Měla bys dítě držet stranou, než pošlu pohřební četu."

„Ne, Sparhawku. Patří to k jejímu národu. Všichni Styrici vědí, že se to děje. Kromě toho mohu pomoci raněným, pokud někdo přežil."

„Jak chceš." Jat spravedlivým hněvem zavelel pohřební četě.

Našli důkazy, že se ubozí Styrici pokoušeli bránit, ale lidé s primitivními zbraněmi měli velkou přesilu. Sparhawk rozdělil své muže ke kopání hrobů a hašení požárů.

Přišla k němu Sephrenia, ve tváři bílá. „Mezi mrtvými je jen málo žen," ohlásila. „Řekla bych, že ostatní utekly do lesa."

„Zkus je přemluvit, ať se vrátí." Podíval se na pana Parasima. Krásnému rytíři při kopání jámy tekly slzy po tvářích. Mladík se na takovou práci očividně nehodil. „Parasime," zavolal na něj Sparhawk, „jdi se Sephrenií."

„Rozkaz, pane," vzlykl Parasim a pustil rýč z ruky.

Mrtví byli konečně všichni pod zemí a Sparhawk nad hroby pronesl krátkou elénskou modlitbu. Pro Styriky se zřejmě nehodila, ale nevěděl, co jiného počít.

Asi za hodinu se Sephrenia s Parasimem vrátili. „Povedlo se?" zeptal se jí Sparhawk.

„Našli jsme je," odpověděla Styrička, „ale z lesa nevyjdou."

„Nedivím se jim. Zkusíme jim dát dohromady pár domků, aby se měli kde schovat před deštěm."

„Neplýtvej časem, Sparhawku. Sem se nevrátí. Zapovídá jim to styrická víra."

„Naznačili aspoň, kam utekli Eléni, kteří je přepadli?"

„Co chystáš, Sparhawku?"

„Trest. To nám zase přikazuje elénská víra."

„Ne. Pokud ti jde o trest, neřeknu ti to."

„Nenechám to jen tak, Sephrenie. Ať mi to řekneš, nebo ne. Půjdu po jejich stopě."

Odevzdaně se na něj podívala. Pak fikaně přimhouřila oči. „Něco za něco, Sparhawku."

„Co chceš?"

„Řeknu ti, kde je najdeš, když slíbíš, že nikoho nezabiješ."

„Dobrá," souhlasil nerad, stále bez sebe hněvem. „Kam šli?"

„Ještě jsem neskončila. Zůstaneš tady se mnou. Znám tě a vím, že občas volíš krajní řešení. S trestnou výpravou pošleš jiného velitele."

Probodl ji očima, ale pak se otočil a zařval: „Laku!"

„Ne," pravila Sephrenia. „Lakus to nebude. Je stejný kruťas jako ty."

„Tak kdo?"

„Nejlépe Parasim."

„Parasim?"

„Je laskavý. Když mu řekneme, že nesmí nikoho zabít, bude se snažit."

„Jak chceš," ucedil Sparhawk přes zaťaté zuby. „Parasime," zavolal na smutného rytíře opodál, „vezmi si tucet mužů a dožeň tu zvěř, co tohle spáchala. Nikoho nezabijte, ale ať nadosmrti litují, že je napadla taková hloupost."

„Rozkaz, můj pane," odpověděl Parasim, oči tvrdé jako ocel. Sephrenia mu popsala směr a mladík odjel za ostatními rytíři. Cestou ze vytrhl ze země i s kořeny trnitý keř. Sevřel ho v železné rukavici a sekl jím po nevinné břízce. Strhl z ní velký kus bílé kůry.

„Propána," zazoufala si Sephrenia.

„Povede si dobře," zasmál se nemilosrdně Sparhawk. „Vkládám v toho mladého muže a jeho smysl pro míru velké naděje."

Nad hroby opodál stála Píšťa. Tiše hrála na píšťalu a melodií vyjadřovala nekonečný žal.

Počasí bylo i nadále chladné a nepříjemné, i když už nenapadlo mnoho sněhu. Po týdnu na cestě dorazili na pobořený hrad nějakých šest či osm líg severně od města Darry. Tady na ně čekal Kalten s většinou Pandionů.

„Bál jsem se, že jste se ztratili," řekl velký blondýn, když zastavil před Sparhawkem. Nechápavě se podíval na Píšťu, usazenou na koni před Sparhawkem, bosé nohy obkročmo kolem hřebcova krku, zabalená ve Sparhawkově plášti. „Není trochu pozdě zakládat rodinu?"

„Našli jsme ji cestou," odpověděl Sparhawk. Zvedl holčičku a podal ji Sephrenii.

„Proč jste jí nedali boty?"

„Dali. Ale pořád je ztrácí. Za Darrou je ženský klášter. Necháme ji tam." Sparhawk se podíval na trosky hradu na kopci. „Dá se tam někde schovat?"

„S bídou. Ale aspoň je tam závětří."

„Tak pojďme. Přivezl mi Kurik Farana a zbroj?"

Kalten přikývl.

„Dobře. Tenhle kůň je trochu jankovitý a Vanionovo staré brnění mi nadělalo tolik puchýřů, že je ani nechci počítat."

Vyjeli na zříceninu, kde na ně čekal Kurik s novicem Beritem. „Co vás zdrželo?" zeptal se rovnou panoš.

„Je to kus cesty, Kuriku," bránil se Sparhawk, „a vozy nesmějí jet moc rychle."

„Měli jste je nechat u cesty."

„Máme na nich jídlo a další zásoby."

Kurik zabručel. „Pojďte dovnitř. V tom, co zbylo támhle z hlásky, udržuju oheň." Trochu zvláštně pohlédl na Sephrenii s děckem v náručí. „Paní," uklonil se uctivě.

„Milý Kuriku," odvětila radostně. „Jak se má Aslade a chlapci?"

„Výborně, Sephrenie. Skvěle."

„To moc ráda slyším."

„Kalten říkal, že také přijedete. Dal jsem vám vařit vodu na čaj." Podíval se na Píšťu, přitisknutou k Sephrenii. „Něco jste před námi tajila, paní?"

Vesele se rozesmála. „Na to jsme my Styrici odborníci."

„Tak pojďte do tepla." Provedl je zasypaným nádvořím, Berit zůstal u koní.

„Je to dobrý nápad, brát ho s sebou?" ukázal Sparhawk palcem na novice, když vyšli z doslechu. „Do bitvy je trochu mladý."

„To nevadí, Sparhawku," ujistil ho Kurik. „V Dému jsem ho vzal párkrát na cvičák a něco jsem ho naučil. Jde mu to a učí se rychle."

„Jak myslíš, Kuriku, ale až dojde na boj, drž se u něj. Nechci, aby se mu něco stalo."

„Vás jsem vždycky ohlídal, nebo ne?"

Sparhawk na přítele vycenil zuby. „Ne. Pokud si pamatuji, tak ne."

Přenocovali v ruině a ráno vyrazili brzy. Dohromady měli přes pět set mužů, na jih společně vyrazili pod hrozivě zataženým nebem. Hned za Darrou stál konvent ze žlutého pískovce, na střeše červené tašky. Sparhawk se Sephrenií sjeli z cesty a přes zimní louku přejeli ke klášteru.

„Jakpak se ten nalezenec jmenuje?“ ptala se přísně matka představená, když se dostali až do její spartánské cely, vytápěné jen malým ohňovým košem.

„Nemluví, matko,“ odvětil Sparhawk. „Ale pořád hraje na ty píšťaly, tak jí říkáme Píšťa.“

„To není vhodné jméno, synu.“

„Dítěti nevadí, matko představená,“ namítla Sephrenia.

„Pokusili jste se najít její rodiče?“

„Když jsme ji našli, v okolí nikdo nebyl,“ vysvětlil Sparhawk.

Matka představená se vážně podívala na Sephrenii. „Je to styrické dítě. Nebylo by lepší ji umístit do rodiny stejné krve a víry?“

„Nemáme času nazbyt,“ odvětila Sephrenia, „a když se Styrici sami neukážou, nikdo je nenajde.“

„Samozřejmě chápete, že když ji necháte u nás, vychováme ji v elénské víře.“

Sephrenia se usmála. „Můžete to zkusit, matko představená. Obávám se ale, že ji jen tak neobrátíte. Jdeme, Sparhawku?“

Vrátili se k vojsku a s ním pokračovali na jih, zprvu volným klusem, posléze hromovým tryskem. Nebe se nad nimi pomalu protrhávalo. Přejeli vršek a vtom Sparhawk zarazil Farana. V úžasu hleděl na Píšťu; s nohama křížem seděla na bílém balvanu a hrála na píšťaly. „Jak ses...“ začal, ale nedořekl. „Sephrenie,“ zavolal, jenže drobná žena v bílém už sesedla. Přišla k dítěti a zahovořila k němu v onom neznámém styrickém nářečí.

Píšťa odložila nástroj a rozverně se na Sparhawka usmála. Sephrenia vyprskla a vzala dítě do náruče.

„Jak nás předběhla?“ nechápal Kalten.

„Kdo ví?“ odvětil Sparhawk. „Asi bych ji měl odvézt zpátky.“

„Ne, Sparhawku,“ zarazila ho rozhodně Sephrenia. „Chce jet s námi.“

„To má smůlu,“ odsekl Sparhawk. „Nepovezu do bitvy malou holku.“

„Neměj o ni strach, Sparhawku. Postarám se o ni.“ Usmála se na děcko v náruči. „Budu se o ni starat, jako by byla moje vlastní.“ Položila dítěti tvář do vlasů. „Svým způsobem je moje.“

Rytíř to vzdal. „Ať je po tvém.“ Sotva začal otáčet koně, ucítil mráz a hned poté strašnou nenávist. „Sephrenie!“ křikl.

„Já to také cítila!“ zvolala a přitáhla si dítě blíž. „Míří to na ni!“

Píšťa se zkusila vykroutit a Sephrenia ji postavila na zem. Holčička měla odhodlaný výraz, byla spíš naštvaná než rozzlobená či vyděšená. Přiložila píšťalu ke rtům a dala se do hry. Melodie ani zdaleka nepřipomínala známý skočný mollový nápěv. Byla přísná a kupodivu zlověstná.

Pak z dálky uslyšeli překvapené a bolestné zavytí. Hned zesláblo, jako by ten, kdo za hřebenem vyl, nesmírnou rychlostí utekl.

„Co to bylo?“ zvolal Kalten.

„Nepřátelský duch,“ odvětila klidně Sephrenia.

„Co ho zahnalo?“

„Píština písnička. Zdá se, že se o sebe umí postarat.“

„Máš ponětí, co se tu děje?“ zeptal se Kalten Sparhawka.

„O nic lepší než ty. Jdeme. Čeká nás ještě pár dní jízdy.“